

Giới thiệu Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem

Thể loại: Hiện đại, HE

Convert: NgọcQuynh520

Editor: Loveyoumore3112

Số chương: 56 chương + 2 ngoại truyện

Khi còn trẻ, chúng ta đều đã từng yêu mến một người. Lén nhìn họ, lén đau lòng.

Khi còn trẻ, chúng ta đã từng có một người yêu mến như thế, nói với ta những lời yêu thương ngọt ngào, những cái ôm nồng nàn, và cả những lời chia tay đau lòng...

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Lại một lần nữa đứng ở nơi cổng sau đã từng vô cùng quen thuộc này, Tần Tảo yên lặng lấy ra bao thuốc lá, suy nghĩ một chút rồi lại đặt vào chỗ cũ. Ánh mắt của cô lại hướng về phía cổng sau, cánh cổng sau này, con phố sau này, cô đã từng cùng một người cùng nhau đi qua khắp các ngõ ngách cả trăm lần. Cổng sau vẫn một dáng vẻ như cũ, những gương mặt trẻ tuổi non nớt vẫn ra ra vào vào ở nơi này, cười cợt đùa giỡn, ngay cả những thanh sắt nhọn trên cửa thiếu mất ba cái ở chính giữa cũng giống năm đó như đúc, chưa từng tu sửa, bao nhiêu tối cô đã cùng người kia từ khoảng trống do ba thanh sắt này tạo thành mà trèo cổng ra ngoài, bên tai cô bắt đầu vang lên hai giọng nói trẻ tuổi mơ hồ.

"Đều tại anh, bây giờ không vào kí túc xá được rồi?"

"Vậy chẳng phải càng đơn giản sao, đến chỗ anh ngủ là được rồi."

"Anh cho là em giống những người bạn gái trước kia của anh chắc."

"Em lại nữa rồi, không phải đã hứa không nhắc tới chuyện trước kia rồi sao. Hơn nữa, trong kỳ nghỉ đông không phải là em cũng đến ngủ rồi sao? Oa – Tảo Tảo, có rất ít cô gái có thể nhanh nhẹn như em lắm."

"Đương nhiên, dù có thua kém so với mấy người bạn gái trước của anh, nhưng chuyện này em vẫn rất có tự tin, khi còn bé, phàm là chuyện có liên quan đến leo trèo, như trèo cây, leo núi, trèo tường, ngay cả Lục Phong không cũng vượt qua nổi em."

Tần Tảo thu lại ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước, qua công viên Trường Phong, quẹo vào một con hẻm nhỏ tầm thường, đứng trước một tòa chung cư thông thường, thật là cảnh còn người mất, ngay cả tòa chung cư tự xây này cũng còn ở đây, nhưng những con người trước đây ở đó đã sớm mỗi người một phương, trong chốc lát cô cảm khái bước đi vào bên trong, trên cầu thang là hình dáng hai nam sinh đang bước xuống, lúc đi ngang qua cô một trong hai người đưa mắt nhìn cô, Tần Tảo thoáng chốc cứng ngắc, đôi mắt đen nhánh kia, cùng đôi mắt trong trí nhớ của cô giống nhau như đúc.

"Buổi chiều có việc gì không?"

"Đi đón Tiểu Tiểu tới cùng ăn cơm, mỗi lần cô ấy ở trong phòng một mình toàn chỉ biết ăn mì ăn liền."

Hai người con trai dưới ánh mặt trời càng lúc càng xa, thảng sáo như lửa, Tần Tảo lại như đang ở trong trời đông giá rét, cả người cô xiêu vẹo dựa vào cầu thang, dường như mất hết sức lực, trước mắt vẫn đung đưa hình ảnh đôi mắt đen nhánh kia, trong lòng cô thăm thán nhẹ, em hiện tại đã biết nấu ăn rồi, không còn chỉ biết ăn mì ăn liền nữa, em hiện tại cũng đã biết tự chăm sóc mình, không còn để người khác phải lo lắng, mà anh, hiện tại anh đang ở nơi nào, có phải đang vì một người khác mà nấu ăn, vì người khác mà nóng ruột.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2: Lần đầu gặp Tiểu Dương

Lần đầu tiên Tào Tào nhìn thấy Tiểu Dương là ở trên một chiếc tàu thủy nhỏ chở khách đi Thượng Hải, khi đó cô vừa mới kết thúc kỳ thi đại học, thi đậu Đại học Sư phạm Hoa Đông ở Thượng Hải. Nhập học, một mình cô rời nhà tới trường, lần đầu tiên xa nhà trong lòng cô có phần do dự, nghĩ đến việc phải thật lâu thật lâu mới có thể trở về nhà cảm thấy thật khó chịu, nhưng cuộc sống đại học tự do vui vẻ trong mơ ước lại khiến cô phấn chấn, cô cất giấu đi những tâm trạng phức tạp trong lòng này mà bước lên con tàu nhỏ, đây là con tàu đi Thượng Hải duy nhất ở quê Tào Tào, trên tàu chỉ có một khoang thuyền, dưới boong tàu là chỗ ở lẫn chỗ làm việc của thủy thủ.

Cha Tào Tào làm ở Cục Giao thông địa phương, thời điểm những năm chín mươi những công ty vận tải đường thủy vẫn còn chịu sự quản lý của Cục Giao thông, cha Tào Tào rất quen thuộc với một vài thủy thủ trên con tàu này, cho nên ông cảm thấy rất yên tâm khi giao Tào Tào cho Trần Vĩnh Kiến - con trai một người bạn vong niên của ông nhờ chăm sóc, Tào Tào thành thành thật thật mà gọi anh Vĩnh Kiến, đi theo anh Vĩnh Kiến lên tàu, một tiếng còi vang lên, sau khi Tào Tào nước mắt lưng tròng vẫy tay tạm biệt cha mình, anh Vĩnh Kiến dẫn cô đến một khoang tàu ba người, đây là một gian phòng nhỏ cực kỳ chật hẹp, bên trong trừ hai chiếc giường ra thì không để được thêm bất cứ vật gì nữa, một chiếc giường có hai tầng, chiếc còn lại là một tầng, tổng cộng có ba chỗ nằm, lúc Tào Tào đi vào trong phòng không có ai, nhưng hai giường dưới đều đã có hành lý đặt trên, xem ra hôm nay cô chỉ có thể ngủ ở tầng trên rồi.

Tào Tào ngồi trong phòng một lát cảm thấy nhàm chán liền đi tới trên boong tàu ngắm cảnh, năm giờ chiều mùa hè, mặt trời vẫn còn treo ở phía tây bầu trời, trên mặt biển gió êm sóng lặng, xanh biếc một màu, làn nước gợn lăn tăn lấp lánh ánh mặt trời, thi thoảng cũng có một hai chiếc thuyền câu hoạt động cách đó không xa, trên thuyền là lá cờ đủ mọi màu sắc vô cùng đẹp mắt, Tào Tào ghé vào trên lan can ở mũi tàu này ra ý tưởng diễn lại cảnh kinh điển trên mũi tàu của Rose trong bộ phim tình yêu nổi tiếng Titanic, - giang hai cánh tay ra đón gió, làn váy của chiếc váy liền màu trắng tung bay trong gió biển, theo như lời Tiểu Dương sau này nói lại với cô, hình tượng của cô khi đó vẫn rất không tệ, còn có chút tiên phong đạo cốt, phiêu phiêu tựa như thần tiên.

Nhìn mũi tàu trước mắt rẽ sóng tiến về phía trước Tào Tào cảm thấy vô cùng sáng khoái, trong chốc lát cũng hăng hái hẳn lên, đặt tay nơi khoe miệng làm thành hình cái loa hướng bên ngoài lớn tiếng “à lô” một hồi, còn lớn tiếng ngâm nga mấy đoạn “Tôi muốn cười gió quay về”, thơ ca phóng khoáng đủ thể loại, về buồn bã chán nản khi lần đầu rời nhà lúc vừa lên tàu đã ném lên chín tầng mây từ lâu.

Trần Vĩnh Kiến chạy cả buổi cuối cùng cũng tìm được Tào Tào ở mũi tàu, không lâu sau sẽ gặp phải một đợt sóng lớn, hôm nay trên mặt biển vừa nổi gió, trên tàu sẽ trông thành nghiêng ngả, Trần Vĩnh Kiến dặn dò cô nhanh chóng quay về trong khoang tàu, radio trên tàu lúc này cũng đang phát ra nội dung tương tự. Tào Tào nghe lời mà rời khỏi mũi tàu trở về trên boong tàu bên ngoài khoang tàu, cách khoang tàu chỉ hai ba mét, chẳng mấy chốc là có thể chạy đến, cô liền an tâm tựa vào trên lan can thưởng thức cảnh đẹp hoàng hôn trên biển, bầu trời kia luân phiên thay đổi rất cực chìm vào mặt biển, ánh sáng mờ dần trời chiếu đỏ gương mặt Tào Tào, cô ngược gương mặt hồng hồng vẫn còn hướng về phía mặt biển nổi hứng làm thơ, chờ Tào Tào ngâm nga hết một lượt tất cả những câu thơ có liên quan tới biển cả, sắc trời đã trở thành xanh đen, ánh sáng trên cao đã sớm không rõ tung tích, dưới bầu trời màu lam, trên mặt biển chẳng biết lúc nào đã nổi lên từng trận từng trận sóng. Theo như lời Trần Vĩnh Kiến là một chút sóng gió mà thôi, còn đối với Tào Tào lại khá đáng sợ, một con sóng không biết cao bao nhiêu đến gần, con tàu nhỏ đầu tiên là nghiêng ngả dữ dội, ngay sau đó khi vừa vượt qua con sóng kia lại đột nhiên ngã sang phải, con sóng càng ngày càng cao, mức độ con tàu nghiêng về bên trái cũng cao lên, con tàu nhỏ nhỏ trong sóng gió giống như phiến lá cây trôi theo dòng nước, mỗi một lần nó nghiêng ngả nhìn qua tựa như sắp bị sóng cuốn đi.

Tào Tào bắt đầu sợ hãi, muốn trở lại trong khoang tàu, cô chỉ cách cửa khoang khoảng cách có hai ba mét, nhưng trong lúc thân tàu đang lắc lư dữ dội, ngay cả chút khoảng cách này cô cũng khó mà đi qua, chỉ cần vừa buông bàn tay đang nắm lấy lan can, cô liền lao đảo hoặc là vọt tới trước hoặc là ngã ra sau, ngay cả đứng cũng không thể đứng vững, càng không cần nói đến đi lại, cửa khoang tàu đang ở trước mắt, tựa như đưa tay ra liền với tới, nhưng cô vẫn chẳng thể đi tới.

Từ nhỏ đến lớn Tào Tào chưa từng gặp phải trường hợp thế này, trong lòng cực kỳ sợ hãi, xung quanh boong tàu từ lâu đã không còn một bóng người, hai tay cô bám chặt lấy lan can không dám buông ra, cô muốn buông tay chạy vào khoang tàu, lại sợ vị trí hiện tại quá sát mép tàu, lỡ như khi cô buông tay lại đúng lúc tàu nghiêng ngả, cô sẽ ngã xuống biển ngay lập tức. Trong lòng cô cổ vũ can đảm, cảm nhận được nhịp điệu lắc lư và phương hướng của con sóng, trong nháy mắt nhắm mắt lại buông tay ra hướng về phía trước con tàu, lợi dụng xung lực phía trước bắt chập mà liều lĩnh xông lên. Cô cảm giác như mình đụng phải ai đó, trong tích tắc cô theo bản năng đưa hai cánh tay ôm chặt lấy người kia chống lại áp lực thân tàu ngã về phía sau ngay sau đó, người nọ không ngờ lại bị cô ôm, suýt chút nữa đã bị cô kéo ngã, Tào Tào chỉ nghe anh ta sau khi khẽ mắng một tiếng nhanh nhẹn bắt lấy cửa khoang tàu cô định thân hình, cửa khoang âm một tiếng nặng nề đóng lại.

Tào Tào và người nọ giữa con sóng gió không thể chuyển động, Tào Tào không dám buông ra ôm chặt tay của anh ta, anh ta cũng không dám buông tay nắm cửa khoang, cửa khoang bị anh ta giữ chặt đang đóng, hai người cũng không vào được bên trong khoang tàu. Từng đợt sóng nối tiếp nhau, không có xu hướng giảm bớt chút nào, Tào Tào dần cảm thấy không còn chút sức lực, cô cắn răng kiên trì, người kia dường như cảm nhận được, cúi đầu lại gần, “Chừng 10 phút nữa, đợt sóng này sẽ qua, có thể chịu đựng tiếp không?”

Tào Tào gật đầu một cái, hai tay ôm thật chặt sau lưng anh ta, hai chân tách ra đứng thẳng, hai chân chia ra chống đỡ chân anh ta, cả người bám lấy anh ta thật chặt. Mười phút này dài đằng đẵng, trong lòng Tào Tào thầm đếm đếm, khi cô đếm tới 700 cảm nhận được mức độ nghiêng ngả của con tàu dường như cuối cùng cũng giảm xuống, gánh nặng trong lòng cô liền được buông lỏng, trên tay liền mất hết sức lực, mềm nhũn buông thõng, cả người ngã xuống theo thân tàu trượt ra ngoài, Tào Tào lập tức bị dọa mất hồn mất vía, không đợi cô kịp phản ứng, một cánh tay đã vòng quanh giữ chặt cô, người kia chậm rãi dùng một cánh tay kéo cô tới trước người, dùng hai cánh tay vòng quanh cô, rồi đưa tay giữ chặt tay nắm cửa. Tào Tào còn chưa hết hoảng sợ vươn tay tùy tiện ôm lấy anh ta, thở hổn hển trong lòng ngực anh ta một lúc lâu mới ngừng đầu lên cảm ơn, “Cảm ơn anh.”

Đó là một nam sinh trẻ tuổi rất khôi ngô, vóc dáng rất cao, khoảng chừng trên dưới hai mươi tuổi, nghe cô nói xong anh cúi đầu cười cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh, lập tức khiến gương mặt anh tuần kia tăng thêm vẻ trong sáng chân thật, nụ cười này giống như ánh sáng mặt trời tháng tám sáng chói mất Tào Tào, Tào Tào bỗng không còn mong đợi sóng gió này nhỏ xuống giống như lúc này, cô tựa vào trên ngực anh, trên mặt lạnh lẽo hiện lên một mảng đỏ bừng.

Sóng gió rất cực nhỏ xuống, anh kéo cô trở lại trong khoang tàu, anh và cô vừa khéo lại cùng một khoang, anh chu đáo nhường lại giường ở tầng dưới cho Tào Tào, còn mình lại leo lên giường tầng trên của cô, Tào Tào và anh một dưới một trên nằm ở trên giường chờ đợi sóng yên gió lặng.

Sóng gió rất cuộc yên ả, những người lúc trước tránh né sóng gió ở trong khoang tàu lại tốp năm tốp ba đi lên boong tàu, mọi người ai nấy đều đã quen thuộc không xa lạ gì với sóng gió vừa rồi, sắc mặt bình tĩnh, Tào Tào cũng tiếp tục đi tới mũi tàu từng khiến cô hoảng sợ mà đón gió biển, trên mặt biển gió êm sóng lặng, từng con sóng nhỏ dịu dàng vỗ nhẹ thân tàu, sóng to gió lớn lúc này dường như chỉ còn là ảo giác của một mình cô.

Tào Tào thấy người con trai vừa rồi giúp đỡ cô đang dựa người ở trên lan can, lộ ra dáng vẻ thờ ơ, áo phông vàng nhạt rất vừa người dán sát thân thể, gió biển thổi lật phất phác họa nên vóc người khỏe mạnh cường tráng của anh, giống như một chú hươu nhỏ vừa trưởng thành, toàn thân lấp lánh nét tươi trẻ và xinh đẹp.

Tào Tào ngần ngại nhớ tới cái ôm chặt trong lồng ngực anh, vẻ ngượng ngùng dần hiện lên trên gương mặt cô, cô giả vờ như lơ đãng đi tới, “Vừa này thật sự cảm ơn anh, em tên là Tào Tào, đến Thượng Hải đi học, còn anh?”

“Tiêu Dương.”

“Tiêu Dương?” Tào Tào chớp mắt rất muốn cười.

“Là Tiêu Dương.” Tiêu Dương không nhìn thấu được Tào Tào cố ý ngây ngô, nghiêm túc mà sửa lại phát âm của cô, “Em học ở trường nào?”

“Đại học Sư phạm Hoa Đông.”

Trên mặt Tiêu Dương lộ ra nụ cười, hai chiếc răng khểnh lại hiện ra tạo vẻ dễ thương, “Thì ra là đàn em, chúng ta học cùng một trường đấy, em là tân sinh viên hả?”

“Dạ?...” Tào Tào kéo dài giọng mũi tỏ ý nghi ngờ, “Làm sao anh biết được?”

Tiêu Dương đảo tròn mắt, cười hi hi nói, “Chỉ có nhân tài vừa thi vào đại học xong mới thuộc được nhiều thơ ca như vậy.”

Ặc? Tào Tào tròn tròn hai mắt, vừa này, dáng vẻ đắc ý lúc này của cô đều bị Tiêu Dương thấy được? Mặt cô nhanh chóng ửng hồng, chẳng lẽ Tiêu Dương vẫn luôn chú ý đến cô sao? Cô vui sướng mà tưởng tượng hết điều này đến điều khác, trên mặt ngày càng đỏ hơn.

Biển rộng ban đêm rất yên lặng, chỉ có từng trận tiếng sóng liên tiếp, ngoại trừ bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu ra, xung quanh không tìm được chút xíu ánh sáng nào, dường như trên biển rộng mênh mông này chỉ có một con tàu này đi qua, Tào Tào cùng Tiêu Dương đứng trên boong tàu thưởng thức cảnh đêm tán gẫu về Đại học Sư phạm, Tào Tào tò mò hỏi lung tung đủ thứ, trong giọng nói tràn đầy hứng thú với cuộc sống đại học.

“Phong cảnh trong Đại học Sư phạm rất đẹp, sông Lê Oa chia trường thành Hà Đông Hà Tây, trên sông có hòn đảo Hạ Vũ, còn có Lan đình, nhưng xinh đẹp nhất vẫn là,” Tiêu Dương dừng một chút, anh nhìn Tào Tào mà không nói tiếp.

“Đẹp nhất là gì ạ?” Tào Tào nôn nóng không chờ nổi hỏi.

“Chờ em đến trường rồi tự em sẽ dần phát hiện ra thôi, trường của chúng ta vô cùng tốt.” Tiêu Dương hé miệng cười, đôi mắt đẹp cong cong.

Tiêu Dương giống như nhân vật chính trong manga vậy, Tào Tào cảm thán trong lòng.

Tào Tào nằm trên giường phía dưới giường Tiêu Dương lăn qua lăn lại vẫn không thể nào ngủ được, Tiêu Dương ở giường trên đã chìm sâu vào giấc ngủ, cô vẫn đang tưởng tượng về cuộc sống đại học sau này, lúc đó suy nghĩ của Tào Tào rất đơn giản, cô nói với Tiêu Dương, vào đại học cô quyết sẽ không lãng phí thời gian,

chăm ngoan đi học, cố gắng đạt được học bổng, ngoài ra cô còn muốn kết bạn với những người bạn cùng chung chí hướng.

Tiêu Dương nghe lời cô nói, nhìn biển rộng hồi lâu, mới cảm thán thốt ra được mấy chữ, “Sinh viên mới nha.”

Tào Tào nghe ra được vẻ không đồng tình của Tiêu Dương, trong lòng cô không phục lắm, cô muốn học thật tốt, muốn đạt học bổng, tương lai khi tốt nghiệp cô muốn là sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc giống như hồi cao trung. Từ nhỏ thành tích học tập của cô luôn xuất sắc, vẫn luôn là học trò cưng của thầy cô, dựa vào thành tích của cô hoàn toàn có thể thi vào nhiều trường đại học tốt hơn, nhưng cô lựa chọn Đại học Sư phạm, cô muốn trở thành cô giáo. Cũng vì từ trước tới nay cô đều xuôi chèo mát mái, cô cảm thấy vào đại học cô cũng hoàn toàn có thể tiếp tục phát huy như vậy.

Tào Tào không biết là mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, thân tàu theo con sóng đưa đưa theo quy luật từ từ đưa cô vào mộng đẹp, cô mơ một giấc mơ thật đẹp, nằm mơ thấy Đại học Sư phạm đẹp đẽ, cuộc sống đại học vui vẻ của cô, trong mơ còn xuất hiện cả gương mặt tươi cười anh tuấn của Tiêu Dương nữa.

Ngày thứ hai Tào Tào bị Trần Vĩnh Kiến đánh thức, cô đặt mông ngồi dậy ngó lên trên, giường trên đã trống trơn, Tiêu Dương đi đâu rồi? Lúc cô ngủ dậy là lúc ăn cơm, Trần Vĩnh Kiến kéo cô đến phòng ăn của thủy thủ ăn cơm, chưa đợi cô ăn xong, tàu đã cập bến tàu 16, người anh họ làm việc trong Đại học Sư phạm của Tào Tào đã liên lạc với Trần Vĩnh Kiến từ sớm, tàu vừa cập bến, anh họ liền chạy tới. Tào Tào và anh họ tạm biệt Trần Vĩnh Kiến xuống tàu, dọc theo đường đi Tào Tào hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng cho đến khi cô cũng anh họ ngồi lên xe taxi cô cũng không nhìn thấy Tiêu Dương, cô có chút tiếc nuối nghĩ, nếu biết vậy tới hôm qua đã hỏi Tiêu Dương cách thức liên lạc, cô cũng không biết anh học khoa nào, không biết sau này ở trong trường còn có thể gặp được anh không.

Trong chốc lát Tào Tào đã ném ý nghĩ này ra sau đầu, cô hứng thú nhìn ra ngoài cửa xe, đây chính là Thượng Hải sao, là Thượng Hải phồn hoa sầm uất

đó sao, ngoại trừ việc có nhiều người hơn, đường rộng hơn, nhà cao hơn, cô cũng không nhìn ra Thượng Hải tốt hơn bao nhiêu so với thành phố nhỏ quê mình. Tại sao lại có nhiều người dù phải chen lấn sứt đầu chảy máu cũng muốn ở lại nơi này như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhập học

* (Hoa) Sư Đại là cách gọi tắt của Đại học Sư phạm (Hoa Đông)

Tào Tào ở nhà anh họ hai ngày đã đến lúc sinh viên mới nhập học, hôm đó anh họ đưa cô tới Sư Đại cô ngày nhớ đêm mong, vừa bước vào cổng lớn Tào Tào đã bị chấn động, dọc theo đường lớn rợp bóng mát và vườn hoa lớn bên cạnh là những dãy bàn dài được sắp xếp ngay ngắn, dãy bàn trong cùng là cho các sinh viên khóa trên, 3 dãy ngoài cùng dành cho sinh viên mới và phụ huynh, mặc dù đã điều động một lượng lớn sinh viên, nhưng vẫn không thể đáp ứng đầy đủ được nhu cầu của sinh viên mới lẫn các bậc phụ huynh, hỏi đường, tư vấn thủ tục nhập học, lối vào sân trường huyền ảo tiếng người, lộn xộn, nhìn lại hết tâm mắt đều là một cảnh đông nghịt.

Anh họ cô vốn đã nhìn quen không xa lạ gì với cảnh tượng này, vô cùng quen thuộc mà kéo cô rẽ ngang rẽ dọc hai ba lần đã hoàn thành thủ tục nhập học cho sinh viên mới, giúp Tào Tào mua phiếu ăn xong, anh xách hành lý dẫn Tào Tào đến ký túc xá của cô, ký túc xá của Tào Tào được bố trí ở Hà Tây, từ cổng lớn của trường đi tới ký túc xá các cô phải đi qua cả sân trường, dọc theo đường đi Tào Tào rốt cuộc đã hiểu được “xinh đẹp” mà Tiểu Dương nói, trong sân trường rợp đầy bóng cây, bãi cỏ khắp nơi, trên bờ sông Lệ cây dương liễu là lướt, xanh biếc đung đưa, đảo Hạ Vũ trước cây cầu nhỏ nước chảy, tiếng ve kêu râm ran. Cô còn hiểu được một phần “xinh đẹp nhất” trong lời Tiểu Dương là gì, xinh đẹp nhất đương nhiên là nữ sinh trong Sư Đại, nhìn hết một lượt, mọi người đều là những cô gái xinh đẹp duyên dáng, ở đây có thể tìm được bất kỳ loại hình mỹ nữ nào, xinh xắn, ngây thơ, quyến rũ, thời thượng, Tào Tào tự nhận mình là một cô gái thanh tú, nhưng tới Sư Đại cô lại cảm thấy đủ loại mỹ nữ ở đây đã khiến cô nhìn hoa cả mắt, nơi đây cô giỏi lắm cũng chỉ được coi là một cô bé lọ lem mà thôi.

Sau này Tào Tào mới biết mỹ nữ ở trường cô có tiếng trong toàn bộ các trường cao đẳng đại học ở Thượng Hải, không chỉ là về số lượng mà còn cả chất lượng. Nói đến số lượng, khi đó đại học còn chưa tuyển sinh nhiều, trong Sư Đại chỉ có mười sáu căn ký túc xá, trong đó chỉ có sáu căn cho nam sinh, tỷ lệ nam nữ gần như là 1/2. Mà về chất lượng càng không cần phải hoài nghi, có thơ ca làm chứng, khi đó trong các trường cao đẳng đại học ở Thượng Hải lưu truyền bốn câu về truyền miệng - ăn ở Đồng Tế, sống ở Giao Đại, chơi ở Phục Đán, yêu ở Hoa Sư Đại. Đoán chừng bốn câu nói này là do nam sinh nghĩ ra, Sư Đại nhờ có nhiều gái xinh mà nổi tiếng trong các trường ở Thượng Hải, đối với nam sinh mà nói, Hoa Sư Đại chính là thiên đường tình yêu. Vừa đến chủ nhật, trong sân trường sẽ có rất nhiều nam sinh ở trường ngoài vào, đều là tới Sư đại tìm nữ sinh khiêu vũ, mấy bạn nam học cùng Tào Tào hỏi Cao trung cũng thường tìm đến mượn thẻ sinh viên của cô, bởi vì muốn vào phòng khiêu vũ ở Sư Đại phải dùng đến thẻ sinh viên trong trường để mua vé, đương nhiên chuyện này để sau này hãy nói.

Trong lúc Tào Tào theo sau lưng anh họ đi hết nơi này đến nơi khác trong Sư Đại, cô sớm đã bị hỗn loạn đến hôn mê, Sư Đại thật là lớn, thành phố nhỏ quê cô ước chừng chỉ lớn bằng một phần ba nơi đây, cô nhắm mắt theo đuôi bám sát anh họ, chỉ sợ không chú ý sẽ lạc khỏi anh. Cuối cùng đã đến ký túc xá của Tào Tào, ở bên bờ sông Lệ xinh đẹp, phía trước ký túc xá là một sân bóng rổ, từ sáu giờ sáng đến mười giờ tối vẫn luôn có người chơi bóng rổ ở đó.

Tào Tào cho là mình đã tới rất sớm, không ngờ vừa bước vào đã thấy phòng 8 người đã có 6 người đến. Những năm đó phòng ở tại Thượng Hải chật hẹp nổi tiếng cả nước, điều này có thể thấy được qua điều kiện phòng ở của đám Tào Tào, một gian nhỏ nhỏ hai mươi mấy mét vuông phải ở tám nữ sinh, trong phòng đặt bốn chiếc giường tầng, mỗi cái hai người nằm, hai tủ quần áo, một giá để chậu rửa mặt nhiều tầng, đã được nhét đầy chậu, không gian đã chật hẹp như vậy còn phải nhét thêm vào tám nữ sinh nữa, người Thượng Hải bình thường gọi kiểu ký túc xá này là "chuồng bò cầu", cũng rất có hình tượng, Tào Tào nghĩ đến cảnh chen chúc như vậy bốn năm trong lòng không khỏi hoài niệm đến chiếc giường rộng rãi, căn phòng sáng sủa ở nhà.

Chiếc giường chỉ còn dư lại hai chỗ, anh họ đi tới chọn giường sát cửa sổ giúp Tào Tào đặt hành lý lên, Tào Tào ở phía dưới lau tủ quần áo rồi sắp xếp quần áo vào trong, chiếc khóa trên cửa tủ quần áo đã bị hư, Tào Tào gỡ chiếc khóa hư xuống tiện tay đặt ở trên bàn, không ngờ ở bên cạnh có người khê hừ một tiếng, Tào Tào quay đầu nhìn lại thấy một cô gái xinh đẹp, cô ấy cầm chiếc khóa lên rồi ném vào trong thùng rác ngoài cửa, sau đó lấy ra một chiếc khăn lông trắng như tuyết ra sức lau lau cái bàn, giống như là phải lau xuống một lớp da của chỗ vừa đặt chiếc khóa lên.

Tào Tào ngượng ngùng đi tới, "Thật xin lỗi, bạn học, làm bẩn bàn của cậu, để tớ lau giúp cậu."

Cô gái kia mí mắt cũng không thèm nâng, mở miệng, là giọng Thượng Hải tiêu chuẩn, trong giọng nói mềm mại lại xen lẫn cảm giác cao ngạo tự luyện tới là người Thượng Hải, căn bản không để ý việc Tào Tào nghe có hiểu được không, "Dừng đừng vào đồ của tôi."

Tào Tào lúng túng đứng chết trân tại chỗ, chỉ là để một chiếc khóa hư dính chút bụi lên, thái độ của cô bạn này cứ không thân thiện như vậy, chẳng lẽ bạn học trong đại học khó sống chung như vậy sao, cô nhớ lại lời Tiểu Dương cười cô ngây thơ lúc trên thuyền.

"Ồ khóa này cho cậu," một cánh tay từ bên cạnh duỗi tới, Tào Tào xoay người nhìn lại, một cô gái đáng người nhỏ nhắn cầm chiếc khóa mới đứng bên cạnh cười khanh khách, "Tớ tên là Lâm Tâm, hôm qua lúc tớ tới khóa tủ cũng bị hư, lúc mua khóa có mua thêm 1 cái, cậu dùng tạm đi."

Trong lòng Tào Tào nảy sinh thiện cảm với cô gái này, cô nhận lấy khóa, thuận tay gắn trên tủ, cũng tươi cười với Lâm Tâm, "Cảm ơn cậu, tớ tên là Tào Tào."

Anh họ sau khi giúp Tào Tào sắp xếp liền rời đi, Tào Tào lấy đặc sản mang từ nhà đi từ trong túi ra gọi mọi người trong phòng, tám người trong phòng cô lại tới từ bốn dân tộc, sáu tỉnh trời nam đất bắc, hai người Thượng Hải, cô bạn Hồng Nhan cao ngạo vừa rồi là một người trong số đó, một người ở Hà Bắc, một người dân tộc Bạch ở Vân Nam, hai người dân tộc Duy Ngô Nhĩ ở Tân Cương, Lâm Tâm là một cô gái dân tộc Hồi ở Ninh Hạ. Hai cô gái Tân Cương còn là một người ở Nam Cương một người Bắc Cương cách nhau khá xa.

Đến lúc đang ăn cơm, một nhóm bảy người hồ hồ cùng nhau lên đường đi tới canteen ăn cơm, Lâm Tâm tới sớm hơn các cô một ngày, đã đi qua canteen, Tào Tào theo sát mọi người, chỉ sợ lạc mất. Hoàn cảnh xa lạ, con người xa lạ, đô thị phồn hoa, không khí sân trường, khiến cho những cô gái lần đầu xa nhà chưa trải sự đời trong lòng sợ sệt, các cô giống như một bầy chim non chen chúc chặt chẽ một chỗ, dựa vào bạn bè mà được tiếp thêm dũng khí. Hàng năm vào thời điểm này, giữa sân trường những nhóm sinh viên đi cùng nhau cười nói hi hi ha ha giống như đám Tào Tào chắc chắn là sinh viên mới không cần phải nghi ngờ, đặc trưng quá rõ ràng, lúc này các nam sinh khóa trên ở trong phòng ăn sẽ soi mói những cô em khóa dưới một phen, nhưng các cô lúc này thường là không có gì đặc biệt, lại qua một học kỳ hoặc một năm, khi đã thích ứng với cuộc sống thành phố, biết cách ăn mặc, làm đẹp cho mình, các cô sẽ giống như những viên ngọc trai bị lấm bẩn chợt được lau sạch sẽ lộ ra ánh sáng mê hoặc.

Ăn tối xong, người cuối cùng từ Hà Bắc cũng tới, Tào Tào đang cầm chậu rửa mặt lấy quần áo đi theo mọi người đến phòng tắm, vừa đi vào, Tào Tào liền tròn tròn mắt, phòng tắm thật lớn ngoại trừ một hàng vòi sen trở trụ ra thì không còn có gì cả, dưới vòi nước có mấy nữ sinh đang tắm, không có bất kỳ ngăn che nào, các cô cứ trần truồng mà tắm rửa trước mặt mọi người.

Tào Tào mặt đỏ tới tận mang tai lùi đến bên người Lâm Tâm, "Chúng ta tắm ở trong này sao, giống như bọn họ sao?"

Lâm Tâm quay đầu lại, hé miệng cười, "Đúng vậy, hôm qua tớ tới cũng sợ hết hồn."

Tào Tào đứng đó cắn răng hạ quyết tâm, tay siết chặt góc áo hết giờ lên lại buông xuống, cuối cùng cô vẫn không cời đồ, lặng lẽ ra ngoài, ở nhà lúc cô thay quần áo ngay cả mẹ mình cô cũng né tránh, bây giờ muốn cô cời quần áo khóa thân ở trước mặt nhiều người như vậy rõ ràng là làm khó cô quá rồi. Cô đi tới phòng giặt quần áo nhận một chậu nước lạnh, quay lại phòng ngủ trước lau mồ hôi, chuẩn bị buổi tối quay lại.

Buổi tối sau khi tắt đèn, Tào Tào lặng lẽ mang chậu nước rửa mặt đi tới phòng tắm, đèn ký túc xá đã tắt hết toàn bộ, chỉ còn lại hành lang, phòng nước, nhà vệ sinh và phòng tắm là vẫn sáng đèn, phòng tắm trống trơn khiến cô rút cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cô chỉ sợ còn có người đi vào, hai ba cái đã cời hết quần áo, vội vội vàng vàng chạy đến dưới vòi nước tắm rửa, nước mát ào ào chảy qua trên người cô, mang đi mồ hôi dính dính lẫn một ngày nóng bức, Tào Tào nhanh nhẹn dùng khăn lông lau người, mặc dù gương mặt Tào Tào lớn lên chỉ được coi là thanh tú, nhưng dáng người của cô thực sự không tệ, cô có một đôi chân đẹp thon dài thẳng tắp, còn có một vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, ngực của cô nhỏ nhắn mướt mà dù không lớn nhưng rất rắn chắc.

Lau người xong, cô duỗi thắt lưng đứng lên, lúc này cô phát hiện một chuyện khiến cô xấu hổ muốn chết. Vừa rồi cô vội vàng lại không chú ý tới cửa sổ phòng tắm không biết đã bị ai mở ra, cô lại tắm khi cửa sổ vẫn mở ra hướng về phía ký túc xá nam sinh bên cạnh, mà lúc này trên phòng nam sinh đối diện cửa sổ phòng tắm kia đang hé ra một vẻ mặt dương dương đắc ý hứng trí dồi dào thưởng thức cảnh mỹ nữ tắm. Tào Tào vừa ngẩng đầu đã đối diện với một đôi mắt đen nhánh chuyển động, cô chỉ cảm thấy trong đầu "oanh" một tiếng, máu cả người đều dồn hết lên đầu, trong đầu trống rỗng, suy nghĩ ngưng trệ, thậm chí ngay cả thét chói tai cô cũng không thét ra được, khẽ héch miệng, ngo ngác đứng ở đó.

Thấy Tào Tào bị dọa sợ ngây ngốc đứng tại chỗ, trong đôi mắt đen nhánh kia nổi lên ý cười trêu chọc, nam sinh đối diện hướng về phía Tào Tào huýt gió, ra dấu tay OK. Tào Tào giật mình tỉnh lại, cô kinh hãi nhảy tới đóng cửa sổ, tay chân luống cuống mà mặc qua quýt bộ đồ ngủ, vọt ra khỏi phòng tắm, cho đến khi nằm trên giường tim cô vẫn còn đập thình thịch không ngừng.

Lần đầu tiên ngủ trên giường ở trường học, một đêm Tào Tào không thể nào chợp mắt được, lạ giường là một nguyên nhân, quan trọng hơn là chuyện ban đêm lộ cảnh xuân ra ngoài, cô chưa bao giờ để người khác thấy thân thể lại bị một nam sinh nhìn sạch trơn, người con trai kia thật là không biết xấu hổ, lại còn thản nhiên cho cô một đánh giá OK. Trong bóng tối Tào Tào cứ mãi cảm thấy có một đôi mắt đen nhánh đầy ý cười đang nhìn cô chăm chú, cô cuộn cả người vào trong chăn nhưng vẫn cảm giác cặp mắt kia như đang xuyên qua chăn lẫn quần áo mà nhìn thân thể của cô.

Sáu giờ rưỡi sáng ngày thứ hai, trong phòng ngủ đã có người rời giường, Lâm Tâm là người đầu tiên, giường của cô ở phía dưới giường Tào Tào, cô vừa rời giường đã nhìn thấy Tào Tào nằm trên giường đầu đầy mồ hôi hai gò má đỏ bừng lại dùng chăn che kín cả người.

Tiếng Lâm Tâm rời giường quấy rầy Tào Tào vốn đang ngủ không sâu, Tào Tào mở đôi mắt đen mờ mờ mịt mịt ngồi dậy, chặn từ trên người trượt xuống, cô lại kéo chăn lên che kín người trong vô thức.

Lâm Tâm khó hiểu nhìn Tào Tào, "Tào Tào, cậu làm sao thế, trời nóng như vậy lại quấn chăn kín mít."

"Sợ người khác nhìn thấy." Tào Tào mơ mơ màng màng mở miệng, lại ngã xuống giường ngủ tiếp.

"A," Lâm Tâm tròn to hai mắt, chuyện này Tào Tào thật sự là đủ xấu hổ, ngày hôm qua trốn đi tắm một mình, bây giờ ngay cả đi ngủ trong phòng cũng phải đắp kín chăn.

Mơ hồ trên giường một hồi, Tào Tào vẫn không ngủ được, tránh ở trong chăn thay đồ ngủ, cô mặc một chiếc váy trắng treo xuống giường.

Lâm Tâm bật cười, qua một ngày ở chung giữa cô và Tào Tào đã quen thuộc hơn rất nhiều, lúc này không nhìn được mà bắt đầu nói đùa, "Tào Tào, cậu đi ngủ đắp chăn kín như vậy sợ bị người ta nhìn thấy, vậy bây giờ cậu mặc váy lộ cánh tay lộ chân, cậu lại không sợ bị nhìn thấy à."

"Từ khi nào tớ lại sợ bị người khác nhìn thấy tay chân?" Tào Tào kinh ngạc nhìn cô, chợt nhớ lại chuyện tối hôm qua, trước mắt cô lại bắt đầu hiện lên hình ảnh đôi mắt đen nhánh kia, thoáng chốc trên mặt cô bắt đầu nóng lên, cô theo bản năng đưa hai tay ôm ở trước ngực.

"Không phải chính cậu nói vậy sao," Lâm Tâm cầm hộp com đi ra ngoài, "Bây giờ lại không thừa nhận."

Tào Tào thấy Lâm Tâm muốn đi, trong lòng quýnh lên, cặp mắt kia liền biến mất. Để Lâm Tâm đi, làm sao mà cô tìm được đường tới canteen, "Lâm Tâm khoan đã, chờ tớ một chút, một chút thôi, tớ xong ngay thôi."

Mười phút sau hai thân hình duyên dáng một trước một sau đùa giỡn đi tới canteen, giữa sân trường buổi sáng sớm một đường đều vang lên tiếng cười, ánh nắng nhàn nhạt từng chút rơi trên bóng dáng trẻ tuổi, khi đó các cô đơn thuần thẳng thắn, giống như hai chiếc lá non vừa mọc ra khi xuân tới, non nớt trong lành, không có một chút tỳ vết lẫn tổn thương nào.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp lại Tiểu Dương

Chớp mắt đã nhập học được một tháng, Tào Tào đã có thể tự mình đi tới canteen suôn sẻ mà không lạc đường, nhưng cô vẫn thích đi lấy com cùng mọi người, một đường cười nói đến canteen, lấy xong com các cô thích rồi bụng về ăn trong phòng. Mỗi lần Tào Tào trên đường bụng thức ăn về phòng, sẽ lại không nhịn nổi mùi thơm hấp dẫn của thức ăn vừa đi vừa dùng thìa xúc com ăn, đến lúc cô trở về trong phòng cơ bản đã ăn hết hơn nửa, vì chuyện này, cô đã bị Lâm Tâm nói không biết bao nhiêu lần, tự Tào Tào cũng biết hình tượng này thật sự không tốt, nhưng com người Hồi làm vẫn là không nhịn được, dường như thức ăn này vừa đi vừa ăn còn thơm ngon hơn rất nhiều so với khi ngồi xuống ăn.

Hôm nay, Tào Tào và Lâm Tâm cùng ra ngoài đến canteen lấy com, dưới sự giám sát chặt chẽ của Lâm Tâm, Tào Tào phải chịu đựng bụng đói kêu vang khi từng trận mùi thức ăn thơm ngon xông vào mũi mà đi về phía ký túc xá. Đi tới sân bóng rổ trước ký túc xá, ánh mắt Lâm Tâm liền nhìn về hướng sân bóng rổ, mấy ngày nay Lâm Tâm luôn nói nhìn thấy một anh đẹp trai trên sân bóng rổ, mỗi ngày lúc rảnh rỗi liền nằm trước cửa sổ nhìn chằm chằm sân bóng rổ tiến hành quan sát. Không có biện pháp, ai bảo tỷ lệ trai đẹp xuất hiện ở Sư Đại bây giờ quá thấp, thỉnh thoảng mới nổi lên được một hai người, cho dù không thể với tới, thì nhìn đã mắt cũng là tốt lắm rồi. Lấy khoa của Tào Tào làm ví dụ, khóa các cô tổng cộng có 34 người chỉ có 12 nam sinh, đáng đáp còn kỳ kỳ quái quái, phần lớn đều tương đối thấp bé, được vài người cao hơn một chút lại gầy giống như cây bút, tuy nói nội tâm đẹp cũng tương đối quan trọng, nhưng các cô dù sao cũng chỉ là mấy cô nàng mới mười tám mười chín tuổi, Hoàng tử Bạch Mã trong lòng thiếu nữ lại là mấy người thấp bé hoặc như cây bút, vì thế nên đám Lâm Tâm chỉ có thể vào buổi tối lúc nằm nói chuyện với nhau mà khoe khoang bạn học hồi cao trung của mình đẹp trai tới mức nào đến nỗi quen miệng luôn.

Tào Tào cũng không rảnh rỗi ngắm trai đẹp, cô thừa dịp Lâm Tâm không chú ý cầm thìa và mấy miếng com vào miệng, ừm, quá thơm, com này cảm được về đến phòng ngồi ngay ngắn bên bàn ăn làm sao mà thơm được thế này chứ, cô đang vui sướng ăn com, một vật thể đen thùi lù không rõ là gì từ bên cạnh vù vù bay tới, đánh bịch một phát vào com cô đang bung trên tay, cả chén com úp vào trên mặt cô, toàn bộ thức ăn trong chén đổ hết lên mặt.

Đây đây đây, cô mới ăn có một hai miếng thôi mà, cô tức giận quay đầu lại, xoay người, hai tay chống nạnh, chân đạp lên vật thể gây họa kia - một quả bóng rổ, gào to một tiếng, "Kẻ nào không có mắt mà ném bóng tới trên mặt bản cô nương đây hả, đi ra cho tôi."

Dưới cột bóng rổ phía bên kia vài bóng người chạy tới, "Ai nha, xin lỗi, bạn học, nhất thời lỡ tay."

"Một câu xin lỗi là xong sao," Tào Tào đưa tay phải ra lau lau mặt, cả mặt đều là thức ăn bóng nhẫy, nước canh chảy từ trên mặt xuống cằm rồi từng giọt tí tách rơi trên chiếc váy màu trắng của cô.

Lâm Tâm thái độ khác thường im lặng không nói đứng bên cạnh lúc này chợt đưa tay kéo kéo cô, "Bỏ đi, Tào Tào, quay về tắm một chút là được mà."

"Sao có thể cho qua như vậy được, tớ mới ăn được hai miếng đó, còn có cả đùi gà tớ thích nhất cũng chưa được ăn luôn, cậu nhìn xem, đùi gà này," Tào Tào cầm tức hất tay Lâm Tâm ra, đau lòng nhìn đùi gà trên đất, một cái đùi gà giá năm hào đó, cô còn phải mạo hiểm chạy vào canteen của người Hồi mua, canteen của sinh viên người Hán bọn cô còn không có bán đâu.

Lâm Tâm lúng túng đứng ở một bên, lúc này trong nhóm nam sinh gây chuyện có một người bước lên trước nói với Tào Tào, "Bạn học, thật ngại quá, nếu không thì, tớ đi tới canteen người Hồi mua lại cho bạn một phần đùi gà nhé."

Tiểu Dương! Giọng nói này, là Tiểu Dương! Tào Tào chợt ngẩng đầu lên, ồ, thật sự là Tiểu Dương, sau khi cô đến Sư Đại vẫn luôn tiếc nuối nhớ tới nam sinh cô vô tình gặp được trên thuyền nhưng lại không lưu lại cách thức liên lạc kia, mỗi lần đi trong sân trường cô lúc nào cũng ảo tưởng nếu có thể gặp lại anh thì thật tốt, nhưng Sư Đại quá lớn, giữa nhiều sinh viên như vậy cô biết đi đâu để tìm nam sinh mà cô chỉ biết mỗi cái tên bấy giờ.

"Tiểu Dương." Tào Tào vui mừng quên cả ngưng ngừng, đưa bàn tay dính đầy dầu mỡ cầm lấy tay Tiểu Dương, "Thật sự là anh rồi, Tiểu Dương."

Tiểu Dương không hiểu chuyện gì nhìn nữ sinh kỳ quái gương mặt bóng loáng mỡ trước mắt, chuyện gì thế này? Cô gái vừa rồi còn tràn ngập tức giận bây giờ lại đầy nhiệt tình dùng bàn tay đầy mỡ ra sức nắm lấy tay anh.

"Tiểu Dương, hai người quen nhau à?" Một nam sinh khác mặc áo thể thao đi tới vỗ vỗ vai Tiểu Dương.

Tiểu Dương nhìn kỹ Tào Tào một chút, nghi hoặc lắc đầu, “Không quen.”

Lòng nhiệt tình tràn đầy của Tào Tào như bị những lời này của Tiểu Dương dội một chậu nước lạnh, cô vội vàng đưa tay lên xoa xoa mặt, “Tiểu Dương là em, Tào Tào.”

Tiểu Dương nhú mày suy nghĩ một chút vẫn không nhớ ra Tào Tào là người nào, “Bạn học, chúng ta quen biết sao?”

Nhìn dáng vẻ của anh, Tào Tào chán nản vô cùng, tuy nói bề ngoài cô tầm thường một chút, tuy nói huấn luyện quân sự cô lại đen đi một chút, tuy nói Tiểu Dương đẹp trai một chút, nhưng đây cũng quá tổn thương tự tôn rồi, hóa ra anh không hề có chút ấn tượng nào đối với cô, hại cô cứ nhớ mãi không quên về anh.

“Tiểu Dương, cậu thật là lợi hại, nữ sinh bất kể bộ dạng đẹp mắt hay khó coi đều muốn quen biết cậu.” Người mặc áo thể thao bên cạnh kia xấu xa nói, mấy nam sinh khác cũng bật cười.

Cái gì? Tào Tào giận sôi máu, Tiểu Dương không nhận ra cô còn chưa tỉnh, mấy người này lại dám chế giễu cô bộ dạng xấu xí còn mượn cớ tiếp cận Tiểu Dương, cô hung hăng trừng mắt nhìn người mặc áo thể thao kia, xoay người đi tới trước mặt Tiểu Dương, “Em và anh ngồi cùng một chuyến tàu, khi đó trên tàu sóng to gió lớn, chính là anh giữ em lại, anh nhớ ra chưa?”

“À, ra là em.” Trên mặt Tiểu Dương xuất hiện vẻ bình tĩnh, ngay sau đó lại nhú mày, “Sao em lại đen thành thế này rồi.”

Trong lòng Tào Tào vui mừng, Tiểu Dương rốt cuộc vẫn có chút ấn tượng với cô, “Haiz, còn không phải là do kỳ quân sự làm hại sao, biến em từ một nàng công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp thành quả trứng luộc trong nước trà.”

“Công chúa Bạch Tuyết?” Người mặc áo thể thao kia phì cười, “Tôi là Hoàng tử Bạch Mã đây.”

“Tiểu Dã, cậu đừng trêu chọc em ấy,” Tiểu Dương và mấy nam sinh khác cũng không nhịn được cười ha ha, “Công chúa Bạch Tuyết, đi thôi, để đền bù đùi gà của em, mấy anh em bọn anh mời em ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn.”

“Được, các anh chờ em một chút, em lên phòng thay lại quần áo.” Tào Tào vui mừng tất nhiên sẽ không để ý tới lời trêu chọc của người gọi là Tiểu Dã kia nữa, Tiểu Dương mời cô ăn cơm đó nha, phải thay một chiếc váy đẹp một chút, cô dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét đi nhanh lên phòng, sau khi vội vã lau sạch sẽ mồ hôi trên mặt liền bắt đầu lục tung tủ quần áo hết lần này đến lần khác.

Lâm Tâm cũng đi theo cô lên phòng, hôm nay Lâm Tâm có chút im lặng, Tào Tào đắm chìm trong vui sướng khi gặp lại Tiểu Dương, hoàn toàn không chú ý đến sự khác thường của Lâm Tâm, cô thay quần áo một bộ rồi một bộ, đi qua đi lại hỏi mọi người có thấy đẹp mắt không, cả phòng bị cô âm ỉ gà chó không yên, Hồng Nhan bắt mồm cau mày, cầm vài cuốn sách treo lên giường của mình tránh đi, những người khác lủi thủi tư vấn giúp Tào Tào, rồi rút lui trang phục của mình ra cho Tào Tào chọn lựa.

Trong lòng Tào Tào vẫn nhớ Tiểu Dương đang đứng dưới tầng chờ cô, không dám chần chừ nhiều, dưới sự cổ vũ của mọi người, mặc một chiếc áo phông trắng thuần phối hợp với một chiếc váy bò ngắn, lộ ra đôi chân thon dài duyên dáng, chiếc áo phông cotton màu trắng tôn lên làn da màu mật rất khỏe mạnh hoạt bát, Tào Tào nhìn qua vẻ mặt phấn khởi vô cùng, cô chạy vội xuống tầng, mái tóc thật dài tung bay theo từng bước chân cô, cả người tràn đầy sức sống thanh xuân.

Mấy nam sinh đứng dưới ký túc xá vào khoảnh khắc cô chạy như bay ra ngoài cũng ngây cả người, cô gái có nụ cười rạng rỡ này chính là người nhếch nhác vừa rồi sao, cô vui vẻ cười, cả người cũng tràn đầy vui sướng, ngay cả tóc của cô cũng giống như đang nhảy nhót, nụ cười sáng lạn của cô khiến mọi người đều cảm thấy vui vẻ theo. Một khác kia khiến bọn họ dù đã quen mắt với những mỹ nữ ở Sư Đại cũng cảm thấy cô gái này nhìn qua khiến người ta cảm thấy thật thoải mái.

Trong lòng Tào Tào tràn đầy vui mừng đi tới bên cạnh Tiểu Dương, cô ngạc nhiên hoan hỉ phát hiện, Tiểu Dương cũng mặc áo phông trắng và quần jean, cô thích thú nhìn nhìn Tiểu Dương, lại nhìn trên người mình, trong lòng thầm đắc ý, bọn họ là đang mặc đồ tình nhân đó.

Bên tai Tào Tào truyền đến một tiếng cười khúc khích cắt đứt suy nghĩ đang bay bổng của cô, cô bất mãn quay đầu, đối diện một đôi mắt đen nhánh, bạn học Tiểu Dã đang mỉm cười ra vẻ hiểu rõ, mặt của cô đỏ lên, trừng mắt nhìn anh ta một cái, người này, âm dương quái khí, cười gì mà cười chứ, có gì hay mà cười sao.

Cô bỗng nhiên cảm giác được có gì đó không đúng lắm, cô quay đầu lại lần nữa nhìn chằm chằm Tiểu Dã, a a a, chính là đôi mắt này, chính là anh ta, người nam sinh không biết xấu hổ nhìn lên cô tằm kia chính là anh ta. Sắc mặt Tào Tào đại biến, “Anh, anh, anh chính là...”

Tiểu Dã đột nhiên đến gần cô, hơi thở ấm áp thổi tới trên cổ cô, “Rốt cuộc cũng nhớ ra rồi, em thật là đủ chậm chạp.”

Tào Tào chột không còn chút hứng thú với bữa tiệc lớn, cô đánh chát một cái vào cánh tay Tiểu Dã, đẩy anh ra, “Vô sỉ, anh cách tôi xa một chút.”

Tiểu Dương liếc mắt nhìn hai người bọn họ, ân cần hỏi Tào Tào, “Làm sao vậy?”

Tào Tào há miệng, nhưng lại không nói ra lời nào, phải vậy, chuyện như thế cô làm sao mở miệng đây, Tiểu Dã bên cạnh đắc ý cười, Tiểu Dương nhú mày, “Tiểu Dã, cậu đừng bắt nạt Tào Tào.”

“Không đâu, tớ tán thưởng Tào Tào còn không kịp nữa là, làm sao lại bắt nạt cô ấy được đây?” Tiểu Dã cố ý nhấn mạnh hai chữ “tán thưởng”, đồng thời âm thầm ra dấu tay OK với Tào Tào.

Tào Tào cảm giác như phổi mình đều bị tức muốn nổ tung, cô thật muốn quay đầu bước đi, nhưng nhìn đến ánh mắt quan tâm của Tiểu Dương cô lại do dự, không dễ dàng gì mới gặp được Tiểu Dương, không dễ dàng gì mới có dịp đi ăn với anh, cuối cùng cô vẫn không cam lòng, đi theo Tiểu Dương tới quán cơm nhỏ ở cổng sau của trường.

Tiểu Dương gọi một bàn đầy đồ ăn, còn đặc biệt chạy tới canteen người Hồi mua hai cái đùi gà trở lại, anh bưng hộp đồ ăn tới bên cạnh Tào Tào, đá Tiểu Dã một phát, “Qua bên kia ngồi đi, để Tào Tào ngồi bên cạnh tớ.”

Tào Tào đỏ mặt ngồi bên cạnh Tiểu Dương gặm đùi gà, Tiểu Dương đặc biệt chạy đi mua đùi gà vì cô đó, Tiểu Dương còn không muốn cô ngồi bên cạnh Tiểu Dã, có phải là anh cũng có chút yêu thích cô không, Tào Tào cảm thấy đùi gà ngày hôm nay ăn đặc biệt ngon.

Các nam sinh lúc cùng nhau ăn cơm nhất định tránh né cụng rượu, không biết hôm nay tình hình xoay chuyển thế nào, có thể bởi vì Tào Tào là nữ sinh duy nhất trên bàn ăn, cô lập tức trở thành mục tiêu của mọi người, các nam sinh cũng thay nhau mời rượu cô, Tào Tào không biết khước từ rượu, chỉ cần có người nâng chén với cô, cô liền thành thành thật thật uống cùng người ta, trước kia cô chưa từng uống rượu, cũng không biết đến tột cùng mình có thể uống bao nhiêu, bây giờ nhìn lại dường như từ lượng của cô cũng không tệ, uống vào nhiều rượu như vậy cũng không có cảm giác gì.

Lúc Tào Tào lại gợn ly rượu lên, Tiểu Dương ở bên cạnh đưa tay ra, anh đề nghị tay Tào Tào, “Đừng uống, con gái sao lại có thể uống rượu như vậy chứ?”

Tiểu Dã đối diện không nghe theo, “Tiểu Dương, cậu tránh ra, Tào Tào cũng không có ý kiến gì, cậu nhúng tay vào làm gì?”

Tiểu Dương đứng lên, “Tào Tào là do tớ đưa đến, Tiểu Dã, cậu cụng rượu với một cô gái mà không biết ngượng sao, muốn uống tớ uống với cậu.”

Tiểu Dã bị Tiểu Dương chen vào, cũng bắt đầu tranh luận, “Được, Tiểu Dương, cậu muốn che chở cho cô ấy đúng không?”

Bàn tay bị Tiểu Dương đề nghị truyền đến từng cơn tê dại khiến lòng run rẩy, tay Tiểu Dương giống như mang theo dòng điện, cảm giác tê tê dại dại từ trên tay lập tức len vào trong lòng Tào Tào, cô cảm thấy tim mình đập thình thịch thình thịch một cái so với một cái càng nặng hơn, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiểu Dương thật sự uống cùng Tiểu Dã, mặc dù Tào Tào cảm thấy vừa nãy uống rượu cũng không có chút ảnh hưởng gì đối với cô, cô muốn nói cô không sao, nhưng thấy Tiểu Dương chần ừ trước mặt cô che chở cho cô, cô cảm thấy trong lòng vô cùng dễ chịu, cũng không muốn nói thêm điều gì, chỉ cười ngọt ngào ngồi bên cạnh Tiểu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sóng gió hướng dẫn viên

Lúc Tào Tào trở lại phòng ký túc, trừ hai cô nàng Tần Cương là Cổ Lệ và A Y đã đi ra ngoài tới phòng nước giặt quần áo, những người còn lại đều ở trong phòng ngủ trưa, Lâm Tâm nằm ở trên giường tròn to đối mặt nhìn chằm chằm nóc giường mà ngẩn người, Tào Tào uống rượu nên có chút phấn khích, đi tới đặt mông ngồi trên mép giường Lâm Tâm, “Lâm Tâm, cậu có cảm thấy Tiểu Dương rất anh tuấn không?”

“Tiểu Dương nào?” Lâm Tâm nghi ngờ xoay đầu lại, mùi rượu trên người Tào Tào làm người ta buồn nôn, cô cau mày, “Khó ngủ quá đi, cậu còn không đi tắm đi, hại tớ cũng bị ám mùi này.”

Tào Tào dường như không nghe thấy, vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, “Chính là người lúc đầu không nhận ra tớ ấy, cậu nói xem, anh ấy có phải rất đẹp trai không?”

“Người cậu nói là anh ta hả,” mắt Lâm Tâm sáng rực lên, không còn để ý đến mùi rượu của Tào Tào, cảm thấy hứng thú tiến đầu lại gần, “Không tệ đâu, ở trong Sư Đại rất hiếm thấy, nhưng mà tớ thấy Tiểu Dã bạn học của anh ấy cũng rất được, có phải cậu cũng có hứng thú với anh ấy không?”

“Tiểu Dã?” Tào Tào hét to một tiếng, “Tên đó mà được á? Lâm Tâm cậu có làm không vậy?”

Hồng Nhan đang nằm trên giường đối diện đọc tạp chí đặt cuốn tạp chí xuống, bất mãn trừng mắt nhìn Tào Tào, “Khế chút đi.”

Tào Tào ngượng ngừng le lưỡi, “Được, được. Xin lỗi cậu.”

Lâm Tâm hạ thấp giọng xuống, ghé vào bên tai Tào Tào, “Tớ thấy Tiểu Dã rất đẹp trai, lúc anh ấy chơi bóng càng đẹp hơn.”

“À, anh ta chính là người mấy ngày nay cậu nhìn lên đó hả.” Tào Tào ngạc nhiên, đây là chuyện gì vậy, Tiểu Dã nhìn lên cô tắm, Lâm Tâm nhìn lên Tiểu Dã chơi bóng.

“Nhìn lên gì chứ, khó nghe như vậy, tớ đây phải gọi là tán thưởng, tán thưởng có hiểu không hả?” Lâm Tâm bất mãn sửa lại lời của cô.

Ngay cả cách dùng từ giải thích cũng giống y nhau, tán thưởng, ha ha, tán thưởng. Tào Tào xoay người vỗ vỗ Lâm Tâm, "Tốt, Lâm Tâm, cậu với Tiểu Dã đó thật đúng là cùng chí hướng. Có cần chị đẩy giới thiệu cho cậu không, tôi đoạn tình yêu lãng mạn luôn."

"Thật không biết lượng sức," Hồng Nhan hừ lạnh một tiếng cắt đứt lời nói khê khằng của Tào Tào và Lâm Tâm, "Tiểu Dã đó là người mà Lâm Tâm cậu có thể gặp được sao? Đối với nữ sinh trong Sư Đại anh ta không phải là Hoàn Hảo Thiên Quân sao, cũng đạt đến bất khả chiến bại rồi, nữ sinh dính với anh ta người nào lại không như hoa như ngọc chứ, nhưng đâu có ai nắm giữ được anh ta. Đi trên chóc anh ta, không phải là cậu tự mình chuốc lấy cực khổ sao?"

"Làm sao cậu biết, tin đồn không phải lúc nào cũng có thể tin đâu." Tào Tào thấy Lâm Tâm thất vọng sắc mặt trắng bệch không đành lòng mà phản bác Hồng Nhan.

"Anh trai tớ là bạn bè với anh ta, cậu nói tớ có biết không." Hồng Nhan quay đầu về phía Tào Tào, "Tiêu Dương kia của cậu cũng không khá hơn chút nào, anh ta thật ra không có tài tiếng gì, nhưng không may, nữ sinh theo đuổi anh ta dù công khai hay âm thầm đều rất xinh đẹp, so với Tiểu Dã chỉ nhiều không ít, sắc đẹp của Tào Tào cậu lại muốn khiến anh ta rung động sao?"

Lời của Hồng Nhan hơn nửa là thật, Tào Tào nhớ lại tình huống lúc cô gặp lại Tiểu Dương, Tiểu Dương hoàn toàn không nhớ ra cô, nhất định là ngày thường mỹ nữ quá rầy anh quá nhiều, Tào Tào chán nản cúi đầu, như con gà trống bị đánh bại.

"Tào Tào cậu đừng thất vọng, nói không chừng Tiêu Dương không thích những nét đẹp kia đâu, lại thích kiểu nhiệt tình như cậu." Lâm Tâm an ủi thế này, thà không an ủi còn hơn.

"Dù sao tớ cũng nhắc nhở qua các cậu, nếu các cậu không sợ chết thì cứ tiếp tục." Hồng Nhan không đếm xỉa tới nữa mà cầm tạp chí lên, lại nằm trên giường nghiên cứu biến động mới.

Nhắc tới cũng thật là trùng hợp, kể từ ngày đó, Tào Tào và Lâm Tâm thường xuyên chạm mặt Tiểu Dã, mỗi lần bên cạnh anh ta đều có một nữ sinh khác nhau đi cùng, có khi là ở dưới ký túc xá nữ sinh, anh ta đưa cô gái về, có khi là ở bờ sông Lê, anh ta và bạn gái thân mật ngồi cùng một chiếc ghế, Tào Tào lần nào cũng không dám nhìn sắc mặt Lâm Tâm, lần đầu tiên động lòng của bạn học Lâm Tâm, cứ như vậy dưới tình trạng đối phương vẫn chẳng hề hay biết, mà thâm trầm kết thúc.

Trong lúc Tào Tào đồng cảm với Lâm Tâm, thâm cảm thấy may mắn Tiểu Dương không phải kiểu người đào hoa như thế. Tiểu Dương, Tiểu Dương, trong lòng cô âm thầm thờ dài, đã bao lâu rồi không nhìn thấy anh, từ sau ngày uống rượu đó, Tiểu Dương dường như biến mất, cô chưa bao giờ gặp qua anh ở góc nào trong Sư Đại, cô nghĩ mọi người đều phải đi ăn cơm chứ, vì muốn có thể gặp được anh, cô từ chối cùng về phòng ăn cơm với mọi người, ngày ngày ở lại một mình trong canteen ăn cơm kéo dài thời gian, nhưng vẫn không hề gặp được anh lấy một lần.

Trưa hôm nay, Tào Tào vẫn cứ một mình ngồi trong canteen lớn Hà Tây vừa ăn cơm vừa nhìn đoàn người tới lấy cơm, một bóng dáng quen thuộc tiến vào tầm mắt của cô, lại là cái tên Tiểu Dã trắng hoa, anh ta thoải mái ôm eo một cô gái, thân mật mà bụng thức ăn đi tới.

Tào Tào bĩu môi khinh thường, chuyển tầm mắt, cúi đầu ăn cơm, hai người bước qua bên người cô, giọng nói trên ghẹo nhẹ nhàng lọt vào lỗ tai cô.

"Ngaoan, em về phòng trước đi, anh sẽ tới tìm em ngay." Tiểu Dã cũng có lúc dịu dàng như thế sao?

Tào Tào ngạc nhiên ngẩng đầu, Tiểu Dã đã đẩy cô gái bên cạnh đi, đang bụng khay cơm ngông nghênh đến ngồi đối diện cô.

"Anh muốn làm gì?" Tào Tào nhú mày, ngoài chuyện nhìn lên tạo thành ấn tượng tồi tệ đó ra, bây giờ nhìn thấy Tiểu Dã càng khiến cô chán ghét, tự cho mình là phong lưu, lưu tình khắp chốn.

"Em rất ghét anh?" Tiểu Dã không trả lời câu hỏi của cô, trái lại hứng trí bừng bừng mà nhìn cô.

"Vốn chẳng liên quan gì nhau, không thể nói là ghét hay không ghét." Tào Tào bụng com lên định đi, Hồng Nhan thật sự nói đúng, đối với loại người tự cho mình là tình thánh này tốt nhất là không nên có chút quan hệ nào, ngay cả ghét cũng không muốn.

"Em có muốn biết không, thời gian này Tiêu Dương bận rộn việc gì?" Tiểu Dã thành công bắt được điểm yếu của Tào Tào, bước chân đang rời đi của Tào Tào dừng lại, Tiểu Dã lắc đầu một cái, "Không ngờ cũng có một ngày anh phải nhờ vào Tiêu Dương để giữ chân một cô gái? Người khiến anh phải dùng người khác để giữ lại, Tào Tào em là người đầu tiên đó."

Tào Tào quay đầu lại, lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt tươi cười bình thản của Tiểu Dã, lộ ra dáng vẻ như anh ta biết chắc cô sẽ quay đầu lại khiến cô chướng mắt vô cùng, cô quay người, không để anh ta mãn nguyện, "Không muốn biết."

Tào Tào bụng com về ký túc xá, lời nói của Đinh Dã cứ luôn quanh quẩn trong lòng cô, Tiểu Dương như thế nào, anh đang bận rộn việc gì? Nhìn bộ dạng đặc ý của Đinh Dã, không biết vì sao trong lòng cô nảy sinh một nỗi lo sợ không yên, mơ hồ cảm thấy bất an, haiz, lúc này đáng lẽ cô không nên ương ngạnh chống đối anh ta, nhìn một chút không phải đã có thể biết được tin tức của Tiểu Dương rồi sao.

Tào Tào đầu óc rối bời đi vào phòng, trong phòng rất nóng, mấy cô gái riu rít làm cho cả hành lang đều là giọng nói phấn khích của các cô, bên trong còn nghe được cả tiếng Hán cứng nhắc của Cổ Lệ và A Y. Có người nói một người phụ nữ tương đương 500 con vịt, nếu theo đó mà tính toán, ai ya quá kinh khủng, nơi này có tám cô gái là 4000 con vịt, thậm chí có thể thành lập một trang trại nuôi vịt rồi.

"Đến đây, đến đây, Tào Tào về rồi," Tào Tào vừa vào cửa liền bị 3500 con vịt bao vây, "Tào Tào, mau tới đây."

Tào Tào buồn bực bị các cô kéo tới trước bàn, trên bàn là một tờ danh sách, "Danh sách nhân viên công tác trong lễ diễu hành Đại hội thể dục thể thao?"

Tào Tào ngẩng đầu lên, giờ danh sách, "Đây là cái gì vậy?"

"Trên đó có tên của cậu đó," Lâm Tâm nói to, chỉ chỉ danh sách, Tào Tào tập trung nhìn lại, ai nha, quả thật có tên của cô trong đó, bên cạnh còn có ghi chú - hướng dẫn viên khoa Số học.

"Hướng dẫn viên là làm gì vậy?" Nổi băn khoăn vừa mới bị Tiểu Dã khơi lên sớm đã bị Tào Tào ném đi nơi nào, cô cầm danh sách tràn đầy hào hứng hỏi.

"Chính là giờ bảng hiệu," Hồng Nhan dùng cách nói phổ biến nói, thấy Tào Tào vẫn còn mờ mịt ánh mắt khó hiểu, không nhận được giải thích, "Là người giờ bảng hiệu đi ở trước mỗi đội trong Lễ diễu hành của Đại hội thể dục thể thao đó."

"Òa." Một trận ồn ào, các cô gái lại bắt đầu líu ríu mà thảo luận.

"Nghe nói theo như thông thường hướng dẫn viên đều là do nữ sinh xinh đẹp nhất trong số tân sinh viên đảm nhiệm, lúc diễu hành sinh viên toàn trường đều ngồi trên khán đài, đánh giá sinh viên mới khoa nào xinh đẹp nhất về cơ bản sẽ phụ thuộc vào mức độ của hướng dẫn viên." Giọng Hồng Nhan không có ý tốt nói, "Tào Tào, danh tiếng của nữ sinh khoa Số học chúng ta phải nhờ cậu duy trì rồi."

Mặt Tào Tào kim nén đến đỏ bừng, Lâm Tâm, Hồng Nhan, ở đây người nào cũng xinh đẹp hơn cô, để cô đi tụt ở phía trước còn phía sau là một đoàn đầy mỹ nữ, đây không phải là quá châm chọc sao, "Đây, đây nhất định là nhầm lẫn, danh sách này là do ai cầm tới vậy?"

"Tào Tào, cậu sợ gì chứ, dáng người của cậu đẹp vậy, nên đi phía trước," Lâm Tâm không ưa thái độ của Hồng Nhan nhảy ra nói, "Đi, chúng ta đi luyện tập bộ dáng lúc diễu hành một chút, đến lúc đó đi trước toàn trường thật nổi bật, so với phong độ khi chất, gương mặt xinh đẹp sáng sủa có ích lợi gì chứ, dáng người thướt tha yếu điệu mới đủ thu hút người khác."

Hồng Nhan bị ghen đến sắc mặt trắng bệch, cô là mỹ nữ Giang Nam điển hình, ngũ quan xinh đẹp tinh xảo, da thịt trắng nõn mềm mịn, dáng người nhỏ nhắn nhanh nhẹn, lời của Lâm Tâm đánh trúng điểm yếu của cô, cô vẫn luôn không hài lòng với vóc người nhỏ bé của mình, lập tức giận sôi lên.

Tào Tào kéo kéo Lâm Tâm, kéo cô ra khỏi phòng, "Cậu đừng như vậy, mọi người ở cùng một phòng, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, ầm ĩ quá chỉ khiến mọi người đều không thoải mái."

"Hừ, tớ không ưa cậu ta cũng đâu phải ngày một ngày hai, cậu nhìn dáng vẻ kênh kiệu thường ngày của cậu ta với chúng ta xem, cứ như cậu ta là người cao quý lắm, là người Thượng Hải thì giỏi lắm sao, Tào Tào, lần này cậu phải thể hiện thật tốt, để cho đám người Thượng Hải kia nhìn xem, người thôn quê cũng không thua kém gì bọn họ." Lâm Tâm ra khỏi phòng vẫn còn rất kích động.

"Nhưng mà, Lâm Tâm, dáng người của tớ quả thật là rất bình thường, cậu xem nữ sinh ở đây đều xinh đẹp như vậy, tớ thật sự không có lòng tin đâu, cũng không biết chuyện này là do ai quyết định, không có mắt nhìn như vậy, hay là cậu đi thay tớ đi." Tào Tào vẫn có chút lo lắng rụt rè.

"Tớ? Quên đi nhé, dáng người của tớ cũng không khác Hồng Nhan là bao, dẫn đầu đội ngũ, phỏng chừng khán giả muốn nhìn rõ tớ thôi đã là điều khó khăn rồi." Lâm Tâm bình tĩnh lại, cau mày, "Cũng đúng, nếu nói đến xinh đẹp, trong số nữ sinh chúng ta cậu thật sự không tính là nổi bật, người vừa xinh đẹp vừa có dáng người cũng không ít, sao lại chọn cậu nhỉ?"

Hai người nghỉ hoặc một lúc lâu, còn chưa tìm ra được chút manh mối gì, Tào Tào đã bị chủ nhiệm lớp gọi đi, chủ nhiệm lớp Tào Tào là giảng viên họ Lý, còn rất trẻ tuổi, là bạn học đại học cùng khóa nhưng không cùng khoa với anh họ Tào Tào, sau khi tốt nghiệp cũng ở lại trường làm giảng viên, bình thường cũng rất quan tâm đến Tào Tào. Lúc Tào Tào đi vào phòng làm việc của chủ nhiệm, trong phòng còn có một nữ sinh, khi Tào Tào bước vào còn mơ hồ nghe được cô ấy và thầy giáo Lý dường như đang thảo luận gì đó, âm lượng giọng nói hơi lớn. Tào Tào nhìn thoáng qua cô gái kia, đúng lúc người ấy cũng quay đầu lại quan sát cô, đó là một mỹ nhân có khí chất lạnh lùng, ánh mắt có phần nghiêm khắc, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

"Bây giờ thay đổi đã không còn kịp rồi, cứ quyết định như vậy đi. Tào Tào, em tới đây," Thầy giáo Lý gọi Tào Tào lại, vội vàng giới thiệu với cô, "Đây là bạn học Vương Phình của khoa chúng ta, là chủ nhiệm ban Tuyên truyền trong hội học sinh, hai năm qua phân diễu hành Đại hội thể dục thể thao khoa chúng ta đều do bạn ấy và trưởng ban Thể dục phụ trách, hồi trước khi mới vào trường bạn ấy cũng đã làm hướng dẫn viên, Tào Tào, lần diễu hành lần này em làm hướng dẫn viên, em có thể nhờ bạn ấy chỉ bảo. Thầy có việc cần ra ngoài, các em cứ ở đây trao đổi cụ thể trước nhé."

Sau khi thầy Lý đi, Vương Phình cũng đứng lên, lạnh lùng nhìn Tào Tào, lấy thái độ giải quyết việc chung nói: "Trang phục hướng dẫn viên có thể tự mình lựa chọn, em quay về tự chọn trang phục, ngoài ra tập luyện bộ dáng khi diễu hành nhiều chút, dáng vẻ bản thân bên ngoài đã không phải quá tốt, chỉ mong đến lúc đó không phải làm trò cười cho thiên hạ."

Tào Tào dù ngây thơ cũng có thể cảm nhận được ánh mắt không quá thân thiện của Vương Phi, trước đây hình như cô cũng chưa từng gặp qua mỹ nhân này, Tào Tào cố hết sức nhớ lại mà vẫn không sao nghĩ ra đã gặp với cô ấy lúc nào, nếu người ta không muốn dạy, Tào Tào cũng không miễn cưỡng. "Vâng, em sẽ trở về tập luyện."

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 5: Sóng gió hướng dẫn viên (2)

Hôm nay đi tới canteen lấy com, dọc đường đi Lâm Tâm luôn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tào Tào, còn thỉnh thoảng lắc lắc đầu, đi tới canteen Tào Tào rót cuộc cũng không nhận được nữa, "Lâm Tâm, rót cuộc cậu có chuyện gì vậy, hôm nay tớ ăn mặc kỳ quái lắm sao?"

Lâm Tâm lại lắc đầu, "Không giống, nhìn thế nào cũng không giống."

Tào Tào đã chen vào trong hàng người đang xếp hàng gọi com, quay đầu hỏi Lâm Tâm đứng bên cạnh, "Cái gì không giống? Hôm nay cậu rất kỳ lạ đó."

Lâm Tâm cầm khay com đưa cho người phục vụ canteen, vừa xoay đầu lại, "Tào Tào này, cậu nói thật với tớ đi, chuyện làm hướng dẫn viên lần này có phải do cậu tìm thầy Lý yêu cầu không?"

Tào Tào kinh hãi, "Không có mà, Lâm Tâm, cậu phải biết là, lúc đầu khi tớ vừa thấy danh sách đã sợ đến ngất người."

Lâm Tâm nhận lấy khay com người phục vụ đưa ra ngoài, gãi gãi đầu, "Tớ cũng không tin vậy, nhưng mấy người kia nói như thật vậy, còn nói anh họ cậu là bạn học với thầy Lý, nói bình thường lúc cậu từ nhà lên đều mang quà tặng cho thầy Lý, nhưng mà theo lời bọn họ nói, ngấm lại thường ngày dường như thầy Lý thật sự rất quan tâm cậu."

"Đúng vậy, anh họ tớ là bạn học với thầy Lý, mỗi lần quay về trường mẹ tớ cũng sẽ gói chút đặc sản để tớ mang cho anh họ và thầy," Tào Tào không hiểu, "Chuyện này có vấn đề gì sao?"

Lâm Tâm cắt ngang Tào Tào, "Bình thường dĩ nhiên sẽ không thành vấn đề, nhưng lần này thầy quá thiên vị cậu, người phù hợp ra với cậu rõ ràng còn có rất nhiều, lại để cậu làm hướng dẫn viên, Vương Phình đó không đồng ý, nói rất khó nghe đấy."

Tào Tào ngạc nhiên, trong lòng rất không thoải mái, "Đây, đây là chuyện gì vậy chứ, chẳng trách hôm đó Vương Phình cư xử với tớ như thế, nhưng chuyện này liên quan gì tới tớ, rõ ràng là thầy Lý tự mình quyết định mà, sao chị ấy lại đổ lên đầu tớ, hơn nữa làm hướng dẫn viên thì có gì tốt chứ, chẳng phải chỉ là trung nặt ra trước thầy trò toàn trường sao, tớ còn không muốn làm đấy?"

"Vấn đề là bây giờ ai cũng cho là cậu muốn làm," Lâm Tâm gọi thức ăn xong cùng Tào Tào ra khỏi canteen, "Còn đồn thổi quan hệ của cậu với thầy Lý loạn cả lên."

Tào Tào dừng bước, đặt khay com xuống tay Lâm Tâm, nhắc chân muốn đi, "Cậu về phòng trước đi, tớ đi tìm thầy Lý."

"Này này này, quay lại," trong tay Lâm Tâm là hai khay com, không giữ được Tào Tào, gấp gáp kêu to, "Bây giờ cậu tìm thầy ấy thì có ích lợi gì chứ, Vương Phình đã tìm thầy Lý từ lâu rồi, danh sách đã trình lên rồi thì không thể sửa lại được."

"Sao cậu lại biết cận kề như vậy?" Tào Tào nhớ ngày đó lúc cô tới gặp thầy Lý, giọng nói của Vương Phình và thầy Lý ở trong phòng có hơi lớn, khi cô bước vào dường như có nghe thầy nói là, "thay đổi đã không còn kịp rồi, cứ quyết định như vậy đi." Lúc đó bọn họ đang nói chuyện này sao?

"Đám Tiểu Bình ở phòng sát vách chúng ta nói, Tiểu Bình lần này là người cầm cờ, là đồng hương với Vương Phình, lúc đến tìm Vương Phình mượn trang phục thầy chị ấy đang tức giận thờ hồng học trong phòng đấy."

Tào Tào im lặng, cô là người sợ phiền phức, vẫn cho là chỉ cần giữ mình thật tốt, người khác làm sao cũng không liên quan gì tới cô, cho nên mỗi lần đối mặt với sự khinh thường lẫn kiêu ngạo của Hồng Nhan, cô đều sẽ khuyên Lâm Tâm đừng so đo. Nhưng bây giờ cô không làm bất cứ chuyện gì, phiền phức cũng đã tìm tới cửa, cô cảm thấy rất uất ức, cô đâu có trêu ghẹo ai đâu, việc gì cũng không làm lại khi không đắc tội với một nữ nhân lạnh lùng.

Đại hội thể dục thể thao thứ bảy này sẽ khai mạc, lớp Tào Tào ở sân bóng rổ trước ký túc xá tập đi đội hình, trưởng ban Thể dục tự mình hướng dẫn những sinh viên mới xếp hàng luyện tập điều hành, Vương Phình phụ trách chỉ dẫn hướng dẫn viên và người cầm cờ cách đi qua lễ đài.

"Hai tay hai người phải thế này, phải cùng một độ cao, mắt nhìn về phía trước, dùng ánh mắt điều chỉnh cho thẳng hàng, đúng vậy, cứ như vậy, tốt, làm lại lần nữa." Từ đầu đến cuối Vương Phình chỉ nói chuyện với hai người cầm cờ, không nhìn Tào Tào lấy một lần. Cô nhìn hai người cầm cờ kia đi một lượt lại một lượt, nói thật, Vương Phình này vẫn có chút bản lĩnh, làm việc cũng rất nghiêm túc, mới một buổi hai người cầm cờ đã được cô ta huấn luyện ra khuôn ra dáng.

Tào Tào vô công rồi nghề lẻ loi tựa vào trên lan can sân bóng rổ, hết nhìn Vương Phình ở một bên đang kiên nhẫn hướng dẫn người cầm cờ, lại nhìn đại đội nhân mã đang tập luyện đi đều bước vù vù, chỉ có một mình cô khó xử đứng đấy không ai hỏi han, trong lòng có phần khó chịu, cũng thấy bất mãn, Vương Phình này, trong lòng cô ta có ý kiến với thầy Lý thì cứ việc tìm thầy Lý nói rõ ràng là được rồi, đây vô một nữ sinh bé nhỏ như cô thì được ích lợi gì chứ.

Tào Tào nhảy lên lan can đặt mông ngồi xuống giống như đám nam sinh, buồn chán cúi đầu, hai chân lơ lửng giữa không trung đưa qua đưa lại. Đang lúc trong đầu cô đầy những suy nghĩ lộn xộn, chợt không biết ai gõ một cái vào gáy, cô quay đầu lại, Tiểu Dã mặc áo ba lỗ quần cộc, ôm quả bóng rổ đứng phía sau cười: "Người ta đều ở đây tập luyện, chỉ có một mình em ngồi ở chỗ này lười biếng."

"Anh không có mắt hả?" Trong lòng Tào Tào đang bức bối liền bùng nổ, hung hăng liếc anh một cái, "Không nhìn ra tôi bị ghê lạnh sao?"

Tiểu Dã nhìn Vương Phình trong sân, cau mày, "Vương Phình? Cô ấy có chuyện gì mà làm khó dễ tiểu nha đầu em? Em sao lại đắc tội với cô ấy?"

"Sao tôi biết được?" Tào Tào tức giận nói, "Thật sự không hiểu nổi, chủ nhiệm lớp tôi để tôi làm hướng dẫn viên trong lễ khai mạc đại hội thể dục thể thao, cô ấy không đồng ý, liền phát lửa giận xuống trên người tôi, thật là xấu tính quá đi."

"Em, là hướng dẫn viên của khoa bọn em lần này?" Tiểu Dã cười ha ha, "Khó trách Vương Phình lại tức giận, cô ấy là người sĩ diện như vậy, đáng vẻ bộ dáng của em thế này, đến lúc diễu hành khoa các em quả thật là có chút mất thể diện."

"Anh!" Tào Tào giận đến hai tay phát run, chỉ vào Tiểu Dã, "Anh có phải cảm thấy tôi còn chưa đủ buồn phiền không, lại đặc biệt tìm đến đồ thêm vào."

"Tiểu cô nương tính tình nóng nảy sẽ không được người khác yêu mến đâu," Tiểu Dã mặt mày cợt nhả tiếp tục, "Vốn dĩ đáng đáp đã có chút không phải, lại còn giương nanh múa vuốt như thế, vậy thì quá kinh khủng rồi, cẩn thận sau này không kiếm được bạn trai đó."

"Anh dứt ngay cho tôi," Tào Tào giận đến mức miệng nói không thêm chọn từ, cô cảm thấy đỉnh đầu mình như đang bốc khói, Tiểu Dã vẫn đứng yên không nhúc nhích cười hi hi như cũ, cô suýt người nhảy xuống khỏi lan can, "Được, anh không đi, tôi đi."

"Haiz, thật là một cô gái nóng nảy, không có chút hứng thú trêu đùa như vậy, quá không đáng yêu," Tiểu Dã giả bộ than thở, một phen lời kéo cô, "Không phải là một Vương Phình thôi sao, ca ca đi nói giúp em, mừì Vương Phình cũng có thể thu phục được."

"Ai muốn anh đi nói giúp, chuyện của tôi tự tôi sẽ giải quyết, anh buông tay ra," Tào Tào hát Tiểu Dã ra, thờ phỉ phò nói, "Đình ca ca, Đình bá bá, Đình gia gia, xin anh đi nhanh đi. Anh ít xuất hiện trước mắt tôi là đã giúp đỡ tôi lắm rồi."

"Thật sự không cần giúp đỡ? Cháu gái ngoan, vậy gia gia đi thật nhé?" Tiểu Dã cười híp mắt nhìn Tào Tào, làm ra dáng vẻ vì lão bất tôn*.

(*:Có thể nghĩa là khen, có thể nghĩa là chê

Khen: là ý nói ông già này thật khả ái, hiểu động

Chê: là ý nói ông già này làm việc không tự trọng, không có tự ái, khiến người khác không thể tôn kính ông.)

"Đi đi, đi đi." Tào Tào cũng không thêm ngẩng đầu lên mà phát phát tay, nhìn qua giống như đang khua tay đuổi ruồi.

Tiểu Dã đi thật, Tào Tào ủ rũ cúi đầu đứng dưới giá bóng râm, xem ra cô thực sự không thích hợp để làm hướng dẫn viên, chẳng những Vương Phình xem thường cô, Lâm Tâm khi đó cũng cảm thấy người khác còn thích hợp hơn cô, hiện tại ngay cả Tiểu Dã cũng cười cô, cô cảm thấy vô cùng uể oải, nhớ lúc ở sơ trung cao trung, cô cũng là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, không nói đến làm hướng dẫn viên trong lớp hằng năm, người chủ trì lễ hội năm mới toàn trường cô cũng đã từng làm, tuy rằng trường trung học của cô không lớn, nhân tài cũng không nhiều, nhưng cô ngày ngò khi đó cũng đã bước lên lễ đài, cũng đã lộ mặt trước đông người.

"Tào Tào," Giọng nói êm dịu của Tiêu Dương lọt vào trong tai, Tào Tào cảm thấy khó tin ngẩng đầu lên.

Thật sự là Tiêu Dương đã lâu không thấy, trong lòng cô giống như có dòng điện chạy qua, cả người từ đầu đến chân đều bị điện giật, cô chợt đứng dậy, mở miệng không biết muốn nói gì. Tiêu Dương thấy dáng vẻ kích động của cô, cho rằng cô vẫn còn khó chịu vì bị người khác chèn ép, khẽ nín cười, hai chiếc răng khểnh tinh nghịch lộ ra ngoài, Tào Tào chỉ cảm thấy trước mắt hoa xuân nở rộ, nụ cười Tiêu Dương sáng ngời khiến cô không dám nhìn thẳng.

Tiêu Dương vỗ vỗ vai Tào Tào, Tào Tào xấu hổ quay người, "Vừa nãy Tiểu Dã đã nói với anh chuyện của em rồi, quan hệ của cậu ấy và Vương Phình, rất tốt, sao không để cậu ấy nói giúp em?"

Cái tên Tiểu Dã này, còn sợ cô không đủ mặt mặt sao, biết rõ cô có cảm tình với Tiêu Dương, vẫn bô bô nói cho anh biết, Tào Tào nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ. Khi Tào Tào nghe Tiêu Dương nói đến quan hệ giữa Vương Phình và Tiểu Dã thì dừng một chút, rất tốt sao? Cô bủn rủn, thẳng góc cũng biết quan hệ rất tốt này là ý gì, "Em không muốn thấy anh ta đắc ý."

"Thật là một đứa trẻ," Tiêu Dương vừa cười, trong lòng Tào Tào liền than thở, xong rồi xong rồi, lại lấy nụ cười thuần khiết kia mê hoặc cô, "Vương Phình anh cũng biết, em không thích Tiểu Dã đi, vậy anh giúp em nhé."

"Không cần đâu." Tào Tào nói như chém đinh chặt sắt, cô mới không muốn Tiêu Dương có quan hệ với mỹ nữ khác.

Tiêu Dương nghi hoặc nhìn cô, Tào Tào nhận thức được phản ứng của mình đã quá mãnh liệt, cô đỏ mặt giải thích, "Em, ý của em là, ý của em là em có thể tự giải quyết, em không thể mãi nhờ cậy người khác được, em sẽ tìm cô ấy nói chuyện, chuyện đã như vậy, mọi người đều là vì vinh dự của khoa, cô ấy sẽ hiểu thôi. Nếu như em trốn sau lưng các anh để các anh đi nói, ngược lại càng khiến cô ấy coi thường em"

Tiêu Dương gật đầu, lần đầu Tào Tào nhìn thấy được vẻ tán thưởng trong đôi mắt anh, "Ừ, Tào Tào, không tệ, suy nghĩ của em rất tốt, là anh và Tiểu Dã đã xem nhẹ em rồi."

Tào Tào xấu hổ vô cùng, cái kia đều là cô nói bừa. Điều này cũng phải cảm ơn thời gian cô ở trong hội học sinh thời trung học, những lời nói khách sáo đã nói đến thuần thục kia, sau này đến đâu cũng áp dụng được. Cô lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dương một chút, vóc dáng cao lớn của Tiêu Dương giữa ánh nắng chiều, anh tuấn rạng rỡ, anh khẽ cúi đầu, trên sườn mặt thanh tú, một vài sợi tóc sà xuống, che đi ánh mắt sáng ngời, Tào Tào cảm thấy tim mình như mất không chế mà đập mạnh mấy cái, cô quay đầu không dám để anh phát hiện ra cô nhìn lên anh.

"Anh, dạo này, chắc là bận rộn lắm?" Tào Tào lấy hết dũng khí mở miệng, giọng nói của cô lại khê khằng như đang tự lẩm nhẩm. Lời vừa ra khỏi miệng, cô lại bắt đầu sợ, sợ Tiểu Dương hỏi cô có chuyện gì, nhưng sâu trong lòng lại mơ hồ hi vọng anh sẽ hỏi đến, nếu như anh hỏi, cô nên trả lời như thế nào đây, nhất thời trong lòng Tào Tào thấp thỏm lạ thường.

Lại không ngờ đến, Tiểu Dương không trả lời ngay, giữa sự yên lặng khiến người khác khó chịu Tào Tào len lén nâng mắt nhìn anh, cô ngạc nhiên phát hiện Tiểu Dương đang ngẩn người, anh nghiêng người dựa vào trên lan can tùy ý nhìn về phía trước, khóe miệng anh khê cong lên, hiện ra nụ cười dịu dàng, ánh mắt của anh như mặt hồ xao động, nhìn vào đôi mắt đó nhiều một chút sẽ khiến người ta mặt đỏ tim đập, Tào Tào khi đó không biết rằng, thứ khiến nhịp tim người khác tăng nhanh như vậy, gọi là dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Sóng gió hướng dẫn viên (3)

Lời nói khoác cũng đã nói ra khỏi miệng, ý tốt của Tiểu Dương và Tiểu Dã cũng đã từ chối, khó khăn cần đối mặt vẫn cứ phải đối mặt, vấn đề cần giải quyết cuối cùng cũng phải giải quyết. Tào Tào đứng bên ngoài cửa phòng Vương Phình thấp thỏm không yên, mặc dù ở trước mặt Tiểu Dương tỏ ra cam đảm, nhưng nghĩ đến Vương Phình là mỹ nữ lạnh lùng như thế, trong lòng cô lại rụt rè, nói thật, cô rất sợ ánh mắt sắc bén vừa nĩa mai vừa khinh thường của Vương Phình, tựa như có thể nhìn thấu toàn bộ suy nghĩ trong lòng người khác, khiến những tâm sự thầm kín nhất trong lòng họ không có nơi nào ẩn náu.

Tào Tào đứng ngoài cửa phòng Vương Phình cả buổi, do dự rốt cuộc có vào hay không, đang lúc trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn, cửa mở ra, phía sau cánh cửa chính là Vương Phình làm cô vừa oán vừa sợ.

Wương Phình thấy Tào Tào, trong mắt lóe lên một tia sáng không rõ ý nghĩa, cô ta không nói lời nào, lướt qua Tào Tào bước ra ngoài. Tào Tào thấy cô ta rời đi, cuống lên quên luôn cả sợ hãi, "Trưởng ban, em có việc tìm chị."

Wương Phình xoay người, có chút không kiên nhẫn, "Cô muốn nói gì, tôi còn có việc."

Thái độ của cô ta rất khinh thường, Tào Tào nhìn bộ dáng cô ta, nhớ lại những uất ức trong khoảng thời gian này, trong lòng dâng lên nỗi tức giận, có gì phải sợ chứ, chẳng phải chỉ là Trưởng ban Tuyên truyền thôi sao, tại sao lại gây chuyện với cô chứ, có bản lĩnh thì đi mà nổi giận với thầy Lý đi, không phải là ức hiếp sinh viên mới là cô sao?

"Không lâu lắm đâu, em nói xong mấy lời sẽ đi ngay," Tào Tào cố nén tức giận, đi thẳng vào vấn đề, "Em muốn nói rõ vài điều về chuyện hướng dẫn viên với Trưởng ban, thứ nhất, chuyện làm hướng dẫn viên này không phải là em chủ động yêu cầu muốn làm, mà là thầy Lý chỉ định, thứ hai, danh sách thành viên bây giờ đã chốt rồi, em muốn từ chối cũng không được, thứ ba, nếu cứ để cho em với tình trạng hiện tại đi điều hành, đến lúc đó không chỉ mình em và thầy Lý mất mặt, mà còn là cả khoa Số học chúng ta."

Wương Phình đi tới trước mặt Tào Tào, nhìn Tào Tào bằng ánh mắt sắc bén trước sau như một, "Cô đang uy hiếp tôi?"

Tim Tào Tào đập thình thịch, nhưng cô cũng không sợ, trái lại cảm giác có chút phấn khích, cô thay đổi hình tượng yếu đuối thường ngày, nhìn thẳng Vương Phình không tỏ ra yếu thế chút nào, "Chưa nói đến uy hiếp, em chỉ là muốn nói làm hướng dẫn viên không phải là em mong muốn, nhưng bây giờ vấn đề đã đóng thuyền, mong Trưởng ban có thể gạt bỏ thành kiến với em. Em biết Trưởng ban có ý kiến với em, cũng biết Trưởng ban đối xử với em như vậy không phải xuất phát từ ý kiến cá nhân, hoàn toàn là vì bảo vệ vinh dự của khoa, xét về vẻ ngoài lẫn hình tượng, em quả thực không quá phù hợp với yêu cầu của hướng dẫn viên, nhưng tình hình trước mắt đã như vậy, em tin Trưởng ban cũng hiểu rõ, dù chị có không hài lòng với hướng dẫn viên như em, bây giờ cũng không đổi người được, vị trí hướng dẫn viên này em đã được định rồi, hi vọng Trưởng ban sẽ vì vinh dự của toàn khoa mà có thể bớt chút thời gian chỉ bảo cho em đôi chút."

Wương Phình nhướn mày, "Nếu tôi vẫn không muốn thì sao?"

Tào Tào thu hồi tầm mắt, bình tĩnh mở miệng, "Nếu Trưởng ban không muốn, vậy em đành nghĩ cách khác, tóm lại, em đã đảm nhận vai trò hướng dẫn viên, em sẽ cố gắng hết sức, cho dù sinh ra đã kém cỏi, em cũng tuyệt đối không để cho khoa chúng ta vì em mà mất mặt."

Vẫn không được, trong lòng Tào Tào trào dâng thất vọng, cô gật đầu tạm biệt Vương Phình, xoay người rời đi, lúc này sau lưng truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Vương Phình, "Hai giờ rưỡi chiều nay, tôi chờ cô ở sân thể dục."

Tào Tào ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu lại, vẻ mặt Vương Phình có chút không được tự nhiên, ha ha, thật hiếm khi mới thấy được biểu cảm này trên gương mặt nữ sinh mạnh mẽ như vậy. Vương Phình nhìn về mặt Tào Tào, có chút xấu hổ mở miệng: "Buổi chiều đúng giờ chút, muộn tôi không đợi đâu."

Đại hội thể dục thể thao tiến hành đúng theo dự kiến, thứ bảy Tào Tào dậy thật sớm, dưới sự cố vấn của Vương Phình, cô mặc một bộ Âu phục rất ngay ngắn nghiêm chỉnh, chiếc váy màu đen đường nét đơn giản thanh thoát, áo vét màu trắng cổ bẻ lớn đẹp mắt trang nhã, ve áo thấp bên trong là áo ba lỗ sọc đen trắng thoải mái sáng sủa, bộ Âu phục mang phong cách khỏe khoắn mặc vào trên dáng người cao gầy cân đối của Tào Tào lại hiện ra vẻ quyến rũ, bộ quần áo này rất tôn dáng người, chiếc váy ngắn đường nét đơn giản càng làm nổi bật đôi chân xinh đẹp thon dài của Tào Tào, tôn lên dáng người

thướt tha, duyên dáng yêu kiều của Tào Tào.

Màu da đen vì phơi nắng trong đợt quân huấn của Tào Tào đã dần khôi phục màu trắng sáng, lông mày cô dài mảnh, màu môi nhạt, thật ra ngũ quan Tào Tào không tệ, chỉ là màu sắc lông mày và môi tương rất nhạt, nhìn qua cả khuôn mặt liền thấy bình thường. Hôm nay nhờ vào sự giúp đỡ của hai cô nàng Tân Cương Cổ Lễ và A Y, lần đầu thử kẻ lông mày, tô son môi, dùng bút kẻ lông mày màu nâu vẽ lên hình dáng lông mày khéo léo tự nhiên, cả gương mặt tức thì lộ ra vẻ thanh thoát xinh đẹp, nét mặt sống động, lại dùng son môi màu hồng tô lên đôi môi căng mọng, trên gương mặt luôn đậm nhạt của Tào Tào lại cũng xuất hiện nét quyến rũ phong tình, vừa quyến rũ lại vừa mang nét ngây thơ, cả người nhìn qua giống như một bông hoa tươi đẹp dưới ánh nắng ban mai, trên cánh hoa mềm mại vẫn còn đọng lại vài giọt sương trong suốt long lanh.

Tào Tào cảm báng tên khoa Số học về mặt bình thân tự nhiên đi đầu đội ngũ, trên mặt cô mang nụ cười kiêu hãnh tự tin, mình chính là nữ sinh xinh đẹp nhất ở nơi này, trong lòng cô hết lần này đến lần khác tự nhủ. Trong hành khúc vận động viên nhiệt huyết trào dâng, mắt cô nhìn thẳng, bước đi thẳng tắp vào sân vận động, dáng đi tiêu chuẩn chính là thành quả hai ngày hai đêm khổ luyện của cô, cô và hai người cầm cờ phía sau phối hợp rất ăn ý, ba người duy trì khoảng cách tam giác đều ngay ngắn có trật tự mà dẫn các bạn học vào sân.

Đài chủ tịch gần kề, ngày càng gần, Tào Tào duy trì tư thái ưu nhã bước chân nhẹ nhàng đi tới, nội tâm của cô lại đang cuộn cuộn nổi sóng, cô chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, mỗi một lỗ chân lông trên người đều như đang tản ra hơi nóng, tất cả giác quan của cô đều trở nên nhạy bén chưa từng có, cô nghe thấy tiếng vỗ tay nồng nhiệt của người xem trên khán đài bên cạnh, rốt cục đã xong rồi, bên ngoài cô vẫn là dáng vẻ thanh nhã không đổi, nhưng trong lòng lại thở phào một hơi thật dài, trên gương mặt lộ ra nụ cười tự đáy lòng.

Trên lan can phía trước khán đài là hai bóng dáng đẹp để hỗ trợ cho nhau*, trên gương mặt lạnh lùng trong trẻo trước sau như một của Vương Phinh lộ ra nụ cười nhàn nhạt, "Tiểu Dã, lần này mắt nhìn của cậu không tệ, cuối cùng cũng thoát ra khỏi đám đông chỉ tục phần rồi."

*Nguyên văn: 相得益彰 (Tương đắc ích chương): chỉ hai người hoặc hai sự vật sự kiện khi phối hợp lại với nhau, năng lực của song phương lại càng được thể hiện tốt hơn.

Tiểu Dã vẫn là bộ dáng bất cần đời kia, khoác tay lên vai Vương Phinh, trong mắt nổi lên tia sáng không rõ ý tứ, "Tôi không có hứng thú với tiểu nha đầu kiêu này."

"Thật vậy sao? Đây chính là lần đầu tiên cậu vì một cô gái mà cầu xin tôi giúp đỡ đó," Vương Phinh tùy ý để anh khoác vai, nụ cười trên khóe miệng trở nên ý vị thâm trường, "Sự cố thường không xảy ra ở nơi địa thế hiểm yếu, mà là khi đã qua nơi hiểm địa bình thân đi trên đường lớn, dù cậu đã trải qua hàng ngàn sóng gió nhưng cũng đừng bắt cần để thua bởi một tiểu nha đầu dung mạo bình thường."

"Cậu cũng đừng bận tâm, tôi thừa nhận là được chứ gì?" Tiểu Dã cười ha ha, cánh tay đang khoác trên vai kia nắm thật chặt, "Muốn thừa nhận thì cũng nên thua bởi tay Vương Phinh đại mỹ nhân đây chứ, A Phinh, nếu không cậu thử cân nhắc một chút xem sao?"

Vai Vương Phinh run lên, hất tay Tiểu Dã, cô xinh đẹp đứng lên tạm biệt Tiểu Dã: "Chỉ có khi tôi đã sống quá thư thái dễ chịu rồi, mới có thể nghĩ đến việc gặp cậu tìm phiền toái."

Tiểu Dã híp mắt nhìn bóng dáng đã đi xa của Vương Phinh, cô là một nữ sinh rất thông minh rất tài năng, cũng là nữ sinh duy nhất không muốn làm bạn gái của anh. Không đúng, hiện tại đã thêm một người, anh thay đổi tâm mắt, nhìn đến thân hình duyên dáng đang đứng phía trước đội ngũ của khoa Số học, nha đầu này chừng diện vào thật giống như biến thành người khác vậy, tự mô tự dạng, trong đầu anh hiện lên hình ảnh cô ngày thường bị anh chọc giận đến mức nổi trận lôi đình lại không thể làm gì, ừm, vẫn là lúc bình thường đáng yêu hơn, trong lòng anh nghĩ vậy nụ cười trên mặt lại sâu hơn mà chẳng hề hay biết.

Tào Tào ở lễ khai mạc nhất cử thành danh, mặc dù không tính là xinh đẹp khiến toàn trường kinh hãi, nhưng nam sinh Sư Đại đã chứng kiến lễ khai mạc đều cảm thấy hướng dẫn viên khoa Số học năm nay rất đặc biệt. Nhưng là lễ khai mạc vừa kết thúc, nam sinh Sư Đại liền phát hiện làm thế nào cũng không tìm ra được nữ sinh đặc biệt đó. Tào Tào lại trở về tình trạng trước Đại hội thể dục thể thao, quần bò áo T-shirt, ngược mặt lên trời, haizz, Cô bé Lọ Lem dù sao cũng chỉ có lúc đi giày thủy tinh vào tham gia dạ hội mới có thể xinh đẹp động lòng người, tháo đôi giày thủy tinh xuống, vẫn chỉ là nha đầu mặt mũi lấm lem thôi ỉra.

Hôm nay Tào Tào đi ra khỏi thư viện, chạm mặt với Tiêu Dương mà cô luôn nhung nhớ, Tiêu Dương ngồi trên một chiếc xe máy dừng trước thư viện, giống như đang đợi ai đó. Thấy Tào Tào, Tiêu Dương bước nhanh tới, "Tào Tào, lần trước ở lễ khai mạc em thể hiện được lắm, Vương Phinh cũng nhìn em với cặp mắt khác xưa đó."

Tào Tào ngượng ngùng cười, nghe thấy người trong lòng khen mình là một chuyện khiến người ta vui vẻ, Tiêu Dương nhìn áo T-shirt quần bò trên người Tào Tào một chút, chợt nở nụ cười, "Ngày đó ban đầu quả thật là anh không nhận ra em, Tào Tào em thay đổi nhiều quá."

"Hôm đó xinh đẹp hay bây giờ xinh đẹp?" Tào Tào không chút suy nghĩ đã chợt thốt lên một câu, lời vừa ra khỏi miệng mặt cô liền đỏ bừng.

Cô bé trước mặt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vì quá ngượng ngùng mà cúi đầu, trong lòng Tiêu Dương thoáng giật mình, giọng nói ra liền dịu dàng hơn nhiều, "Đều xinh đẹp hết, ngày đó lại càng xinh đẹp hơn."

Giọng nói dịu dàng mang đến hơi thở mát mẻ chậm chậm lưu chuyển giữa hai người, lần đầu tiên Tào Tào cảm nhận được cảm giác ngọt ngào căng tràn trái tim, đến nỗi cô gần như không thở nổi.

"Tiêu Dương," một giọng nói trong trẻo phá vỡ sự im lặng mát mẻ giữa hai người.

Tiêu Dương như mới tỉnh lại từ trong mơ, anh cười tạm biệt Tào Tào, thái độ giống như thường ngày khiến Tào Tào cảm thấy cảm xúc trong khoảnh

khắc vừa rồi chỉ như là ảo giác của riêng cô. Tảo Tảo ngẩng đầu nhìn về phía nữ sinh kia, đó là một cô gái lại cho người khác cảm giác trong sáng thuần khiết, đặc biệt là đôi mắt của cô ấy, trong suốt giống như hai viên pha lê tinh khiết, bây giờ đôi mắt pha lê kia và Tiểu Dương của cô đang vui vẻ dịu dàng nhìn nhau, phản chiếu trong hai viên pha lê kia là nụ cười của Tiểu Dương với hai chiếc răng khểnh.

Khoảnh khắc này Tảo Tảo cuối cùng cũng cảm nhận được thế nào là từ mừng rỡ vô cùng chớp mắt đã biến thành đau khổ, loảng xoảng, cô như nghe thấy tiếng trái tim mình vừa rồi còn đập thình thịch vui sướng vì Tiểu Dương đã từ trên trời cao rơi xuống trên mặt đất vỡ vụn thành nhiều mảnh.

Cô hoảng sợ xoay người, vội vàng rời đi, thậm chí không kịp nói lời chào Tiểu Dương, cô sợ nếu cứ tiếp tục đứng đờ ra như vậy thêm một giây nào nữa, nước mắt không nghe lời sẽ tràn mi. Tiểu Dương, Tiểu Dương, cuối cùng cũng biết, Tiểu Dương không phải là của cô, cô đã tưởng tượng cảnh tượng trước mắt này vô số lần, Tiểu Dương dịu dàng nhìn chăm chú cô gái trước mặt, xách cặp sách giúp cô ấy, vai sóng vai đi trong vườn trường Sư Đại, chỉ có điều cô gái bên cạnh Tiểu Dương vĩnh viễn không phải là cô, giờ phút này, Tảo Tảo bắt đầu cảm thấy vô cùng ghen tỵ với nữ sinh có đôi mắt trong suốt như pha lê kia.

Cô mờ mịt đi tới bờ sông Lê, mình muốn suy nghĩ một chút, mình muốn được yên lặng một chút, cô ngồi ngẩn ngơ trên chiếc ghế dài bên bờ sông, trong đầu cô tựa như đang vút qua rất nhiều chuyện, lại tựa như trống rỗng. Cô ngơ ngác ngồi bên bờ nhìn mặt trời chiều ngả về tây, hoàng hôn đậm dần, trên ghế bên bờ sông có rất nhiều đôi tình nhân ra ngoài hẹn hò sau bữa cơm chiều, có đôi có cặp, vành tai tóc mai chạm vào nhau. Ánh mắt Tảo Tảo lại càng đau nhói, Tiểu Dương, Tiểu Dương và nữ sinh kia phải chăng cũng đã từng hẹn hò ở đây, bóng dáng từng đôi từng đôi thân thiết bên nhau trước mắt đều biến thành Tiểu Dương và cô gái kia, bây giờ bọn họ đang làm gì, trong lòng Tảo Tảo xuất hiện đủ loại hình ảnh thân mật, cô lại một lần nữa nghe tiếng còi lòng mình tan nát.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tảo Tảo đau lòng

Sắc trời dần tối, những đôi tình nhân tìm đến bờ sông ngày càng nhiều, đôi tình nhân ở chiếc ghế bên cạnh động tác càng lúc càng lớn, nam sinh vui đùa nơi cô nữ sinh, nữ sinh khẽ cười nửa tránh né nửa hùa theo nam sinh vô cùng thân mật, Tảo Tảo khẽ thở dài đứng dậy, nơi này là thiên đường của những đôi tình nhân, một mình cô ngồi ở chỗ này thật sự là phá phong cảnh, vẫn nên nhường lại vị trí này cho những bạn học cần thôi.

Tảo Tảo mờ mịt chậm rãi đi dọc theo bờ sông, cô cũng không biết chính mình muốn đi nơi nào, hôm nay sau khi nhìn thấy Tiểu Dương và bạn gái anh, cô mới nhận ra, hình ảnh Tiểu Dương đã khắc thật sâu trong trái tim cô từ lúc nào không hay, nghĩ tới anh lòng lại bắt đầu buồn bã, đây là nỗi đau trong mười chín năm cuộc đời cô chưa từng trải qua, cô nhớ tới Lâm Tâm, lúc trước Lâm Tâm nhìn thấy Tiểu Dã cũng những người con gái kia khi đó chắc hẳn cũng từng đau lòng như vậy.

"Tảo Tảo?" Một giọng nam kinh ngạc truyền đến từ chiếc ghế bên kia, Tảo Tảo dường như không nghe thấy gì mà đi về phía trước, Tiểu Dã buông cô gái trong lòng, bước nhanh đi đến trước mặt Tảo Tảo, "Đã xảy ra chuyện gì? Tảo Tảo, em làm sao vậy?"

Tảo Tảo mờ mịt nhìn Tiểu Dã, sắc mặt cô tái nhợt, hai mắt vô thần, cả người như mất hồn lững thững nơi bờ sông Lê. Tiểu Dã hoảng hốt, anh chưa bao giờ nhìn thấy Tảo Tảo như vậy, cho tới nay, Tảo Tảo vẫn luôn tràn ngập sức sống, cứ như một chú khi hoang trong núi, chạy tới chạy lui, không phút nào yên tĩnh. Khi anh nhìn thấy cô, cô luôn cười vui vẻ, hoặc đấu võ mồm với anh, cho dù lần tắm rửa kia bị anh nhìn thấy lúc đó cô cũng chỉ là hoảng hốt nhảy dựng lên cổ sức đóng cửa sổ.

Tảo Tảo mơ màng nhìn Tiểu Dã trở lại nói gì đó với cô nàng kia, cô gái cực kỳ không vui bỏ đi, Tiểu Dã kéo Tảo Tảo ngồi trên chiếc ghế anh vừa nãy còn ngồi thân thiết với cô gái kia, anh cau mày, quay đầu quan sát đáng vẻ rất khác thường ngày của Tảo Tảo, Tảo Tảo luôn vui tươi, lần trước đến cả Vương Phình có ý làm khó dễ cũng không thấy mày cô cau lại chút nào, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cho chú khi hoang tình lực dồi dào này ủ rũ thành như vậy, chẳng lẽ là Tiểu Dương?

"Có phải em, gặp Tiểu Dương rồi không?" Tiểu Dã dè dặt cẩn thận mở miệng.

"Ừ, tôi thấy bạn gái anh ấy rồi." Ngoài dự đoán của Tiểu Dã, Tảo Tảo thành thật mở miệng.

Tiểu Dã ngồi bên cạnh Tảo Tảo không nói gì, đồ con gái vui vẻ luôn là sở trường của anh, nhưng đối diện với Tảo Tảo như vậy, anh đều không nói nên lời, anh cũng không biết vì sao lại không muốn dùng những lời đường mật ngày thường nói với các nữ sinh để trêu chọc Tảo Tảo vui vẻ, sau cùng anh thở dài, vỗ vỗ vai Tảo Tảo như đối xử với các anh em tốt, "Nghĩ thoáng một chút, cô bé, Tiểu Dương không hợp với em đâu."

Tảo Tảo ngồi đờ đẫn, không lên tiếng. Tiểu Dã nghĩ nghĩ, lại tiếp tục mở miệng, "Tảo Tảo, lần này em nhất định phải nghe anh. Anh thấy lần này Tiểu Dương thật sự đã lún sâu rồi, đối với chuyện tình cảm anh luôn tùy tính, người có tình cảm liền đến với nhau, nhằm chán liền tách ra, cho nên cũng không có chuyện không phải là người ấy thì không được. Nhưng Tiểu Dương thì khác, nhiều năm qua con gái theo đuổi cậu ấy dạng gì chẳng có, nhưng anh lại chưa bao giờ thấy cậu ta thích người nào, mà Vì Từ này lại là cậu ấy chủ động theo đuổi, Vì Từ ở Hà Đông, mỗi ngày cậu ấy đều chạy tới Hà Đông đến bên cô ấy, người như Tiểu Dương đã không động lòng thì thôi, một khi đã rung động, thì nhất định là không buông, em vẫn nên nhân lúc còn sớm mà buông tay đi."

"A..., thì ra thời gian gần đây anh ấy bận bịu việc này." Tảo Tảo nhẹ nhàng tiếp lời, sắc mặt cô càng thêm nhợt nhạt, hốc mắt đỏ bừng, lại không thấy giọt

nước mắt nào chảy xuống

Tiểu Dã có phần thương xót nhìn Tào Tào, "Tào Tào, em vẫn nên nghiêm túc tìm bạn trai đi, đừng tìm người như Tiêu Dương hay như anh, tìm người đối xử tốt với em."

Tào Tào bất ngờ nở nụ cười, "Tiểu Dã, không phải anh nói sao? Con gái nóng nảy như tôi, sẽ không kiếm được bạn trai. Quả thật, con gái như tôi, muốn tướng mạo không có tướng mạo, muốn khí chất không có khí chất, sẽ không có ai thích đâu."

"Em," Tiểu Dã nhất thời nghẹn họng, anh thở dài, vịn vào tóc Tào Tào, nhẹ giọng: "Đó là anh trêu chọc em thôi, Tào Tào, sau này không nên nói bản thân mình như vậy, em rất tốt, so với những nữ sinh trong trường này đều rất tốt."

"Thật vậy sao?" Tào Tào khẽ cong môi một cái, lộ ra giọng mỉa mai, "Tôi tốt như vậy, vậy anh có thích tôi không? Anh làm bạn trai tôi có được không?"

Tiểu Dã ngạc nhiên, đây là Tào Tào luôn tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời sao, từ khi nào cô cũng đã học được nụ cười mang nét tang thương như vậy, cô gái tựa như chồi non tươi mới giữa mùa xuân, cuối cùng vẫn tránh không được tổn thương, vẫn là có người rạch một vết thương vào trái tim mềm mại yếu ớt của cô.

"Yên tâm, Tiểu Dã, chẳng phải chỉ là thâm mẩn thất bại thôi sao, tôi sẽ không khiến bản thân mình trở nên như vậy đâu." Tào Tào đứng lên, khôi phục vẻ mặt bình thường, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt, "Tiểu Dã, kiểu con gái như tôi, ở trên đường lớn đưa tay ra là có thể vớ được cả nắm, sao so được với mỹ nữ Sư Đại, Tiêu Dương đẹp trai như vậy, không thích tôi là chuyện bình thường, là tôi trước đây không nghĩ thông suốt, giờ ổn rồi, tôi đã nghĩ thông rồi, không có việc gì, tôi về phòng đây."

Tào Tào càng tỏ ra bình thường, càng khiến người khác lo lắng, Tiểu Dã không lay chuyển được Tào Tào, đưa cô trở về phòng ký túc, nhưng chung quy vẫn còn lo lắng, gọi Lâm Tâm và Hồng Nhan xuống dưới nói chuyện một lúc. Nhìn Hồng Nhan bình thường lúc nào cũng chế giễu đã kích Tào Tào, đến thời khắc mấu chốt lại rất quan tâm cô, thường ngày cực chú ý hình tượng chính mình, lần này lại mặc áo ngủ để tóc tai bù xù trực tiếp nhảy từ trên giường xuống gặp Tiểu Dã. Tiểu Dã này, Tào Tào nằm trên giường cười khò, để cả phòng ký túc của cô đều biết cô thâm mẩn Tiêu Dương thất bại rồi.

Tiểu Dã nhìn Lâm Tâm và Hồng Nhan rời đi, xoay người đi đến một góc ở sân bóng rổ, đứng trước góc tối, "Cậu quan tâm cô ấy như vậy, vì sao vừa nãy không bước ra?"

Mặt Tiêu Dương chìm trong bóng tối không nhìn rõ biểu cảm, "Hiện giờ gặp cô ấy, sẽ chỉ càng làm cô ấy khó xử hơn thôi."

Tiểu Dã lắc lắc đầu, khoác tay lên vai Tiêu Dương, "Tớ chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng Tào Tào như vậy, cậu đó, lần này thật sự đã làm tổn thương cô ấy. Tiếp đây, cậu định làm thế nào?"

Tiêu Dương lặng im, Tiểu Dã vỗ vỗ anh, "Chuyện này có phần phiền toái, cậu nói thật cho tớ biết, rốt cuộc cậu có ý gì khác với Tào Tào không, dù sao Tào Tào cũng không giống những nữ sinh khác."

Tiêu Dương vẫn im lặng, Tiểu Dã có phần giật mình, "Cậu sẽ không đối với cô ấy cũng..."

"Không có," Tiêu Dương ngắt lời Tiểu Dã, nói, "Không thể, tớ vẫn coi cô ấy như em gái, làm sao có thể chứ?"

Giọng nói Tiêu Dương càng nói càng nhỏ, dần dần nghe không được. Tiểu Dã thở dài, "Cậu vẫn nên suy nghĩ cẩn thận đi, nghĩ rõ ràng đã rồi nói tiếp, tớ vẫn cảm thấy cậu và Tào Tào không hợp, chỉ cần sơ sót một chút, ngay cả bạn bè cũng không làm nổi đâu."

Tiêu Dương ấp úng nói, "Cậu cho là hiện tại tớ và cô ấy còn có thể xem như không có việc gì mà làm bạn bè sao?"

"Vi Tử thì sao?" Tiểu Dã lo lắng nhìn Tiêu Dương, người khác không biết, nhưng anh quả thật tận mắt nhìn thấy Tiêu Dương vì Vi Tử mà hao hết tâm tư như thế nào.

Tiêu Dương không nói gì, đứng dậy, ra sức đá một phát vào lan can sân bóng rổ bên cạnh.

Trong khoảng thời gian này, Tào Tào thật sự là họa vô đơn chí*, vừa mới vấp phải trắc trở nơi Tiêu Dương, lại vì tinh thần ngẩn ngơ trên lớp thể dục mà rơi xuống khỏi xà đơn, dẫn tới bị gãy xương mắt cá chân. Lâm Tâm và Hồng Nhan vội vã đưa cô đến bệnh viện lại đưa cô trở về phòng, một gần chết, lần này thì hay rồi, nằm trên giường nửa tháng, nhìn Tào Tào nằm trên giường nửa chết nửa sống, Hồng Nhan rốt cuộc bùng nổ.

(*Họa vô đơn chí: Tai họa không chỉ xảy ra một lần mà thường đến nhiều lần, hết nạn này đến nạn khác.)

"Tào Tào, cậu chỉ có chút tiền đồ như vậy thôi há, vì một tên Tiêu Dương mà biến bản thân trở thành bộ dạng tả tơi này, bình thường ngăn người ngây ngốc bọn tớ cũng không nói cậu, nhưng cậu giỏi lắm học thể dục thôi cũng có thể dẫn đến gãy xương, đến cùng là cậu ngốc hay không ngốc, hiện tại cậu nằm ở đây, tên Tiêu Dương kia không phải vẫn cùng một chỗ với Vi Tử gì đó như thường sao, cậu đau khổ dẫn vật hết lần này đến lần khác như thế cũng không có cách nào khác khiến anh ta thương tiếc nửa phần, cậu lại gây dờn những người quan tâm cậu là bọn tớ."

Lâm Tâm kéo tay áo Hồng Nhan, lại bị cô gạt ra, "Lâm Tâm, cậu đừng kéo tớ, hôm nay tớ thật sự không nhìn được, Tào Tào, đừng khi lúc trước cậu tìm Vương Phình nga bài chạy đi đâu hết rồi."

"Muốn nói đau khổ, là tự cậu chuốc lấy, tớ đã báo cho cậu đừng chọc vào Tiêu Dương đó từ lâu rồi, cậu không nghe, cậu đã cố quyết tâm đi trêu vào anh ta, tốt lắm, bây giờ cậu cũng phải kiên cường, vui vẻ mà gánh chịu hậu quả chứ, nhưng cậu lại bày ra bộ dáng nửa sống nửa chết này, thật khiến

người ta khinh thường cậu."

Lâm Tâm dốc sức đẩy Hồng Nhan đang nổi giận ra ngoài cửa, Hồng Nhan nghiêm mặt, vẻ mặt phần uất bất mãn.

"Lâm Tâm," Tào Tào bình tĩnh mở miệng, "Cậu mặc kệ đi, cứ để Hồng Nhan nói, cậu ấy nói đúng, là tự tớ chuốc lấy đau khổ."

Hồng Nhan trái lại không nói nữa, đóng cửa một cái ầm đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thời gian dưỡng thương

Editor: Chương này tác giả có miêu tả trò đánh bài, ta lại không biết chơi bài, chỉ hiểu sơ sơ thôi nên có gì mong mọi người thông cảm nhé. Và chân thành cảm ơn Junenar đã giúp ta hoàn thành chương truyện này!

Ngày từng ngày chậm rãi trôi qua, Tào Tào nằm trên giường dưỡng thương một tháng, những cô gái trong phòng ký túc xá bọn cô hòa thuận gần gũi với nhau hơn bao giờ hết, mỗi ngày đều tự giác giúp cô múc nước, lấy cơm, Tào Tào thích nhất là đồ ăn bọn A Y mua trong canteen người Hồi, nơi đó có chân gà cô yêu nhất. Tuy nhiên ăn chân gà khiến cô không kim được lại nhớ tới Tiểu Dương cũng đã từng mua hai cái chân gà cho cô, nhưng điều này cũng không gây trở ngại đến việc thưởng thức chân gà thơm ngon của cô chút nào, cô biến đau thương thành sức ăn, trong mấy ngày ngắn ngủi, cả người đã béo lên một vòng.

Trong khoảng thời gian này mấy cô gái trong phòng đều trở nên ham mê đánh bài, lúc ban đầu là Hồng Nhan và Lâm Tâm sợ Tào Tào nằm cả ngày nghỉ ngơi lung tung, cứng rắn kéo cô dậy đánh, đánh đánh, tất cả mọi người liền thành nghiện, một ngày không đánh mấy ván lại cảm thấy không thoải mái, dùng cách nói của Hồng Nhan thì là, một đám nữ sinh đều chưa có bạn trai, phòng không gối chiếu thật không dễ dàng, đánh bài có thể tiêu hao tinh lực dư thừa, có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Buổi chiều hôm nay không có lớp, Lâm Tâm đã kêu gọi người tới chơi từ lâu, từ một thiếu ba bắt đầu liên tục hô hào ba thiếu một, cuối cùng chạy đến phòng cách vách kêu Tiểu Bình tới mới gom đủ số người, Tào Tào trở thành một đội với Lâm Tâm, còn lại Tiểu Bình và Hồng Nhan hợp thành một đội, vừa mới bắt đầu không lâu, từng người trong phòng trở về, đều hứng thú dạt dào đứng bên cạnh xem bài, đằng sau một người đánh bài là hai người đứng xem, trong lúc này, “chuồng bồ câu” bé nhỏ lại trở thành trang trại nuôi vịt.

Loại bài các cô đánh là bài tú lơ khơ rất thịnh hành trong ký túc xá hồi đại học. lấy lá 5, 10, K làm điểm bài (5 tương đương với 5 điểm; 10, K tương đương 10 điểm), hai người 1 đội, 1 đội làm nhà cái, nhà cái càng đánh nhiều bài trên tay ra càng tốt, một đội khác phụ trách bắt bài, bắt đến khi nào nhiều hơn 80 điểm thì nhà cái phải rút, sau mỗi lần bắt bài dư ra 40 điểm thì được thắng 1 cấp. Vận may đánh bài của Tào Tào vô cùng tốt, kỹ năng đánh bài cực kỳ tệ hại như cô tính rồi lại tính nhìn qua lại có thể kiểm chế sít sao Hồng Nhan đến thần kỳ.

Hôm nay vận may của cô vẫn tốt như trước, cô và Lâm Tâm đều đã đánh tới mười, đám Hồng Nhan vẫn chưa hề được làm nhà cái. Lần này đoán chừng Hồng Nhan vừa bốc được một lá bài cao, thay đổi trạng thái suy sụp vừa nãy, hãnh diện nói, “Đề xem ván này cậu đánh thế nào đây?” Hai nữ sinh đứng sau lưng Hồng Nhan thấy bài của cô cũng phối hợp cười khúc khích.

Tào Tào vẫn luôn không có chủ kiến, nghe Hồng Nhan nói vậy, lại không dám hạ con bài chưa lật trong tay xuống. Lá bài quan trọng nhất của Tào Tào là điều chủ, liền đá quả bóng nặng nề này sang cho Lâm Tâm. Lâm Tâm là cô nàng liều lĩnh, không có bài lớn trong tay lại vẫn dám ném một đôi 6 bích ra, còn lảm bảm tự an ủi bản thân, “Có đôi không sợ nhỏ. Ha ha, gan lớn chết nó, gan nhỏ chết đôi*.”

(* Nguyên văn: 撑死胆大的, 饿死胆小的, là một câu tục ngữ dân gian, ý khuyên người ta nên can đảm.)

“Chống đỡ cái đầu cậu,” Tào Tào nổi nóng nói, “Cho ra một đôi nhỏ như vậy, cậu quả thực không có bài sẽ không điều chủ* hả.”

(*Trước mỗi lượt khi người chơi ra bài chủ, người chơi khác cũng phải theo bài chủ, trong tình huống không có bài chủ cũng có thể ra phó bài (tất cả những quân bài không cùng màu với bài chủ) bất kỳ. Nói thật là ta không hiểu chỗ này lắm, chỉ biết nó là một từ trong đánh bài thôi.)

Hồng Nhan rất đắc ý ném ra một đôi K, “Tào Tào, trừ khi cậu có một đôi A, có điều cho dù cậu có A, dựa vào tác phong gần đây của cậu cũng đã nộp ra từ lâu rồi.”

Tào Tào còn đang hối tiếc chưa xử lý con A trong tay, bây giờ lại bị cô nàng Lâm Tâm ngu ngốc này lăng phí, không ngờ Hồng Nhan lại tự tìm tới cửa, cô cười ha ha, ném ra hai lá bài, “Ngại quá, một đôi A bích. Ha ha, diệt.”

Hồng Nhan chán nản đập bàn: “Sao tớ lại không nghĩ tới chuyện dạo này Tào Tào đen tình đỏ bạc chứ, vận may tốt đến tà đạo, bao nhiêu bài của bọn tớ đều chặn được hết.”

“Haiz haiz, cậu đánh bài thì đánh bài, sao lại dă kích tớ chứ.” Tào Tào bất mãn phản đối, trong khoảng thời gian này Hồng Nhan dă kích cô cũng có chỗ tốt, ít nhất một Tào Tào im lặng, dưới sự dă kích mật độ dày cường độ cao, dù Hồng Nhan nói thế nào, cô cũng không quá coi trọng nữa rồi.

Hồng Nhan liếc cô một cái, không có ý tốt mà cười, “Tào Tào, người ta thất tình chỉ ít cũng hóc hác gầy đi một chút, sao cậu thất tình thì sắc mặt ngày càng tốt, nuôi đến trắng trẻo mập mạp vậy.”

“Thật hả?” Tào Tào bắt đầu hỏi hột, “Lâm Tâm, cảm gương của cậu qua đây, tớ ngó chút.”

Lâm Tâm lại tung ra một đôi bài nhỏ, thuận tay đưa một chiếc gương tinh xảo qua, Tào Tào giơ gương lên soi trái soi phải, lại tiện tay đẩy ra hai lá bài, A Y đứng xem bài phía sau lấy tay chọc chọc sau lưng cô, “Sai rồi, sai rồi, phải đánh hai lá kia cơ.”

“Xem bài không bình phẩm,” Hồng Nhan lớn tiếng ngăn lại động tác nhỏ của A Y, “Hô hô, ván này giành điểm cũng thật sáng khoái, Tào Tào, tiếp tục soi gương đi, haiz, không phải tớ đã kích cậu, cậu có soi thế nào đi nữa, thịt mọc thêm vẫn cứ ở đó thôi.”

Tào Tào nhìn gương, “Tớ thấy cũng được mà, dù thay đổi thế nào, vẫn thật là đáng yêu.”

Lần này Lâm Tâm cũng phải mở miệng, “Tào Tào, cậu bắt đầu học theo Hồng Nhan từ lúc nào vậy hả?”

Hồng Nhan trừng mắt với Lâm Tâm, “Cậu đang sỉ nhục tớ đấy hả.”

Lâm Tâm nháy mắt ra hiệu với Tào Tào, “Đúng thật là sỉ nhục mà, từ sau khi Tào Tào học theo Hồng Nhan liền trở thành mặt dày tự kỷ rồi.”

Tào Tào thờ dãi, giả vờ vuốt ve mặt mình, “Thương cảm không ai yêu, chỉ có thể tự yêu lấy mình một chút thôi.”

Bỗng nhiên Lâm Tâm nhớ tới điều gì, hưng phấn nói, “Haiz, Tào Tào, đừng khờ sở, tớ nhớ tớ có một tên đồng hương không tệ, bộ dáng anh tuấn, chưa có bạn gái, mà còn thích thư viện giống cậu, đây cũng coi như là sở thích hợp nhau, về sau sẽ có tiếng nói chung, đúng rồi, cậu ta còn từng được đăng bài trên tập san của trường đó, thanh niên trí thức đó, hôm sau sẽ giới thiệu cho cậu.”

“Thật hay giả vậy?” Toàn bộ đám con gái vừa nghe xong đã nhao nhao vây quanh, ngay cả hai cô gái Tần Cương cũng đến xem náo nhiệt, mấy ngàn con vịt lại bày miệng tám lời tranh nhau nói ồn ào, “Tớ cũng muốn, tớ cũng muốn.”

“Đừng âm ỉ, đừng âm ỉ.” Lâm Tâm tỏ vẻ như thật nói, “Các cậu thất tình hả, khoản cứu trợ số lượng có hạn đặc biệt dành cho khu vực chịu tai họa nghiêm trọng này, mấy người sống ở vùng núi nghèo khó bình thường như các cậu, có nhu cầu cần được cứu trợ khẩn cấp như Tào Tào sao?”

“Người ta tốt như vậy sao cậu lại không muốn chứ?” Hồng Nhan bắt đầu nghi ngờ, Tào Tào khâm phục nhìn cô, biểu hiện của Hồng Nhan đúng là không làm hồ thẹn truyền thống thông minh sắc sảo của người Thượng Hải.

Có người hoài nghi lời của mình khiến Lâm Tâm cực kỳ mất hứng, đảo đảo đôi mắt to tròn, “Chẳng phải đã nói rồi sao, cấp cứu giang hồ, viện trợ nhân đạo, Tào Tào, rốt cuộc cậu có muốn hay không, không muốn tớ liền cho các chị em khác.”

Ván bài đã bị làm cho rối loạn, lúc này Tào Tào mới phát hiện, trong lúc không để ý, Hồng Nhan và Tiểu Bình đã đánh J vượt lên trước bọn cô, con nhóc Hồng Nhan kia, thật quá xảo quyệt mà, thừa lúc bọn cô nói chuyện không chú ý, liên tục cầm bài vượt cấp.

Hồng Nhan nhìn Tào Tào cười haha, “Bị cậu phát hiện rồi, ai bảo các cậu vừa nhắc tới trai đẹp liền bay mất hồn chứ.”

Một tháng này trong lúc dưỡng thương, Tào Tào đã rất thoải mái, cô nhắc nhở bản thân đừng nghĩ tới bất kỳ chuyện gì liên quan đến Tiểu Dương, mỗi ngày cãi nhau âm ỉ với bạn cùng phòng, hi hi ha ha, không phải đi học, chuyện gì cũng có người làm thay. Ngoại trừ việc nhảy đi toilet bằng một chân không được thuận tiện lắm, cô cũng không nghĩ ra chỗ bất tiện nào khác, cô cảm thán, hóa ra cuộc sống cũng có thể trôi qua như vậy, mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ không cần động não, cười cười vui đùa, trước kia thật sự là cô đã lo sợ không đâu rồi.

Hôm nay các bạn đi học, Tào Tào lại ngủ nướng như thường lệ, gần đến giữa trưa, ngoài cửa phòng ký túc truyền đến một hồi tiếng động lớn ồn ào, giọng Lâm Tâm rất vang, vô cùng hưng phấn, “rầm” một tiếng, cánh cửa bị mở ra, một đoàn nữ sinh như lướt trên gió vọt tiến vào. Đầu tiên chính là Lâm Tâm, cô nâng giơ bức thư trong tay lên, mới vài bước đã vọt tới bên giường Tào Tào, “Đồ lười biếng, cậu nhìn xem đây là cái gì?”

“Cái gì?” Tào Tào bị cô nâng hỏi không hiểu chuyện gì.

“Thư tình!” Nhìn qua, Lâm Tâm còn kích động hơn cả khi bản thân cô nâng nhận được thư tình, “Tên đồng hương kia của tớ gửi thư tình cho cậu đó.”

Thấy bộ dáng vẫn đang ngây ngốc của Tào Tào, Lâm Tâm nóng nảy, “Là người lần trước đánh bài tới nói muốn giới thiệu cho cậu đó, tớ đã nói với người ta, Tào Tào cậu cũng đừng nói không cần.”

“Không sao không sao, Tào Tào không muốn trai đẹp nhưng chúng tớ muốn,” Đám A Y, Tiểu Bình đã đứng một bên nhìn thư tình như hồ rình mồi từ lâu, “Mau nhìn xem, trong thư tình viết gì thế?”

Về mặt Lâm Tâm liền khôi phục, “Tào Tào, bây giờ tớ xem thư tình này nha?”

Không đợi Tào Tào lên tiếng, đám con gái này đã vội vã mở phong thư ra, Lâm Tâm háng giọng bắt đầu đọc, “Về đẹp tâm hôn? Òa, sao thư tình lại có đầu đề thế này? Bạn học Tào Tào: Xin chào! Nghe danh đã lâu, dù chưa gặp mặt, say mê đã lâu.”

“Nghe danh đã lâu? Đoạn sau đó không phải nên là tên tuổi vang dội, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu sao?” Hồng Nhan ở bên cạnh hai tay ôm

quyền, cười ha ha, “Lâm Tâm, người đồng hương này của cậu thực sự từng được đăng bài trên tập san của trường hả?”

Lâm Tâm xấu hổ vò đầu, “Đăng thì đúng là được đăng, có điều cái được đăng là thông báo mời dự buổi họp hội đồng hương.”

Mọi người ngẩn người, sau đó cười lẫn cười bò, đến cả Tào Tào cũng bị chọc cười, Lâm Tâm này, chém gió thành bão luôn rồi. A Y xoa xoa bụng, giọng gao nói, “Không được rồi, đau chết mất.”

“Thanh niên trí thức?” Hồng Nhan cười đưa tay đoạt lấy thứ gọi là thư tình trong tay Lâm Tâm, “Lâm Tâm, không ngờ tiêu chuẩn của cậu lại thấp như vậy? Tiếp tục, tiếp tục, chúng ta tiếp tục thưởng thức thư tình của thanh niên trí thức.”

Trước tiên Hồng Nhan lướt nhanh qua bức thư, vẻ mặt của cô nàng trở nên rất quái dị, biểu cảm khó tin, không thể tưởng tượng nổi khiến khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên có đôi chút vặn vẹo, cô nàng đọc xong bức thư nhanh chóng, trình trọng đưa ra kết luận, “Lâm Tâm, người đồng hương này của cậu thật sự là một nhân tài, tớ không chịu nổi, Tào Tào, cậu tự xem đi.”

Tào Tào tò mò nhận lấy bức thư bắt đầu đọc, càng đọc càng thấy không đúng lắm, thư tình của bạn học kia viết thế này, vẻ ngoài xinh đẹp của con người là do trời sinh, nội tâm xinh đẹp mới là thứ kéo dài mãi mãi, một vài cô gái dù mang bề ngoài xấu xí, nhưng vì có tâm hồn đẹp nên có được tình yêu tốt đẹp. Sau đó bạn học này lấy cô gái xấu nhất thôn cậu ta làm ví dụ, bây giờ cô gái đó đã là mẹ của ba đứa bé, để chứng minh rằng người xấu nhất cũng sẽ tìm được nhà chồng suôn sẻ. Sau đó cậu ta bày tỏ cậu ta tin tưởng Tào Tào nhất định sẽ giống cô gái xấu nhất thôn kia, sẽ thuận lợi tìm được bạn trai.

Thư này, lời này, sao lại giọng gao, kỳ quặc như vậy, Tào Tào ngẩng khuôn mặt tái xanh lên, đập thư lên bàn, quát to, “Lâm Tâm, cậu giải thích cho tớ nhanh, đây là chuyện gì vậy hả?”

Lâm Tâm đang dương dương tự đắc hoảng sợ, vội vàng nhặt thư lên, “Sao vậy, sao vậy, để tớ xem xem.”

Tào Tào nổi trận lôi đình, “Con bà nó, cho dù bản cô nương có xấu nữa, không có ai cần nữa, cũng không cần tên con trai thần kinh không bình thường này tới an ủi.”

Lâm Tâm đọc thư xong, sợ hãi lại gần Tào Tào, “Tào Tào, bớt giận bớt giận, bình thường tên đồng hương kia của tớ không phải như vậy đâu, là do tớ nhanh mồm nhanh miệng, kể chuyện cậu thảm thiết rồi thất tình cho cậu ta.”

“Cậu...” Tào Tào run rẩy chỉ vào Lâm Tâm không thốt nên lời, Hồng Nhan lột một quả cam, bỏ từng múi từng múi vào trong miệng, dùng ngón tay chọc chọc trán Lâm Tâm, “Rốt cuộc ở trong này của cậu chứa cái gì vậy?”

Tiểu Bình ở bên cạnh cũng cười hi hi nói chen vào, “Từ trước tới giờ bên trong đó vốn chẳng có gì hết.”

Hồng Nhan xoay người nhìn Tào Tào, cười hi hi, “Nhưng mà Tào Tào, lời của đồng hương Lâm Tâm vẫn có đạo lý, vẻ đẹp nội tâm quan trọng nhất, cô gái xấu nhất trong thôn bọn họ cũng đã gả ra ngoài rồi, cậu cũng đừng lo lắng quá, mùa xuân rồi cũng sẽ tới thôi.”

Tào Tào đứng trên một chân, vớ lấy quyển sách nhảy tới nện Hồng Nhan và Lâm Tâm, ba người cười ha ha ngã xuống giường Lâm Tâm ầm ỹ thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hội đồng hương (1)

Lúc Tiểu Dã đi vào phòng ký túc, Tiêu Dương vẫn đang đứng lặng người trước cửa sổ, trong tay kẹp một điều thuốc, khoảng thời gian gần đây cậu ta luôn là bộ dạng này. Tiểu Dã thờ dài, động đến thứ gì cũng được nhưng đừng động đến tình cảm, nhìn bộ dáng hiện tại của Tiêu Dương đi, còn đâu hình tượng soái ca ngọc thụ lâm phong anh tuấn lỗi lạc lúc trước, anh đi tới nghiêng nghiêng dựa vào bên cạnh cửa sổ, kéo điều thuốc lá sắp cháy đến ngón tay Tiêu Dương xuống, “Vi Từ đâu?”

“Sáng nay cô ấy có tiết.”

“Người anh em, cậu cứ thế này không phải là quá kỳ lạ sao.” Tiểu Dã nhú nhú mày, “Cậu có thích cô nhóc kia không vậy? Cậu không cảm thấy hiện giờ thời gian cậu đi tìm Vi Từ ít hơn trước rất nhiều sao?”

“Chủ nhật này mấy người đồng hương bọn tớ họp hội đồng hương ở Đồng Tế.” Tiêu Dương không trực tiếp trả lời Tiểu Dã mà nói, “Chân của Tào Tào bị thương đã nằm một tháng rồi, có lẽ Tào Tào không biết.”

Tiêu Dương quay đầu lại, “Tiểu Dã, cậu hay đến ký túc xá của nữ sinh, lần này cậu giúp tớ chuyển lời với cô ấy được không.”

“Cậu tự đi đi.” Tiểu Dã từ chối dứt khoát. “Tiêu Dương, sao bây giờ cậu lại trở nên giống bà cô như vậy chứ, thích là thích, không thích là không thích,

có gì khó nói chứ, cậu định cả đời này không gặp Tào Tào nữa hả.”

Tiêu Dương quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, ánh nắng mùa thu chiếu trên gương mặt hoàn mỹ của anh, phủ lên một tầng viền vàng nhạt.

Lần tiếp theo Tiêu Dương nhìn thấy Tào Tào là ở trước dãy nhà Số học, học kỳ này môn tự chọn anh và Tiểu Dã chọn học chơi bài Poker, địa điểm học ở dãy nhà Số học, môn này rất thú vị, đi học chỉ cần mang theo một bộ bài Poker. Thầy giáo dạy bạn cách chơi bài, kiểm tra cũng chỉ là đánh bài, không cần phải điểm danh sinh viên cũng đã đi học rất tích cực, đều cố đến lớp sớm hơn để giành mấy chỗ ngồi ở phía trước, nếu như chậm chân một chút thường thường chỉ có thể ngồi ở sau cùng. Hôm nay lúc anh và Tiểu Dã đi đã không còn sớm, còn chưa đến dãy nhà Số học, mắt Tiểu Dã đã nhìn thấy Tào Tào đang chân thấp chân cao nhảy lò cò ra khỏi dãy nhà Số học, Tiểu Dã chọc chọc anh, “Tào Tào kia kìa.”

Lúc anh còn đang do dự, Tào Tào đã tập tễnh từng bước đến trước mặt anh, vẻ mặt tự nhiên mở miệng, “Tiêu Dương, đã lâu không gặp. Chủ nhật này họp hội đồng hương ở Đồng Tế anh có đi không?”

Trên mặt Tiêu Dương hiện lên nụ cười đã lâu không thấy, răng khểnh lộ ra cực kỳ chân thật, “Đi chứ, chân của em đỡ hơn chưa?”

“Không sao đâu, nghe nói sẽ đi công viên Sâm Lâm, còn có cưỡi ngựa nữa.” Tào Tào cười tí mắt nói, “Em không biết đường, hôm đó đi cùng anh nhé.”

Cưỡi ngựa? Tiêu Dương kinh ngạc nhìn chân Tào Tào, thật sự là một Tiểu Cường*, chân đã như vậy lại còn muốn cưỡi ngựa. Trước đó anh vẫn luôn nghĩ nếu chạm mặt Tào Tào thì nên đối mặt với cô như thế nào, nhưng khi thực sự gặp cô lại không nghĩ rằng cô lại tỏ vẻ như chưa từng có việc gì xảy ra. Anh ngẫm lại một chút, đúng là chưa chuyện gì xảy ra thật, Tào Tào gặp anh và Vi Tử ở thư viện, không nói gì liên trở về, nhưng vì sao khi đã nghĩ thông suốt những chuyện này, trong lòng anh không những không nhẹ nhõm mà trái lại, càng buồn phiền hơn chứ.

(*Tiểu Cường là tên gọi khác của con gián, vì chúng thân hình bé nhỏ mà sống dai, giẫm đạp lên cũng chưa chết. tiểu = bé, cường = mạnh mẽ, dai dẳng)

Như vậy chẳng phải rất tốt sao, Tào Tào lại vui tươi giống như trước đây, mà anh, người anh thích là Vi Tử, mọi thứ chưa từng thay đổi, vẫn giống như trước đây, trong lòng Tiêu Dương tự nói với mình như vậy, đi vào dãy nhà Số học.

Tiểu Dã bước đi chậm rãi, ném bài poker cho Tiêu Dương đi giành chỗ, bản thân thì cười hi hi đi đến bên cạnh Tào Tào, nói một lời hai nghĩa, “Phục hồi không tệ.”

Tào Tào nâng mí mắt, tươi cười vừa nẩy biến mất, “Không hồi phục còn có thể làm gì đây, haiz, không phải chỉ là không thích sao, rốt cuộc vẫn phải chạm mặt, dù sao cũng không đến mức khóc lóc kêu gào cầu xin người ta thích mình là được.”

Tiểu Dã nhìn Tào Tào có chút không ổn, anh định nói với Tào Tào, thực ra trong lòng Tiêu Dương chưa chắc đã muốn như vậy, nhưng không biết vì sao lời đến bên miệng lại không nói ra. Chuyện của Tiêu Dương vẫn nên để cậu ấy tự giải quyết thì hơn, chuyện tình cảm người ngoài cũng không giúp được gì, trong lòng anh nghĩ vậy.

Tiểu Dã gõ gõ đầu Tào Tào, “Không sai, dứt khoát gọn gàng, kiên cường hơn cả Tiêu Dương. Chủ nhật này em thật sự muốn cưỡi ngựa sao?”

Tào Tào ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt sáng bừng, tràn ngập mong đợi, “Tất nhiên, nghe Linh Ly ở khoa Sinh vật nói, trong hội đồng hương ở Đồng Tế toàn là trai đẹp, em không thể trông cậy vào Sư Đại này được, qua bên kia và chạm mặt một chút, không khéo va được Bạch Mã hoàng tử của em thì sao? Vì Bạch Mã hoàng tử, quyết tâm, vết thương nhẹ không là gì hết.”

“Trai đẹp?” Tiểu Dã cười nhạo một tiếng, trong lòng không phục lắm, “Có người đẹp trai như anh không?”

Tào Tào chăm chú nhìn Tiểu Dã tầm một phút, “Được, em sẽ ngắm cẩn thận, chủ nhật này sẽ so sánh trai đẹp Đồng Tế thật tỉ mỉ, trở về sẽ nói kết quả cho anh. Có điều, cho dù anh đẹp trai cũng vô dụng, chỉ có thể nhìn ngắm từ xa rồi thầm thích thôi, vẫn là đi tìm các anh trai Đồng Tế có vẻ thực tế hơn.”

Tiểu Dã đột nhiên cảm thấy cách suy nghĩ này của Tào Tào rất không chấp nhận được, “Tào Tào, em còn nhỏ, tìm bạn trai cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài, càng là trai đẹp lại càng nguy hiểm, nhất là nam sinh ở trường ngoài, một chút lai lịch cũng không biết, cẩn thận không bị người ta lừa đó.”

“Em có cái gì để lừa gạt chứ, muốn tiền không có tiền, muốn sắc không có sắc.” Tào Tào phản đối.

“Không được, cô nhóc em quá đơn giản, ai cũng có thể lừa em quay mòng mòng.” Tiểu Dã nghĩ đến cảnh Tào Tào bị nam sinh nào đó lừa đi, trong lòng có chút khó chịu, “Thế này đi, sau này em nhìn trúng người nào đều đưa đến cho anh nhìn một cái, anh không đồng ý em cũng không được gặp gỡ.”

“Tiểu Dã.” Tào Tào kéo dài giọng tỏ ý chống lại, “Là em muốn kiếm bạn trai, sao anh còn quản nhiều hơn cả bố em vậy.”

“Là vì anh muốn tốt cho em, nhớ kỹ, anh không đồng ý thì không được gặp gỡ bạn trai.” Giờ vào lớp đến, Tiểu Dã vỗ vỗ vai Tào Tào mấy cái liền đi khuất bóng.

Lâm Tâm đứng bên cạnh Tào Tào, sâu xa nói, “Tào Tào, có phải Tiểu Dã thích cậu không, sao lại quan tâm cậu như vậy?”

“Ôi chị hai à, chị tha cho em đi.” Tào Tào tròn mắt, “Cậu còn nghĩ rằng lần này tớ chưa đủ mất mặt hay sao vậy. Tiểu Dã là ai, không cần nói đến chuyện thích tớ, tớ còn hoài nghi căn bản anh ấy sẽ không thích người, bạn gái của anh ấy cũng chỉ qua được hai tháng. Cậu á, cũng đừng làm loạn nữa.”

Lâm Tâm gật đầu liên tục, “Nói cũng đúng, nói cũng đúng, tất cả bạn gái trước kia của Tiểu Dã đều là mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, dung mạo của Tào Tào cậu quả thật có chút khó coi.”

Tào Tào chán nản, đưa tay nhéo một cái trên cánh tay Lâm Tâm, “Nói cái gì hả, có người nói như vậy sao?”

“Có.” Lâm Tâm thành thật trả lời. “Hong Nhan còn nói ghê gớm hơn tó.”

Quay lại phòng ký túc, đồng hương Linh Ly khoa Sinh vật ở cùng tầng với Tào Tào mặc một chiếc váy len đi tới, “Tào Tào, Tào Tào, nhìn tó xem, thấy cái váy này thế nào, hôm họp hội đồng hương mặc cái váy này không biết có lạnh hay không nhỉ?”

Tào Tào nhú nhú mày, “Đẹp lắm đẹp lắm, nhưng mà không phải còn cười ngựa sao, mặc váy thì cười ngựa thế nào?”

“Tào Tào, cậu thật là...” Linh Ly chỉ tiếc rên sát không thành thét, “Cười ngựa gì chứ, xinh đẹp mới là quan trọng nhất.”

Tào Tào bỗng nhiên tỉnh ngộ cũng bắt đầu lục tung đồng đồ lên, hai người khoa chân múa tay rồi lại khoa chân múa tay, quay qua quay lại thoáng chốc một buổi chiều đã trôi qua, cuối cùng mặc một chiếc váy denim chân thấp chân cao đi đến canteen, Linh Ly lại mặc một chiếc váy liền màu hồng thướt tha đi bên cạnh cô. Dọc đường đi Tào Tào đều chờ mong sẽ gặp được người quen, nhưng mãi cho đến khi cô ăn cơm tối ở canteen xong vẫn không thấy ai xuất hiện, cô đứng lên kéo kéo váy, thất vọng đi và nhắc trở về phòng, đúng lúc cô đi ra cửa lớn, cô thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Tào Tào phản chấn kêu to, “Tiểu Dã Tiểu Dã, mau đến đây.”

Tiểu Dã cầm hộp cơm đi tới, vừa đến gần ánh mắt liền rơi trên người Linh Ly, “Ồ, Tào Tào, hôm nay xinh đẹp đấy. Váy này là?”

“Linh Ly, đồng hương của em” Tào Tào nghe được lời khen của Tiểu Dã cực kỳ vui sướng, “Anh cũng cảm thấy xinh đẹp đúng không, em định mặc chiếc váy này đi họp hội đồng hương đó.”

“Hội đồng hương?” Tiểu Dã nhanh chóng thu hồi ánh mắt ngắm mỹ nữ, quét mắt nhìn toàn thân Tào Tào từ trên xuống dưới, nhú mày, “Không được, Tào Tào, không phải các em còn cười ngựa nữa sao? Em mặc váy thì làm sao mà cười ngựa được?”

“Em không cười ngựa.” Tào Tào cười ngọt ngào, “Em chỉ đi nướng thịt và cắm trại ngoài trời thôi.”

“Váy càng không được, em mặc váy ngắn như vậy, ngồi trên thảm cỏ nhất định sẽ bị lộ ra hết.” Tiểu Dã nghiêm túc nói, “Không thể mặc chiếc váy này đi.”

“Nhưng chiếc váy này mặc lên rất đẹp mà.” Tào Tào còn có chút đắn đo.

“Dù đẹp cũng không được mặc.” Tiểu Dã quyết định dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hội đồng hương (2)

Chủ nhật là một ngày đẹp trời, một ngày thu nắng ấm, ánh nắng chiếu lên người khiến cả người khoan khoái dễ chịu, Tào Tào và Linh Ly đi theo Tiểu Dương đến Đại học Đồng Tế. Tào Tào nhìn Linh Ly ăn mặc duyên dáng bên cạnh, lại nhìn chính mình mặc áo sơ mi denim khoác thêm áo khoác, trong lòng bắt đầu bất mãn với Tiểu Dã, đã là Cô bé Lộ Lem, còn không cho đi giày thủy tinh, như vậy làm sao có thể hấp dẫn ánh mắt của Hoàng tử chứ.

Sau khi tập hợp ở Đồng Tế, Tào Tào gặp được Lục Phong và Lữ Lăng là bạn học hồi trung học của cô, lớp Tào Tào có 11 người học đại học ở Thượng Hải, Tào Tào là nữ sinh duy nhất, chỉ có một mình cô thôi đó, một buổi sáng ở đây, Tào Tào hưởng thụ đãi ngộ được nhiều người vây quanh đã lâu không thấy, mười nam sinh cung chiều Tào Tào như công chúa vậy, trong lòng Tào Tào hối hận, lúc trước khi điền nguyện vọng đại học sao đầu óc cô có thể úng nước mà điền Đại học Sư phạm chứ, phải điền là Đồng Tế, Giao Đại gì đó mới đúng, như vậy thì thật tốt, Tiểu Dương, Tiểu Dã gì chứ, ở trong này không phải còn rất nhiều rất nhiều nam sinh đẹp trai sao.

Tiểu Dương ở xa xa nhìn Tào Tào được mọi người vây quanh, vừa đến Đồng Tế, Tào Tào đã bị đám nam sinh kéo đi, Tào Tào ở giữa một đám nam sinh cũng giống như một đứa con trai, vui vẻ đùa giỡn không kiêng nể gì với bọn họ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nét thanh tú xinh đẹp, gương mặt bình thường mọi ngày giờ nhìn qua cực kỳ hồn nhiên động lòng người. Anh cảm thấy trong lòng cũng ấm áp dễ chịu giống như ánh mặt trời mùa thu vậy, cực kỳ thoải mái.

“Tào Tào, lên đi.” Lục Phong lái một chiếc mô tô Yamaha cực kỳ phong cách đến, “Tớ đưa cậu đi dạo đại học Đồng Tế.”

Tào Tào vui vẻ ngồi sau lưng Lục Phong, Lữ Lăng cũng chạy tới ngồi lên xe, chen Tào Tào ở giữa, “Tào Tào, hai soái ca chúng tớ theo cậu, cậu rất có thể diện nha.”

“Được, các anh em, lên đường.” Tào Tào phóng khoáng vỗ vai Lục Phong, Lữ Lăng ở phía sau vươn cánh tay dài qua Tào Tào, ôm Lục Phong, ba người chen chúc nhau thân thiết rồi đi.

Tiêu Dương nhíu mày, trong lòng kiềm nén không ngừng nổi lên cảm giác chua xót, Tào Tào này, dù là bạn học đi nữa, sao có thể không để ý tiểu tiết với nam sinh như vậy, ngồi giữa hai nam sinh, được nam sinh phía sau ôm thân thiết, còn ra bộ đáng gì nữa đây.

Chiếc xe Yamaha vút qua tựa như một cơn gió đã trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tào Tào hồng hồng, cô hưng phấn vỗ vai Lục Phong, “Người anh em, thêm một vòng nữa.”

Tiêu Dương đi tới, trầm giọng nói: “Tào Tào, đừng ồn ào, em xuống đi.”

Tào Tào đang thích thú, “Em vẫn muốn ngồi, dù sao mọi người cũng chưa đến đủ, còn phải chờ một lúc nữa, Lục Phong, không phải nói ăn ở Đồng Tế* sao, giờ cậu dẫn tớ và Lữ Lăng đi mở mang về mỹ thực Đồng Tế các cậu đi.”

(* câu truyền miệng của các sinh viên ở Thượng Hải: ăn ở Đồng Tế, sống ở Giao Đại, chơi ở Phục Đán, yêu ở Hoa Sư Đại)

Chiếc Yamaha lại lao đi nhanh như chớp, thoáng cái đã không thấy bóng dáng, Tiêu Dương tròn mắt há mồm đứng ở nơi đó, cô bé mặc sức vui đùa chẳng hề để ý điều gì trước mắt này là Tào Tào thật sao, là Tào Tào rụt rè sợ hãi theo sau lưng anh sao. Anh có phần hoảng hốt, dường như có thứ gì đó không rõ xuất hiện, trong lòng trống rỗng.

Khi Tào Tào quay lại, tay trái cầm hai xiên thịt sườn sụn nướng, tay phải cầm một ly trà sữa trân châu. Cô nhanh nhẹn nhảy xuống mô tô, không mấy may nhìn thấy bộ dáng khập khiễng của một tuần trước, Tào Tào cười tít mắt đi đến bên người Tiêu Dương, đưa một xiên thịt qua, “Này, cho anh.”

Trong lòng Tiêu Dương đang khó chịu, thấy Tào Tào trở lại, cũng không nhận lấy xiên thịt, mặt lạnh lùng, “Em đừng có chạy lung tung, cẩn thận một chút, con gái lớn như vậy, lại đi cùng nam sinh ôm tới ôm lui.”

Tào Tào giờ xiên thịt nướng đứng ngẩn tại chỗ, tâm trạng tốt đẹp trước giờ tan biến hết, anh, đang nói cô tùy tiện sao, anh coi thường cô, đến cả đồ ăn vật cô mua cũng không thèm ngó tới, còn lớn tiếng chỉ trích cô, cô cắn môi, chỉ cảm thấy hai mắt cay cay, chẳng trách anh coi thường cô, cô tự mình đa tình thăm mền anh, bây giờ lại còn muốn lấy lòng anh.

Tiêu Dương thấy Tào Tào lúng túng đứng ở nơi đó, hốc mắt đỏ bừng, lại kiên cường cắn môi cố nén nước mắt, tức giận trong lòng anh bỗng nhiên biến mất, trái lại dâng lên một cảm xúc dịu dàng, anh đang muốn vươn tay ra nhận lấy xiên thịt kia, đã thấy Tào Tào ngẩng đầu, xoay người, dùng sức ném xiên thịt trong tay xuống mặt đất, rồi đi không quay đầu lại.

Xiên thịt mới vừa rồi vẫn còn tỏa ra hương thơm lảng lảng nằm trên đất, dính đầy bụi đất, Tiêu Dương chậm rãi ngồi xuống nhặt nó lên.

Sau khi thành viên đến đông đủ, toàn bộ mọi người di chuyển đến công viên Sâm Lâm, trong lòng Tiêu Dương hối hận đã nặng lời với Tào Tào, vẫn im lặng theo sát cô. Tào Tào kìm nén tức giận trở lại giữa đám nam sinh, càng nghĩ càng không cam lòng, không thận trọng? Ôm tới ôm lui với nam sinh? Cô cứ như vậy đây, anh quản được chắc? Muốn quản thì đi mà quản Vi Tử của anh ấy. Cô vừa nghĩ vừa hăng say đùa giỡn với đám Lục Phong, Lữ Lăng, cố tình không thèm nhìn tới Tiêu Dương ở phía sau.

Giữa trưa ở công viên Sâm Lâm hội đồng hương dựng vài chiếc dù lớn để nướng thịt trên bãi cỏ, toàn bộ thành viên hội đồng hương tự lập thành các nhóm nhỏ, mỗi nhóm nướng thịt dưới một chiếc dù, Tào Tào lúc thì chui ra chui vào trong nhóm của Sư Đại, lúc lại xoay xoay quanh chỗ bạn học trung học, đi chỗ này ăn chỗ kia, chơi đến sung sướng vô cùng.

Linh Ly xinh đẹp nhìn trúng Lữ Lăng, kéo Tào Tào đi đến nơi bạn học trung học của cô, ngồi xuống bên cạnh Lữ Lăng liền không muốn di chuyển nữa, bộ dáng Linh Ly khéo léo hiểu lòng người, dịu dàng thùy mị nói chuyện với Lữ Lăng, thỉnh thoảng còn xấu hổ đưa chút chân gà nướng, ngô nướng cho Lữ Lăng. Tào Tào nhìn thấy mà không nói nên lời, đây là nữ sinh phóng khoáng, nữ hoàng gây cười càn rỡ hay nói tục trong ký túc xá thật sao?

Tào Tào đang ngồi ngốc, bên cạnh có người ngồi xuống, “Nhìn người ta đi, Tào Tào, cậu cũng học một chút đi, đây mới gọi là con gái, cậu cứ thế này giống như một đứa con trai vậy.”

Tào Tào phục hồi lại tinh thần, hai tay đan vào nhau để sau đầu, xoay người, thoải mái để chịu tựa trên lưng Lục Phong, lưng của thằng nhóc này cực kỳ rắn chắc, tựa vào thật thoải mái, “Haizz, cậu đừng ghét bỏ tớ, bảo tớ yếu điệu như vậy, quả thực giống như muốn gà mẹ biến thành vịt, Lục Phong, cậu chịu được hả?”

Lục Phong bật cười hi hi, Tào Tào này, thật sự là thẳng thắn quá đi, còn tự so sánh mình với gà mẹ, một cô còn nói ra miệng được.

“Thì ra cậu thích mẫu người thế này, dịu dàng xinh đẹp, trong Sư Đại bọn tớ còn nhiều lắm, trở về sẽ giới thiệu cho cậu vài người, chuyện chung thân đại sự của anh trai cứ để em gái này lo.” Tào Tào không thêm để ý đến sự chế nhạo của Lục Phong, mí mắt cũng không nâng tiếp tục khoác lác, thực ra cũng không hẳn là cô khoe khoang, đưa bất kỳ người nào trong phòng ký túc bọn cô ra cũng có thể sắm vai người con gái dịu dàng xinh đẹp vô cùng hoàn hảo.

“Được, chính cậu nói vậy đây, chủ nhật tuần sau tớ liền đến Hoa Sư tìm cậu, chung thân đại sự của tớ giao hết cho cậu đây.” Lục Phong mỉm cười lên thay đổi ý nghĩa.

“Không thành vấn đề, đảm bảo cậu hài lòng.” Người nào đó vẫn đang dương dương đắc ý hoàn toàn không phát hiện ra, còn vỗ ngực bảo đảm.

Thấy đáng về hã hê của Tào Tào, rốt cục Lục Phong không nhịn được nữa, cười ha ha ôm chầm vai cô, “Tào Tào à Tào Tào, cậu thật sự là một kẻ dờ dơi.”

Lúc này Tào Tào mới tỉnh ngộ, kêu gào đánh đánh Lục Phong. Lục Phong cười cười nhảy ra xa, vẫn không quên quay đầu nói, “Tào Tào, sao sức lực cậu lớn vậy, cứ như đám con trai đánh nhau vậy.”

Tiếng cười vui vẻ rơi vào trong tai Tiêu Dương trở nên vô cùng chói tai, anh cúi đầu đứng lên, nghiêng người tựa vào một thân cây ở giữa bãi cỏ, ánh mắt không kìm được hướng về phía phát ra tiếng cười. Tào Tào đang đứng giữa hai nam sinh lái mô tô sáng nay, hai người nam sinh đều cực kỳ tỏa sáng, bây giờ đang đứng hai bên khoác vai Tào Tào cười cười chụp ảnh, Tào Tào đứng giữa hai người cười càng rạng rỡ.

Tiêu Dương cảm thấy nụ cười của cô thật chói mắt, anh không thể nhìn được nữa đi tới, kéo Tào Tào, “Không phải em muốn cười ngựa sao, còn muốn đi không?”

“Ừm, em...” Tỉnh Tào Tào không giận lâu, vui chơi thỏa thích cả một ngày, đã sớm quên chuyện cãi nhau hồi sáng với Tiêu Dương ra sau đầu, cô áp a áp ứng mở miệng, “Em không cười ngựa, Lục Phong nói, để cậu ấy dạy em”

Tiêu Dương cũng không quay đầu lại kéo Tào Tào rời khỏi bãi cỏ, “Anh và em cùng cười.”

Đến bãi cười ngựa, nhìn qua có rất nhiều người cười ngựa, hàng người đứng xếp hàng rất dài, dọc đường đi dường như Tiêu Dương quên phải buông tay Tào Tào ra, kéo cô đến đứng cuối hàng. Trong lòng Tào Tào khẽ cảm thán, nếu là một tháng trước, nếu Tiêu Dương kéo cô đi dạo chơi như vậy, cô sẽ vui sướng cỡ nào, mà hiện tại, hiện tại, rốt cuộc Tiêu Dương có ý tứ gì, cô thực sự là nghĩ không ra, cũng không dám suy nghĩ, trong lòng cô có chút tức giận, rốt cuộc là anh đang nghĩ gì vậy, không phải coi thường cô, nói cô quá tùy tiện với nam sinh sao, bây giờ lại kéo tay cô. Tào Tào ra sức tránh khỏi tay Tiêu Dương, duy trì một khoảng cách với anh, cô cũng không tùy tiện đến mức sau khi bị anh la rầy như vậy còn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà nắm tay với anh.

Cuối cùng cũng đến lượt Tiêu Dương và Tào Tào, Tào Tào nhìn trái nhìn phải, rất nhiều cô gái trẻ trung đều ngồi một mình trên ngựa, cô cắn răng trèo lên một con ngựa trắng, quay đầu nhìn Tiêu Dương, “Em muốn cười ngựa một mình.”

Em muốn cười ngựa một mình, em không muốn lại tự mình đa tình, em không muốn sẽ dây dưa tình cảm với anh.

Tiêu Dương lại dắt một con ngựa khác tới bên cạnh Tào Tào, xoay mình lên ngựa, nắm cương nhìn lại, “Anh theo em.”

Giây phút này, trong lòng Tào Tào chưa xót muốn rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hai người bạn trai

Lại một tuần nữa trôi qua, Tào Tào mặc đồ ngủ rộng rãi, đầu tóc rối bời, rất không dễ dàng gì mới chiếm được một vị trí nhỏ nhoi trong ván bài ở phòng ngủ, đang chiến đấu trời đất mù mịt với bọn Hồng Nhan, Tiểu Bình ở phòng cách vách chạy tới, thở hồng hộc, “Tào Tào, Tào Tào, dưới lầu có người tìm cậu đó.”

“Không phải chỉ là có người tìm sao?” Tào Tào nhìn Tiểu Bình, không nhanh không chậm nói, “Cậu chạy vội như vậy làm gì, người nào lại rảnh rỗi tìm tớ ngay thời điểm mấu chốt này chứ, đánh xong ván này tớ sẽ xuống.”

Tiểu Bình bỗng cười thần bí, “Tào Tào thật sự không gấp gáp gì hết nha, là hai anh chàng rất đẹp trai đó...”

Hai anh chàng đẹp trai? Chẳng lẽ là Tiêu Dương và Tiểu Dã? Trái tim Tào Tào đập mạnh mấy nhịp, cô giả vờ như vô tình đứng lên, “Được, nể mặt trai đẹp, tớ đi xuống trước đã, Tiểu Bình đánh đôi này giúp tớ nhé, chờ lát nữa tớ quay lại thì trả lại cho tớ...”

Lâm Tâm cười khi khi, “Cũng có trai đẹp đến tìm Tào Tào sao? Tiểu Bình không hoa mắt chứ.”

Tiểu Bình nghe lời nói nghi hoặc của cô, vội vàng nói, “Thật sự là trai đẹp đó, hình như tớ cũng chưa gặp bao giờ, trong đó có một người còn có nét giống Kimura Takuya. Còn đẹp trai hơn cả Tiêu Dương kia của Tào Tào.”

Giống Kimura Takuya? Chẳng lẽ là Lục Phong? Trái tim đang đập nhanh của Tào Tào bình thường trở lại, động tác thay quần áo cũng chậm hơn.

Lòng hiếu kỳ của mọi người được gọi lên, ồn ào không dứt, thúc giục, “Tào Tào, đi xuống xem là ai nhanh lên.”

A Y vốn không đánh bài, giờ phút này lại càng là đầu tàu gương mẫu, e sợ bỏ lỡ cơ hội xem náo nhiệt, “Các đồng chí, tớ đi xuống nhìn trước.”

Tiểu Bình giữ chặt A Y, chỉ ra ngoài cửa sổ, “Đừng chạy, đừng chạy, đây, ở trong này.”

Vù vù một phen, người đánh bài, người nhìn bài, đến cả Hồng Nhan cực kỳ xem thường cũng ném bài xuống, tất cả nhào tới trước cửa sổ. Tào Tào đi tới nhìn, haiz, quả nhiên là Lục Phong và Lữ Lăng, chắc là tới mượn danh cô đây mà, cô mặt mày ửng đỏ cảm lực chải tóc qua loa, trong lòng tính toán

dẫn bọn họ đi quán ăn nào rẻ hơn, nếu không thì cứ ăn ở canteen đi.

Lâm Tâm hưng phấn quay đầu lại, “Này, Tào Tào, hai anh chàng này quả thực không tệ nha, dù sao cậu cũng chỉ có thể có một người thôi, người còn lại giới thiệu cho bọn tớ chút đi.”

Đôi mắt Tào Tào sáng lên, “Được, trưa này cậu mời khách, tớ giới thiệu cho cậu quen biết.”

Lâm Tâm không chút suy nghĩ đã nhận lời, “Không thành vấn đề.”

Tào Tào vui mừng chải đầu nhanh hơn, soạn soạn quét cái lược hai lần trên đầu xong liền dùng dây buộc một vòng, thành tóc đuôi ngựa, lại nhanh chóng thay đồ ngủ, mặc quần bò và áo khoác, xong xuôi liền nói, “Đi nào, Lâm Tâm, cậu thích người nào?”

Lâm Tâm kinh ngạc quay đầu, “Hả? Cậu dẫn tớ đi thật à, tớ còn nghĩ cậu nói đùa chứ.”

Tào Tào liếc cô một cái, “Ai nói đùa với cậu chứ, thay quần áo nhanh lên, mặc cái áo khoác hồng kia là được rồi.”

Lâm Tâm bắt đầu ngại ngùng, “Thôi, Tào Tào, tớ không đi đâu, ngại lắm.”

Tào Tào liền hiểu rõ, dừng nhìn mấy cô nàng này bình thường ở trong phòng thì mạnh dạn phóng khoáng, miệng nói không suy nghĩ, cái gì cũng dám nói, vừa ra khỏi cửa đã rút lại thành thực nữ yếu điệu. Tào Tào tìm người hợp tác không có kết quả, chỉ đành hậm hực xuống tầng một mình.

Vừa thấy Tào Tào, Lục Phong đã cười ha ha đến khoác vai cô, “Em gái, anh trai tới giải quyết chung thân đại sự đây.”

Tào Tào nghe thấy một trận tiếng cười vang phát ra từ cửa sổ nào đó ở tầng ba, vội vã tránh khỏi Lục Phong, sau đó xoay người ra hiệu với đám người đông nghịt phía tầng ba kia, “Quay về hết cho tớ, đám cười tớ, lá gan càng lúc càng lớn rồi.”

Tiếng cười haha trên tầng vẫn không bị ảnh hưởng chút nào, Lục Phong khoanh hai tay trước ngực nhìn toàn bộ cảnh này vô cùng hứng thú, Tào Tào mỗi tay kéo một người rời đi, “Đi, chúng ta đi công viên Trường Phong ở cổng sau chơi.”

Thứ bảy trong công viên Trường Phong rất náo nhiệt, phần lớn người dân lân cận đều sẽ đưa con nhỏ tới công viên chơi vào cuối tuần, những đôi tình nhân trong Sư Đại cũng hay gần gũi thân mật trong công viên, chèo thuyền du ngoạn, trên những chiếc ghế dài ở bên bờ hồ thường thấy một vài đôi tình nhân đang thân thiết bên nhau. Dù bình thường đã nhìn quen loại cảnh tượng này trong vườn trường Sư Đại, nhưng hôm nay lại đi cùng hai nam sinh, Tào Tào vẫn thấy có chút ngượng ngùng, cô không kim được kéo Lục Phong và Lữ Lăng đi nhanh hơn.

Lữ Lăng đang thương thức mỹ nữ của Sư Đại, không vừa lòng quay đầu, “Tào Tào, đi nhanh vậy làm gì, không phải tới để chơi sao?”

“A Lăng, Tào Tào của chúng ta xấu hổ rồi.” Lục Phong cười tiếp lời, “Tào Tào, cậu tới Sư Đại cũng sắp được một học kỳ rồi, vẫn chưa tìm được bạn trai sao? Tên nam sinh lần trước đi với cậu có phải bạn trai cậu không? Tớ thấy anh ta cực kỳ dễ ý đến cậu.”

Nhắc tới Tiêu Dương, Tào Tào liền chán nản, “Không phải, trong Sư Đại, nhan sắc này của tớ muốn tìm bạn trai thật sự hơi khó. Nam sinh kia đã có bạn gái rồi, người ta chỉ quan tâm tớ như là đàn em khóa dưới thôi.”

“Sao lại thế được?” Lục Phong và Lữ Lăng nói ra nghi ngờ cùng lúc, khó trách bọn họ không tin, nhớ ngày đó ở trong trường trung học Tào Tào cũng là một người làm mưa làm gió mà.

Lữ Lăng thông cảm nhìn Tào Tào, “Mỹ nữ trong Sư Đại nhiều thật, nhưng Tào Tào, cậu không tệ hơn bọn họ đâu.”

“Vẫn là anh em nhà mình tốt nhất!” Tào Tào cảm động đến rơi nước mắt.

“Đi, đi dạo trong Sư Đại tiếp nào.” Lục Phong khoác vai Tào Tào, cực kỳ trượng nghĩa nói, “Hai anh đây hôm nay chính là bạn trai của cậu, xem ai dám bắt nạt Tào Tào của chúng ta.”

Tào Tào tròn mắt há mồm, “Bạn trai có thể bỗng chốc có tận hai người hả?”

Buổi tối, Tào Tào rất phong cách dẫn hai anh chàng đẹp trai đi tới vũ hội của trung tâm hoạt động sinh viên, cô vẫn mặc trang phục như bình thường, ăn mặc như con trai, ba người đứng cùng một chỗ quả thật là Tam Kiếm Khách, thu hút sự chú ý của mỹ nữ trong phòng khiêu vũ.

Âm nhạc trên sàn nhảy vang lên, Lục Phong đắc ý ghé vào bên tai Tào Tào, “Tào Tào, nam sinh Sư Đại các cậu không đẹp trai được như tớ và A Lăng.”

Tào Tào đẩy đẩy Lục Phong, “Đi thôi, nhanh đi tìm mỹ nữ giải quyết chung thân đại sự nào.”

“Hôm nay tớ là bạn trai cậu, sao có thể đứng núi này trông núi nọ chứ, đi, anh đây dẫn em đi khiêu vũ.” Lục Phong đưa tay kéo Tào Tào vào sàn nhảy, còn không quên quay đầu lại, “A Lăng, cậu tự đi tìm mỹ nữ chơi đi, tớ sẽ trông coi Tào Tào.”

Một bước, hai bước, ba bước..., Tào Tào mặt đỏ tai hồng, toàn thân cứng ngắc đi xoay quanh theo Lục Phong, cô đã không nhớ rõ mình đã giẫm lên chân Lục Phong bao nhiêu lần, “Lục Phong, chân của cậu không sao chứ?”

“Chú ý một chút, đừng nhìn chân.” Lục Phong kéo Tào Tào khiêu vũ, giữa mùa đông lạnh giá lại nhảy đến nỗi đầu toát đầy mồ hôi, Tào Tào quả thật không phải là ngốc nghếch bình thường, “Mắt nhìn phía trước, lưng thẳng.”

“A.” Lục Phong kêu đau một tiếng, lần giẫm lên này có vẻ nghiêm trọng, “Vừa mới tốt hơn nhiều, sao bước chân lại bị rối loạn rồi?”

“Ai bảo cậu nói tớ nhìn phía trước, vừa ngược lên không phải liền nhìn thấy ánh mắt của cậu sao.” Tào Tào ảm ức vì chính mình, còn có một câu không nói ra miệng, ai khiến cậu không có việc gì lại dùng đôi mắt đào hoa kia phóng điện làm gì, lòng tớ hoảng hốt chân không rồi loạn mới là lạ.

Tào Tào không biết đã khiêu vũ với Lục Phong bao lâu, rốt cục cũng có chút cảm giác khiêu vũ, ừm, cảm giác không tệ, cô chỉ cần dựa vào cánh tay của Lục Phong, giẫm xuống theo nhịp điệu khiêu vũ của cậu ta là được, Lục Phong thì sẽ kiểm soát phương hướng và tiết tấu không để cô va vào người khác. Khả khả, cô biết khiêu vũ, lúc về sẽ khoe khoang với mấy cô nàng kia, mấy người kia đã muốn đến trung tâm hoạt động khiêu vũ từ lâu, nhưng người nào cũng không đi, cũng không dám bước vào.

Trong lòng Tào Tào há hê đắc ý, dưới chân lại tiếp tục giẫm lên hai chân Lục Phong, cô áy náy nhìn Lục Phong, “Giày da của cậu có đắt lắm không? Hình như bị tớ giẫm hư rồi.”

Ánh sáng trên sàn nhảy tối dần, đã đến giờ của những cặp đôi, vũ điệu hai bước nhẹ nhàng tình cảm, các cặp đôi khẽ ôm nhau líu ríu, Tào Tào cảm giác thời điểm không hợp, bọn cô đã bị nhóm tình nhân chen lách ở trung tâm sàn nhảy, Tào Tào càng thêm áy náy, nếu không phải vì cô, Lục Phong đã có thể thuận lợi kiếm một cô nàng xinh đẹp giống Lữ Lăng, hiện giờ không biết còn có thể kéo được nữ sinh nào đó đến gần gũi một chút không, cô áy náy mở miệng, “Lục Phong, cậu tự đi tìm cô nàng nào đó chơi đi, không cần theo tớ đâu, hiếm khi cậu mới được đến Sư Đại, phải chơi đùa vui vẻ chứ, tìm một cô bạn gái xinh đẹp trở về.”

Tào Tào này, Lục Phong mở to hai mắt nhìn, “Tào Tào, cậu thật là không hiểu phong tình, lúc này còn nghĩ mấy chuyện linh tinh như thế.”

“Đừng có phóng điện với tớ. “Tào Tào trừng mắt với Lục Phong, “Tớ còn cần hiểu phong tình với cậu sao, muốn hiểu đã hiểu từ lúc trung học rồi, cần gì phải tới lúc đứng giữa sàn nhảy của trường đại học mới hiểu chứ.”

Sau khi trở về từ hội đồng hương, Tiểu Dã cảm thấy Tiêu Dương lại càng im lặng hơn so với trước kia, thường đứng ngẩn người trước cửa sổ, có nhiều lần ban đêm anh còn nhìn thấy Tiêu Dương nằm trên giường hút thuốc. Hôm nay Tiểu Dã trở về phòng tương đối muộn, lúc anh vào phòng đã tắt đèn, phía trước cửa sổ vẫn là một bóng dáng cô đơn đang đứng, Tiêu Dương đốt một điếu thuốc dựa vào bên cửa sổ, Tiểu Dã đi tới, “Tiêu Dương, sao còn chưa ngủ?”

Tiêu Dương chỉ ừ một tiếng, vẫn tựa vào nơi đó đứng im như cũ.

Tiểu Dã thờ dài, đúng lúc anh đang đói bụng, liền đi đến vỗ vai Tiêu Dương, “Đi, ra ngoài ăn chút gì đi.”

Tiêu Dương và Tiểu Dã ngồi ở một quán ăn nhỏ ở cổng sau trường, Tiêu Dương không nói lời nào chỉ lo cúi đầu rót rượu, Tiểu Dã nhìn ngoài cửa sổ bỗng đứng lên, “Tiêu Dương, nếu cậu thực sự thích cô bé kia vậy nhanh nói rõ ràng với Vi Từ đi, chậm thêm chút nữa sẽ không kịp đâu.”

Tiêu Dương nhìn theo tầm mắt của Tiểu Dã, Tào Tào đang cười tươi như hoa, đi qua ngoài cửa sổ cùng với hai nam sinh, chính là hai nam sinh anh gặp trong hội đồng hương, bỗng nhiên trong lòng anh giống như bị nhét đầy bông vào, buồn phiền khó chịu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Thanh mai trúc mã

Editor: Ta bắt đầu mơ hồ về nam chính của truyện này =))

Tiêu Dương còn chưa đi tìm Vi Từ, Vi Từ đã tìm tới cửa rồi. Lúc Tiêu Dương và Tiểu Dã trở về, thấy Vi Từ đang đứng ngẩn người dưới ký túc xá nam, Vi Từ quay lưng về phía bọn họ, nhìn lên cửa sổ phòng Tiêu Dương, bóng dáng mảnh khảnh cực kỳ yếu đuối, khiến người ta yêu thương. Tiểu Dã nghĩ tới hình như Tiêu Dương đã không đến tìm Vi Từ cả tuần nay rồi.

Tiểu Dã vỗ vai Tiêu Dương, “Hai người nói chuyện đi, tớ lên phòng trước.”

Tiểu Dã đi vào phòng, không kiếm được đi đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài, đã không thấy hai bóng dáng dưới tầng kia nữa. Tiêu Dương luôn mơ hồ, nhưng anh ở bên cạnh lại thấy rõ ràng, từ lúc mới bắt đầu Tiêu Dương đã quan tâm đặc biệt đến Tào Tào, lúc đó anh cho rằng chỉ là quan hệ đồng hương, khi đó Tào Tào đen nhẻm lại không chú ý ăn mặc thực sự rất khó khiến người ta tin rằng Tiêu Dương sẽ thích cô bé, đoán chừng bản thân Tiêu Dương cũng không để ý tại sao lại đặc biệt quan tâm Tào Tào, sau này Tiêu Dương thích Vi Từ, anh càng không nhớ tới Tào Tào, mãi đến sau khi Tào Tào biết Vi Từ là bạn gái Tiêu Dương, Tiêu Dương có phản ứng khác thường, anh mới phát hiện hóa ra Tào Tào và Vi Từ đều có đôi mắt trong veo như nước.

Là thích Tào Tào trước rồi thích Vi Từ có đôi mắt giống vậy, hay là vì thói quen có Tào Tào đi theo sau bỗng nhiên phát hiện Tào Tào phải rời đi liền

cảm thấy mát mát dần dần tích tụ thành yêu thích, những điều này đã không còn quan trọng, dù sao bây giờ trong lòng Tiêu Dương là ai đại khái cũng chỉ có bản thân Tiêu Dương không nhìn rõ.

Tào Tào nâng ly cười đùa với Lục Phong Lữ Lăng ở cổng sau, ba người uống đến vui vẻ sảng khoái, lúc ăn xong bữa khuya quay lại Sư Đại đã là đêm khuya, cổng ký túc xá nữ đã đóng, đến cả cửa sổ phòng đi quản lý cũng đã tối om, cả trường học đều đã chìm trong giấc ngủ, ba người thắm men rượu đi tới bên bờ sông Lệ, đã là trung tuần tháng mười hai, đêm đông ở Thượng Hải vẫn còn hơi lạnh, nhưng ba người vừa mới uống rượu, cũng đã nhiệt huyết sôi trào hết mình, người nào cũng bắt giác thấy lạnh.

Bỗng nhiên Lữ Lăng chợt lờ, “Ôa, Tào Tào, không hổ là yêu ở Hoa Sư Đại, trời đông muộn như vậy, vẫn có người nhiệt tình như lửa.”

Tào Tào nhìn về phía trước, một đôi tình nhân đang ngồi trên ghế dài nơi bờ sông Lệ xa xa, chiếc áo khoác của Tiêu Dương mặc trên người nhỏ nhắn của Vi Tử có chút chướng mắt. Dù cô đã chấp nhận sự thật Tiêu Dương có bạn gái, nhưng một màn trước mắt vẫn khiến đôi mắt cô đau đớn, trong lòng truyền đến từng trận đau đớn quen thuộc, cô nhìn chằm chằm hai bóng dáng kia không chớp mắt, trong đầu hiện lên những cảnh tượng hôm ở hội đồng hương, vẫn là tự mình đa tình, những lời nói mập mờ, những biểu cảm quan tâm, những ánh mắt dịu dàng đó, hóa ra trong lòng cô lại hy vọng những điều đó đều là sự thật.

“Đừng nhìn.” Lục Phong kéo Tào Tào, khéo léo hiểu lòng người làm bộ như không nhận ra nam sinh kia, “Đi thôi.”

Tào Tào để mặc Lục Phong kéo mình đi, lặng người đi tới dưới tầng ký túc, bỗng nhiên cô dùng lực bắt lấy bàn tay Lục Phong, “A Phong, khoan đã đi, đi với tớ chút nữa.”

Ngay cả Lữ Lăng cũng cảm thấy Tào Tào không bình thường, Lục Phong sang sảng khoác vai Tào Tào, “Không thành vấn đề, A Lăng, chúng ta tiếp tục đi uống với Tào Tào đến say mới ngừng.”

Tào Tào và Lục Phong Lữ Lăng lớn tiếng chơi đoán số, uống từng ly rượu lớn, trong đôi mắt say lờ mờ mộng lung, Tào Tào nói với chính mình, đây là lần cuối cùng, sau này không bao giờ đau lòng vì Tiêu Dương nữa.

Ngày hôm sau lúc Tào Tào tỉnh lại đau đầu muốn chết, hoảng sợ, cô nằm trong phòng nhà khách tiêu chuẩn của trường, trên một chiếc giường khác bên cạnh là Lữ Lăng đang nằm ngáy đồm đồm cả tai, cô nhìn trên người, vẫn là quần áo ngày hôm qua, lúc cô còn đang ngơ ngác, Lục Phong đã mở cửa tiến vào, trên tay cầm túi lớn đồ ăn sáng, “Tào Tào, đi đánh răng rửa mặt nhanh lên, tranh thủ lúc đồ còn nóng.”

Tào Tào cắn bánh bao cảm thán, “A Phong, cậu thật sự là quá tốt.”

“Bây giờ mới cảm thấy tốt.” Lục Phong lại cầm một ly sữa đậu nành đến, “Hồi trước chuyển giấy cho cậu cả một học kỳ cậu toàn phớt lờ tớ, chậm chút, uống chậm một chút, không ai tranh với cậu đâu, sao, bây giờ biết tốt rồi, bằng không chúng ta thân thiết nói chuyện yêu đương đi.”

Tào Tào bị lời này làm sặc sữa đậu nành, ho khan không ngừng, đến mức mặt đỏ bừng lên, “A Phong, tớ đủ xui xẻo rồi, cậu cũng đừng đùa tớ nữa.”

Ăn uống no đủ, Tào Tào cảm thấy như thể đầu say rượu đã giảm đi không ít, mà cả người bắt đầu không được thoải mái, cảm thấy quần áo trên người chỗ nào cũng tằn ra mùi rượu khó ngửi, cô gơ áo ngủ trái ngủ phải rồi cuối cùng không nhịn được nữa nhảy xuống giường, “A Phong, tớ về thay quần áo, trở lại nhanh thôi.”

Lục Phong cũng ra ngoài theo, “Một mình tớ cũng chán, đi theo cậu trở về, cậu thay quần áo xong chúng ta đi ra ngoài một chút.”

Tào Tào và Lục Phong đi tới dưới ký túc xá, xa xa nhìn thấy Tiêu Dương đang tựa và lan can sân bóng rổ bên cạnh, thân hình Tào Tào ngừng một lát, Lục Phong cẩn thận dặt tay cô, dùng sức nắm.

Tiêu Dương ngẩng đầu, Tào Tào bị bộ dáng của anh làm cho hoảng sợ, Tiêu Dương hốc hác tiêu tụy, đáng về một môi, trong mắt phủ đầy tơ máu, trên người vẫn mặc chiếc áo khoác ngày hôm qua choàng trên người Vi Tử. Nhìn thấy chiếc áo khoác này, thương tiếc vừa mới dâng lên trong lòng Tào Tào tan thành mây khói trong phút chốc, cực kỳ khinh thường bản thân mình, người ta ở cùng bạn gái một đêm một thành như vậy, Tào Tào này thương tiếc cái rắm.

Tầm mắt Tiêu Dương rơi vào hình ảnh tay nắm tay của Tào Tào và Lục Phong, về mặt âm thầm, nhìn Tào Tào trong mắt tràn ngập đau lòng không rõ, trái tim Tào Tào đập mạnh, lại lập tức đề phòng, đây là ảo giác, không thể tiếp tục tự mình đa tình. Cô mỉm cười chào hỏi, “Chào buổi sáng, Tiêu Dương.”

Đây là lần đầu tiên Tào Tào không gọi anh là Tiêu Dương, đau thương trong mắt Tiêu Dương lại càng sâu, giọng nói khàn khàn, “Tào Tào, em có thể tới đây một chút không, anh có việc muốn hỏi em.”

Tào Tào nhìn Lục Phong, “Tớ đi một chút.”

Lục Phong buông Tào Tào ra, vỗ vai cô, “Đi đi, tớ chờ cậu ở đây, có việc gì thì kêu một tiếng.”

Tào Tào nở nụ cười, đánh nhẹ Lục Phong, “Đừng lo lắng, không sao.”

Tiêu Dương nhìn đáng về vô cùng thân thiết của bọn họ, trong lòng càng thêm đau xót, thấy Tào Tào đến gần, không nhịn được mở miệng, “Hai người, em, đêm qua đi đâu à?”

Tào Tào sừng sốt, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có phần hả giận, anh cũng sẽ khổ sở, anh cũng sẽ để ý sao? Biết rõ không đúng, cô vẫn xấu xa mở miệng, “Em đi chơi với bạn.”

Nhìn Tiêu Dương thất vọng cúi đầu, trong lòng Tào Tào lại có một chút vui sướng, một bên cô khinh thường hành vi của chính mình, một bên lại không kiềm được tiếp tục, “À..., đúng rồi, tối qua bọn em còn nhìn thấy anh, ở bên bờ sông Lệ.”

Trong mắt Tiêu Dương hiện lên nét bối rối, “Tào Tào, đó là, đó là...”

Tào Tào mỉm cười nói tiếp, “Thật sự không nhìn ra đàn anh Tiêu Dương lại lãng mạn như vậy.”

Tiêu Dương gấp gấp, vội vàng bắt lấy tay Tào Tào, “Không phải, Tào Tào.”

Tào Tào lắc lắc tay, không tránh được, “Tiêu Dương, anh buông tay.”

Lục Phong nghe Tào Tào nói, đi tới, kéo Tào Tào qua, “Tào Tào, nói xong chưa, nói xong rồi thì chúng ta đi thôi.”

Tiêu Dương đỏ mặt, nhìn Tào Tào, “Tào Tào, cậu ta là ai vậy?”

“Tôi là bạn trai cô ấy.” Lục Phong nói ngắn gọn, “Đêm qua cô ấy ở cùng tôi.”

Tào Tào ngạc nhiên nhìn Lục Phong chăm chăm, Lục Phong dùng lực cầm tay cô, cũng không quay đầu lại kéo Tào Tào rời đi, mãi đến khi đứng trước cửa nhà khách, Tào Tào mới phục hồi tinh thần, “Cậu, A Phong, cậu nói cậu là bạn trai tớ làm gì?”

Lục Phong thờ dài, “Tào Tào, anh chàng kia quá dây dưa, cậu và anh ta sẽ rất phiền toái, muốn tìm bạn trai thì đổi người khác đi.”

Tào Tào cúi đầu lẩm bẩm, “Tớ cũng không muốn lại đi tìm anh ấy.”

“Còn mạnh miệng.” Lục Phong quay đầu, “Tớ đã nhìn ra từ lần ở hội đồng hương rồi, mỗi lần cậu vừa thấy anh ta liền mất hồn, lần này còn lấy tớ ra kích động anh ta. Nếu cậu thật sự không thể rời khỏi anh ta, không thể không có anh ta, cũng nên nói cho anh ta, nếu anh ta không xử lý sạch sẽ lộn xộn phiền toái bên ngoài cũng đừng đến trêu chọc cậu, cứ kiểu hai bên không rõ ràng này, cậu không cảm thấy ám ức tớ còn ám ức thay cậu.”

“Nhưng cậu cũng không thể tùy tiện nói đêm qua tớ ở cùng với cậu như vậy được!” Tào Tào cong môi, bất mãn nói.

“Tào Tào cậu yên tâm.” Khóe miệng Lục Phong cong lên, “Có người cạnh tranh mạnh mẽ như tớ xuất hiện, sẽ kích thích ý chí chiến đấu của đàn ông, tên nam sinh kia hẳn sẽ không khinh địch buông tha cậu như vậy.”

“Cậu nha,“ Lục Phong thương yêu gõ trán Tào Tào, “Nên làm gì thì làm đi, không cần để ý anh ta, đàn ông đều như vậy, càng khó khăn càng cảm thấy tốt, Tào Tào của chúng ta sao có thể để cho người khác giày vò chứ, muốn giày vò cũng là anh ta bị giày vò mới đúng.”

“A Phong, cậu thật tốt.” Tào Tào cảm động nói, “Cậu nói xem sao hai chúng ta lại không liên lạc chứ, nghe mẹ tớ nói hồi còn bé lúc mẹ cậu bận bịu đều gửi cậu ở nhà tớ, chúng ta còn ngủ cùng một giường, ngay cả tắm rửa cũng cùng nhau, đây cũng coi như thanh mai trúc mã rồi.”

Lục Phong cười to, “Cậu còn không biết xấu hổ mà nói vậy, lúc nhỏ cậu đáng ghét thế nào hẳn cậu cũng quên rồi, lúc tắm rửa luôn tới nắm chim nhỏ của tớ, không cho cậu nắm liền khóc âm ỉ, da cậu như con khi hoang vậy, trèo lên mái nhà xuống sông mò tôm, cái gì cũng tranh với đám con trai bọn tớ.”

Tào Tào gạt mình há to miệng, “Cậu nói xấu tớ, tớ đâu có, đâu có nắm cái kia của cậu?”

“Cậu xem, cậu xem đi, dám làm không dám chịu, bắt đầu chơi xấu.” Lục Phong cố làm ra vẻ thờ dài, “Thật thương tớ mới bé như vậy đã bị người ta sờ sẫm hết sạch, tạo thành bóng ma tâm lý, đến bây giờ vẫn không dám tìm bạn gái.”

“Bóng ma cái đầu cậu, tớ không nhớ rõ, ai biết có phải cậu bị hòng rồi không.” Tào Tào nhìn biểu cảm khoa trương của Lục Phong vừa bực mình vừa buồn cười, giờ nắm đám đuối đánh vào nhà khách, có người anh em thanh mai trúc mã thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ôn tập cho kỳ thi

Tạm biệt Lục Phong và Lữ Lăng, Tào Tào mệt mỏi trở về ký túc xá, giờ cô mới ý thức được việc đêm qua mình không về, lúc đi lại đi ra cùng hai nam sinh trước mắt bao nhiêu người, không biết mấy người trong phòng sẽ xử cô thế nào đây. Thật may là lúc trở về không có ai trong phòng, trên bàn của cô có một tờ giấy, phía trên là nét chữ viết nguầy nguậy của Lâm Tâm, Tào Tào phải vừa đọc vừa đoán hồi lâu mới hiểu được, “Tiêu Dã tìm cậu có việc, lúc nào trở lại thì liên lạc với anh ấy ngay nhé.”

Không chờ Tào Tào thở ra một hơi, điện thoại trong phòng đã vang lên, Tào Tào nhận điện thoại, trong ống nghe truyền đến giọng nói tức giận của Tiểu Dã, "Tào Tào, em xuống đây cho anh."

Tào Tào than thở trong lòng, có yên nổi không đây, trước là Tiêu Dương, giờ lại Tiểu Dã, đợi lát nữa chắc là đám bạn cùng phòng. Cô đi dép lê loét xoẹt, tóc xù lộn xộn, chạy bình bịch xuống tầng, ở phía dưới, Tiểu Dã đang đi tới đi lui, vừa thấy cô, liền túm cô đến bên mình: "Đã xảy ra chuyện gì vậy, Tiêu Dương nói em đã có bạn trai, còn đi qua đêm với người ta?"

Tào Tào liếc anh một cái, xoa xoa cánh tay bị anh nắm phát đau, "Ông anh à, anh niết tay em đau quá, đâu có chuyện gì ghê gớm đâu, chẳng phải chỉ là đi chơi với bạn trai thôi sao."

"Hả? Vậy là em thật sự đi qua đêm với người khác." Tiểu Dã sững sờ tại chỗ, lập tức nổi giận, "Tào Tào, sao em có thể tùy tiện như vậy, đã nói với em muốn kết giao bạn trai thì dẫn đến cho anh gặp trước rồi mà, em, em có biết có rất nhiều nam sinh không tốt không hả, em không xinh đẹp, đó là người ta đùa giỡn với em, em có hiểu hay không?"

Nói gì vậy chứ, Tào Tào cũng tức giận, lạnh lùng nói: "Là kiểu đùa giỡn một tháng đổi một người bạn gái giống anh sao? Đúng vậy, em không xinh đẹp, không cần anh nhắc nhở em cũng tự biết rõ, người khác có đùa giỡn với em không cũng là chuyện của em, không cần anh lo lắng, anh đừng đùa giỡn với em là được."

Tiểu Dã cuống cuống kéo Tào Tào lại, vội vàng giải thích, "Không phải, ý anh không phải vậy, em gặp Tiêu Dương đi."

Tào Tào thờ phỉ phỉ cắt ngang lời anh, "Đừng nhắc tới anh ấy trước mặt em, anh ấy có việc thì tự anh ấy đến mà nói."

Tào Tào mặc kệ Tiểu Dã, xoay người đi vào ký túc xá nữ sinh, dù Tiểu Dã ở phía sau có kêu gào thế nào cũng không quay đầu lại, tức chết mất, tức chết mất, Tiểu Dã chết tiệt này, lại dám nói cô tùy tiện, nói cô không đẹp, nói cô bị người khác đùa giỡn, Tào Tào đóng cửa phòng "rầm" một tiếng, thở hồng hộc, cầm lấy một quả táo ngã xuống giường, hung hăng cắn một cái, "A a", cắn quá mạnh, lại cắn trúng đầu lưỡi, thật là xui xẻo, đến cắn quả táo thôi cũng có thể cắn trúng đầu lưỡi, đều do tên Tiểu Dã chết tiệt kia khiến cô bức bối, Tào Tào nhe răng trợn mắt mắng Tiểu Dã trong lòng.

Gần tới cuối kỳ, đám học sinh hời hợt cả một kỳ bắt đầu nước đến chân mới nhảy, các phòng học đèn đuốc sáng trưng, kín người hết chỗ, ngọn đèn trong các phòng học xuyên đêm lại càng sáng cả đêm không tắt, sau bữa cơm chiều, Tào Tào mang theo vài cuốn sách, thoải mái nhàn nhã đi tới phòng học xuyên đêm, phòng học trống vắng ngày thường giờ đã ngồi kín người từ lâu, chen chúc chật cứng, cô đứng ở cửa cúi cổ quét nhìn phòng học một lần, chưa đợi cô quét xong, Tiểu Dã đã vươn tay ra vẫy cô, "Tào Tào, bên này."

Từ sau ngày làm mịch lòng Tào Tào, Tiểu Dã cảm thấy bứt rứt vô cùng, để nhận lỗi, mỗi ngày anh đều chạy tới giữ chỗ giúp Tào Tào, dù sao có người giữ chỗ cho, Tào Tào vui vẻ nhàn nhã, mỗi ngày thong thả ăn cơm, rửa mặt chải đầu, lại nhón nhờ vênh vào đi dạo đến phòng học. Ngồi bên cạnh Tiểu Dã, Tào Tào cảm thán, "Tiểu Dã, cuối cùng em cũng đã hiểu vì sao lại có nhiều nữ sinh thích anh như vậy."

"Vì sao?" Tiểu Dã khề đặt câu hỏi, trong giọng nói có chút chờ mong mà chính anh cũng không nhận ra.

"Anh rất biết chăm sóc người khác đó." Tào Tào nhai đồ ăn vặt Tiểu Dã mua cho cô rột rột, lật sách soạn soạn, "Anh xem, vì chút chuyện nhỏ của em, mỗi ngày anh đều giành chỗ cho em, còn chu đáo mua đồ ăn vặt em thích, chép bài hộ em lúc em không kịp ôn tập, nếu là theo đuổi con gái, không biết anh sẽ cung chiêu cô ấy đến mức nào nữa, có cô gái nào lại không cảm động chứ."

"Anh cũng chưa từng cố lấy lòng người khác như vậy đâu." Tiểu Dã buồn bực nói, anh đảo mắt, lại cười hi hi tiến lại gần bên Tào Tào, "Anh đối xử tốt với em như vậy, em có cảm động không?"

"Quá cảm động luôn." Miệng Tào Tào nhét đầy đồ ăn, nói không rõ ràng, "Bây giờ em không tức giận, Tiểu Dã vẫn là anh em tốt."

"Bốp", trán Tào Tào bị trúng một cái cốc đầu, sao Tiểu Dã lại tức giận chứ, "Chú ý chút đi, con gái thì tướng ăn nên nhả nhận một chút, sao em lại ăn hùng hổ như vậy chứ."

"Đau lắm đó." Tào Tào bức xúc cãi lại, xoa xoa vài lần, lại nhớ tới chuyện Linh Ly giả vờ nhả nhận trong buổi họp hội đồng hương, cười ha ha trả lời, "Ăn hùng hổ trước mặt Tiểu Dã một chút cũng không sao, anh không phải lo lắng không ai muốn em đâu, sau này trước mặt bạn trai, em sẽ tỏ ra đáng yêu vô cùng thực nữ vô cùng."

Tào Tào chuyên môn nước đến chân mới nhảy, học kỳ này vì bị đau chân nên cô đã bỏ lỡ rất nhiều tiết học, chương trình học của khoa Số học cũng không giống với bên Khoa học Xã hội, trước lúc thi chỉ cần học thuộc nội dung quan trọng là ok, còn bên Số học thì lại phải giải đề thực sự, đáp án đúng thì đúng, sai thì sai, đến cả giáo viên có muốn mắt nhắm mắt mở cho qua cũng vô cùng khó khăn, dù Tào Tào ham chơi, nhưng lúc cô ôn tập lại trái ngược, thực sự tập trung tinh thần, dốc hết sức lực, đọc sách, xem vở ghi, làm bài tập, không hiểu, lại đọc sách, xem vở ghi, vẫn không hiểu thì đi hỏi mấy người học giỏi, tràn đầy nghị lực, hăng hái vô cùng.

Tiểu Dã cảm thấy dẫn Tào Tào ôn tập là một chuyện cực kỳ vui vẻ, cô ở bên cạnh thực sự tiếp thêm tinh thần để hiệu suất của anh tăng gấp đôi, dù giữ chỗ sẽ bị người ta xem thường, chạy đi mua đồ ăn vặt phiền toái một chút, nhưng mỗi lần nhìn thấy Tào Tào ngồi bên cạnh vui vẻ ăn đồ ăn anh mua, trong lòng anh cũng tràn ngập cảm giác thỏa mãn, anh thích nhìn bộ dáng Tào Tào cười tí mắt, cũng thích nhìn bộ dáng cô bị trêu đùa đến mức kêu gào nhảy dựng lên đánh anh.

Ngày mai là ngày thi cuối cùng, chủ nhiệm lớp tìm Tiêu Dương có việc, lúc Tiêu Dương sắp đi ném quyển sách cho Tiểu Dã, "Gần đây cậu chạy tới phòng tự học sớm thật đấy, lát nữa cậu đến phòng học nào, giữ một chỗ cho tớ với."

Dường như Tào Tào rất không muốn gặp Tiêu Dương, Tiểu Dã nghĩ nghĩ rồi nói, "Tớ giữ chỗ cạnh cửa ở phòng Điện Hóa bên cạnh phòng học xuyên đêm cho cậu, cậu tự mình đi tìm nhá. Tớ còn có việc, đến phòng học khác."

Tiêu Dương hiểu rõ mà cười cười, "Lại tới gặp cô gái kia hả, gần đây cứ thần bí như vậy."

Tiểu Dã mất tự nhiên mở to mắt, "Không phải, chẳng lẽ tớ không được chăm chỉ học tập sao?"

"Cậu lúc nào cũng chỉ biết chăm chỉ về mặt nữ sắc thôi, đây chẳng phải là lời của chính cậu sao." Tiêu Dương nhấp máy miệng, vừa đi vừa nói chuyện, đi đến cửa phòng ký túc xá lại quay đầu dặn dò Tiểu Dã, "Đừng quên giữ chỗ giúp tớ đấy."

Trong phòng học xuyên đêm, Tiểu Dã hoàn thành kế hoạch ôn tập đã định của mình, đi ra khỏi phòng, lấy một điều thuốc ra, tựa vào trên hành lang nhìn vào phòng học, Tào Tào ở trong phòng học, có lẽ đang gặp phải một bài khó, nhíu mày, miệng kêu gào, gạch tới gạch lui trên tờ giấy nháp, tính toán một lúc lại ngừng lại, bối rối gãi đầu, bứt tóc. Cô nhóc này, sao lại có nhiều động tác nhỏ như vậy, Tiểu Dã không nhịn được phì cười.

Phòng Điện Hóa bên cạnh cũng có một nam sinh đi ra, là Tiêu Dương, "Ồ, Tiểu Dã, sao cậu lại ở đây, không phải cậu có việc sao?"

Bỗng nhiên Tiểu Dã có chút kích động, "Một chút thôi, không có việc gì, lúc quay lại, chỗ bên cạnh cậu không còn nữa, nên qua phòng học xuyên đêm."

Tiêu Dương lắc đầu, ánh mắt tùy ý chuyển đến phòng học xuyên đêm, "Sao bây giờ lại đảo ngược rồi, trước đây chỗ trong phòng học Điện Hóa đâu đất hàng băng bên phòng xuyên đêm chứ."

Tiểu Dã vội vàng kéo Tiêu Dương đi đến chỗ ngoặt hành lang hút thuốc, "Bên này được, ít người."

Tiêu Dương mơ mơ hồ hồ nhìn Tiểu Dã, "Sao vậy, còn chọn chỗ hút thuốc."

Tiểu Dã chột dạ cúi đầu, không yên lòng hút thuốc.

Cuối cùng cũng kết thúc một buổi tối ôn tập, trên đường trở về phòng, bỗng nhiên Tào Tào hơi nhíu mày, gương mặt đau khổ, "À mà, Tiểu Dã, ngày mai anh thi xong rồi à, em..."

Chưa đợi cô nói xong, Tiểu Dã đã tiếp lời, "Đừng buồn, anh vẫn ở trong trường vài ngày, dù sao cũng nhàn rồi, anh vẫn giữ chỗ giúp em. Không phải em vẫn có bài chưa xong sao, ngày mai anh không bận, sẽ giúp em."

"Òa, Tiểu Dã, anh thực sự là quá tốt." Tào Tào hưng phấn huyết sáo như nam sinh, cầm cánh tay Tiểu Dã lắc trái lắc phải, "Em đang lo bài đó đó, còn nghĩ phải làm suốt đêm, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, thi xong mời anh ăn cơm."

Dưới ánh đèn đường, gương mặt nhỏ nhắn sáng bừng, đôi mắt Tào Tào lấp lánh, nhìn anh tha thiết, Tiểu Dã cảm thấy trái tim mình đập mạnh hai cái, dòng nhiệt xa lạ ủa vào trong lòng, khiến trái tim anh có phần rối bời.

Đây là, đây là, chẳng lẽ anh thích cô nhóc này rồi? Tiểu Dã kháng cự lại đáp án mờ mờ hiện lên ở sâu trong nội tâm, sẽ không, cô ấy bình thường như vậy, anh luôn thích những cô gái quyến rũ, mẫu con gái thanh thuần này là mẫu mà Tiêu Dương yêu thích, nghĩ đến Tiêu Dương, anh càng thêm hoang mang, Tiêu Dương thích Tào Tào, sao anh có thể chặn ngang đòn gánh chứ.

Chắc chắn là vì dạo này hay giữ chỗ giúp cô nhóc này, lâu ngày không gần nữ sắc, chắc chắn là như vậy. Anh thở phào nhẹ nhõm, ngày mai sẽ đi hẹn Xảo Xảo, hôm trước gặp cô cô còn oán hận hỏi anh có niềm vui mới à, trách anh đã lâu không đến tìm cô.

Tiểu Dã quay đầu về phía Tào Tào, có chút hồi lỗi mở miệng, "Tào Tào, ngại quá, vừa nãy anh quên mất, ngày mai bạn gái anh tìm anh có việc, không thể giúp em tự học rồi."

"Không được, Tiểu Dã, tên trọng sắc khinh bạn này." Tào Tào đang vui mừng bị hắt cho gáo nước lạnh này trong lòng chán nản, vẻ mặt chán chường bắt đầu tính toán thời gian còn lại, "Còn có hai buổi chiều, hai buổi tối, xế chiều ngày mai ôn tập, buổi tối chép bài..."

"Ồi, vẫn không đủ, Tiểu Dã, không được, lần này nhất định anh phải giúp em." Tào Tào bắt đầu làm nũng, cộng thêm cả uy hiếp.

Vừa rồi thấy Tào Tào cúi gằm đầu ủ rũ, Tiểu Dã liền dao động, bây giờ đôi mắt Tào Tào sáng trong nhìn anh tràn ngập mong đợi, lòng anh mềm nhũn, "Thế này đi, anh vẫn đi giữ chỗ giúp em, buổi chiều em tự đi tự học, vở ghi của em giao cho anh, ngày mai thi xong anh sẽ chép giúp em, chép xong sẽ để ở chỗ ngồi của em."

"Quá tuyệt, Tiểu Dã, yêu anh chết mất. Ngày mai nhớ giữ lời đó." Tào Tào reo hò, hôn gió một cái, xoay người hớn hờ chạy vào ký túc xá nữ, để lại một mình Tiểu Dã đứng ngẩn người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bạn trai tiêu chuẩn

Edit: Loveyoumore3112

Thi xong Triết học Mác Lê-nin, đi ra khỏi phòng thi ở tòa nhà Văn Sử, Tào Tào hít một hơi thật sâu không khí lạnh lạnh bên ngoài phòng học, vì sau khi đầu óc hoạt động hết công suất thiếu đường khí vô cùng dẫn tới hoa mắt chóng mặt, cô rùng mình một cái, tinh thần tỉnh táo nghĩ, mùa đông ở Thượng Hải thật là lạnh quá mà.

Đi đến dưới ký túc xá nữ sinh Hà Đông, cô tình mắt nhìn thấy Tiểu Dã đang lấy chiếc áo khoác trên người khoác cho một nữ sinh, nữ sinh kia thân thiết dựa vào trong lòng anh, Tiểu Dã này, không biết người bạn gái này có thể duy trì bao lâu, cô lắc đầu, lúc đi ngang qua Tiểu Dã cô còn cười hi hi nháy mắt với anh vài cái, dường như Tiểu Dã có chút xấu hổ, buống cô gái kia ra, Tào Tào ngạc nhiên phát hiện mặt Tiểu Dã có chút đỏ, thì ra người này cũng biết thẹn thùng.

Tào Tào đến canteen lấy cơm, đi tới phòng học xuyên đêm Tiểu Dã và cô hay ngồi như thường lệ, tìm thấy bài ghi chép và đồ ăn vặt ở chỗ ngồi quen thuộc bên cạnh cửa sổ, cô ăn đồ ăn vặt rồi nhanh chóng vùi đầu vào tập trung ôn tập, cô hăng hái dâng cao bắt đầu làm bài tập, không ngừng hà hơi vào lòng bàn tay. Lúc cô đang tập trung học tập quên mình, không hiểu sao lỗ tai lại bắt đầu thấy ngứa ngứa, cô tùy tiện đưa tay lên gãi, lại nghe tiếng người nào đó cười bên tai, Tào Tào tức giận ngắt đầu, lại là Tiểu Dã, "Anh làm trò gì vậy, không phải nói đi với bạn gái sao, sao lại đến đây quấy rầy em?"

Tiểu Dã không trả lời câu hỏi của cô, lại lấy một túi chườm nóng nhỏ từ trong lòng ra đưa cho Tào Tào, bên ngoài túi chườm nóng vẫn còn được bọc một lớp lông mềm như nhung, thật đáng yêu, có thể duỗi tay vào trong vô bọc, "Anh thấy những cô gái đó đều rất thích loại túi chườm nóng nhỏ này, liền đi mua một cái."

Tào Tào thích thú lấy qua, "Đáng yêu quá, anh định đưa cho cô gái hỏi trưa đúng không, cho em mượn dùng trước một chút nhá, tay của em đông cứng đến nơi rồi."

Tiểu Dã cười hi hi ngồi xuống bên cạnh Tào Tào, ném một hạt đậu phộng vào trong miệng, để tay phía sau lưng Tào Tào khẽ gõ gõ lưng ghế, "Thời gian này chăm chỉ quen rồi, bỗng nhiên lại không còn việc gì làm nữa, vẫn là ngồi ở chỗ này thoải mái."

"Thật là có bệnh mà." Tào Tào liếc Tiểu Dã. "Anh thích ngồi thì ngồi, em đây muốn ôn tập, đừng quấy rầy em nữa."

Buổi chiều, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu trên mái tóc đuôi ngựa của Tào Tào, mái tóc đen tuyền tỏa sáng mềm mại dưới ánh mặt trời buông xuống trên lưng Tào Tào, có một lọn tóc nhẹ nhàng trượt qua vai Tào Tào, buông xuống trước ngực cô, Tiểu Dã không kìm được vươn tay vuốt lọn tóc không nghe lời kia ra sau đầu Tào Tào, Tào Tào đang học vô cùng chăm chú, hoàn toàn không chú ý đến động tác mờ ám của anh, tay Tiểu Dã cầm lọn tóc kia, anh nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc Tào Tào, trong lòng càng lúc càng vui sướng.

"Tiểu Dã, anh muốn làm gì vậy, xoa tới xoa lui, ngứa chết được." Rốt cục Tào Tào cảm giác trên lưng ngứa khác thường, tức giận quờ mắt, "Anh trở về nhanh cho em, em thấy anh thật sự là quá rảnh rồi, muốn sờ thì đi mà sờ tóc bạn gái của anh ấy, ngày mai em còn phải thi."

"Được, được, Tào Tào, anh không làm gì nữa, để anh ngồi thêm một lát." Tiểu Dã tội nghiệp nói, "Thi xong rồi, chỗ nào anh cũng không muốn đi, chỉ có ngồi ở chỗ này mới ổn định."

"Không được cử động nữa, còn động nữa, anh không đi thì em đi." Tào Tào hừ mũi hai tiếng, bắt đầu ôn tập một lần nữa, không để ý tới Tiểu Dã, chờ cô đọc bản ghi chép từ đầu tới cuối một lần, đã là 4 giờ 40 phút chiều, cô duỗi cái lưng mới vô cùng, vừa quay đầu đã nhìn thấy Tiểu Dã nằm úp sấp trên bàn, ngủ thiếp đi, tên này, phòng ngủ thì không ngủ, chạy tới phòng học ngủ, thật là não bị ủng nước rồi.

Tào Tào kéo một lọn tóc rồi cũng nằm úp sấp trên bàn, quét lọn tóc qua mũi anh, lông mi Tiểu Dã lập tức nhú lại, lông mi thật dài giật giật, cô vội vàng vò một cái gối lại như ban đầu. Đợi một lúc, Tiểu Dã không có động tĩnh gì, Tào Tào lại ghé vào bên cạnh đầu Tiểu Dã dốc lòng quét quét mũi anh, không chờ cô để lọn tóc quét qua mũi, đôi mắt đen tuyền tỏa sáng mang theo ý cười đã mở ra.

"A." Tào Tào kêu to một tiếng, rước lấy những cái liếc xéo tới tấp của các bạn học khác trong phòng, cô xấu hổ lè lười, ngồi thẳng người, đánh anh một cái, "Tiểu Dã, bỗng dưng anh mở to mắt ra như thế làm gì hả, em bị anh dọa hết hồn."

"Đã ổn hơn chưa." Tinh thần Tiểu Dã phần chần ngồi ngay ngắn, "Chúng ta đi ăn cơm đi."

"Được, nhưng anh không cần theo bạn gái anh sao?" Tào Tào thu dọn giáo trình trên bàn, thuận miệng hỏi, "Đúng rồi, chẳng phải hôm qua anh bảo bạn gái tìm anh có việc sao, sao cuối cùng lại chạy tới đây ngủ, cãi nhau rồi à?"

Tiểu Dã lóng ngóng lên tiếng, tóm Tào Tào dậy đi, "Em đừng quản nhiều như vậy, anh dẫn em đi ăn ngon."

Tào Tào bị anh kéo ra khỏi phòng học, vừa đi lại vừa cảm râm, "Đám nam sinh các anh, ý vào bộ dáng mình đẹp trai, làm tổn thương trái tim thiếu nữ khắp nơi, dù có xinh đẹp hay không, chân tình của người ta, dù không thích, ít nhất cũng phải tôn trọng người ta một chút chứ."

Càng nói Tào Tào càng nhập tâm, càng nói càng tức giận, cảm phần dâng trào mà ra sức đấm Tiểu Dã một cú, "Nhất là anh, anh xem anh đi, không nói trước kia, một học kỳ từ lúc em vào Sư Đại, anh đã làm tổn thương biết bao nữ sinh, mỗi lần em gặp anh, nữ sinh anh ôm đều khác nhau. Gặp một người, yêu một người, yêu một người, bỏ một người, nữ sinh người ta cũng sẽ đau lòng. Em cực kỳ khinh thường kiểu đa tình như anh, chẳng phải là đẹp trai

chút thôi sao? Tiêu Dương còn đẹp trai hơn anh, người ta lại chung thủy, không thích là không thích, chẳng kết giao lung tung như anh."

"Tào Tào, sao sức của em lại mạnh như vậy, cú đấm này cứ như là của nam sinh vậy." Tiêu Dã xoa nắn cánh tay bị đánh trúng, ầm ừc mở miệng, "Tiêu Dương đẹp trai hơn anh? Tào Tào, mắt em có vấn đề."

Nhìn thấy Tào Tào khinh thường bĩu môi, lại muốn bắt đầu thao thao bất tuyệt, Tiêu Dã vội vàng nói, "Được được, sau này anh sửa lại, học tập theo Tiêu Dương, chỉ yêu một người."

Tào Tào vừa lòng gật đầu, cũng không sai biệt lắm, "Tôi anh đừng tới quấy rầy em, ngày mai em thi môn cuối rồi, em muốn học cả đêm nay. Anh đi tìm bạn gái anh đi, đối xử với người ta tốt một chút."

Tiêu Dã có vẻ đắm chiều nhìn Tào Tào, "Tào Tào, có phải em thích Tiêu Dương vì cậu ấy chung thủy không?"

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Tào Tào trầm xuống, "Đừng nhắc nữa có được không, em cảm thấy bản thân vô cùng thất bại."

Tiêu Dã lại bắt đầu hứng thú, "Nói một chút đi, anh trai đây giúp em tìm xem nguyên nhân thất bại là gì."

"Ừm, lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Dương là trên chuyến tàu đến trường, hôm đó sóng to gió lớn, em ở trên sàn tàu đứng cũng đứng không vững, bỗng ngã vào trong lòng anh ấy." Tào Tào bắt đầu hồi tưởng, cái ôm rắn chắc đáng tin giữa con sóng gió kia, thiếu niên nghiêng người dựa đầu thuyền trong ánh nắng chiều, trên gương mặt cô tỏa ra ánh sáng sáng rực, "Tiêu Dương liền giữ chặt lấy em, kiên định như tòa núi lớn giữa sóng gió, thực sự quá đẹp trai, chuyện sau khi tới trường thì anh biết hết rồi."

"Thì ra Tào Tào em là người thiếu cảm giác an toàn, bình thường nhìn không giống nha." Tiêu Dã nhìn về mặt Tào Tào trở nên phản chấn khi nói về Tiêu Dương thì vô cùng bức mình, trong lúc không để ý giọng nói có chút không được tốt, "Bởi vì người ta ôm em, em liền thích người ta, em có ngốc không vậy."

Tào Tào tức giận, "Anh nói gì vậy, là anh bảo em nói, bây giờ lại dả kích em, sau này đừng hòng em nói lời thật lòng với anh nữa."

Tiêu Dã vội vã giải thích, "Là anh không đúng, là anh không đúng, chẳng phải là anh ầm ừc thay em sao, không có ý gì khác."

"Vây cũng không thể nói như vậy." Tào Tào vẫn còn chút tức giận.

"Đúng đúng đúng, Tào Tào thông minh lanh lợi, có mắt nhìn người." Tiêu Dã cẩn thận, "Tào Tào, ngoại trừ cho em cảm giác an toàn, em còn thích nam sinh kiểu nào nữa?"

"Ừm..." Tào Tào lặng im suy nghĩ, "Phải quan tâm em bảo vệ em, phải cẩn thận dịu dàng, còn nữa, điểm quan trọng nhất, phải chung thủy, tốt nhất là trước đây chưa từng yêu ai, nếu không chẳng phải là em chịu thiệt thòi lớn sao..."

Sắc mặt Tiêu Dã càng ngày càng tối tăm, kích động nói, "Tào Tào, như vậy là em không đúng rồi, trước đây từng yêu rồi thì sao chứ, không thể có quyền có bạn gái nữa sao, vậy là em đang kỳ thị."

"Tiêu Dã, anh nói gì thế, kích động như thế làm gì." Tào Tào khó hiểu nhìn Tiêu Dã, "À, đúng rồi, anh nghĩ đến bản thân anh chứ gì, em chỉ nói tiêu chuẩn tìm bạn trai của em thôi, mỗi người đều có một cách nghĩ khác nhau. Anh thì chắc chắn là bán chạy rồi, không cần phải gấp gáp đâu."

"Em" Tiêu Dã nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về mặt vô tội của Tào Tào trước mặt, "Đúng vậy, anh gấp cái gì chứ."

Dọc theo đường đi, Tiêu Dã luôn hàm hừ tức giận, Tào Tào rất không hiểu sự thay đổi sắc mặt của anh, gần đây người này có chút kỳ lạ, có điều từ lúc quen anh, mỗi việc người có suy nghĩ khác người này làm dường như cũng chưa từng bình thường, Tào Tào ngẫm lại cũng bình thường trở lại, tự mình vui tươi hơn hờ ả nê. Ăn cơm chiều, Tào Tào tiếp tục đi đến phòng học chăm chỉ học tập, lần này Tiêu Dã cũng không đi theo cô như trước, mà buồn bực trở về phòng ký túc.

Đại khái là vì có quá nhiều khoa đã thi xong, trong phòng học chỉ còn thừa thớt vài người, Tào Tào mở giáo trình Anh văn ra, chép lại từ đơn, haiz, người này, luôn chấp cháp, lúc đầu còn thề thốt trên tàu với Tiêu Dương nói phải học thật giỏi, nhưng sau khi đến đại học, đã không còn áp lực thi vào đại học, đã không còn sự dạy bảo ân cần của thầy giáo trung học, nên Tào Tào giống như mọi người, đến muộn, trốn học, chép bài tập người khác, lại càng không biết được mấy từ đơn Tiếng Anh đại học, điều duy nhất mà cô được hơn so với đám bạn trong phòng ký túc là, tràn đầy sức sống, trước cuộc thi có thể ra sức ứng phó mà nước tới chân mới nhảy, đối với cô, thức một đêm chỉ là một việc còn con.

Tào Tào chuẩn bị cả đêm hết sức đầy đủ, cầm chiếc cốc ầm thật to lên, trong cốc là cà phê đậm đặc, mặc một chiếc áo bành tô mềm mại rất dày, ôm túi chườm nóng nhỏ Tiêu Dã đã quên lấy. Tào Tào tập trung học thuộc từ đơn, ví dụ như "người trưởng thành" tiếng Anh là "adult", Tào Tào liền dựa vào cách đọc tưởng tượng thành "ai đao*", người trưởng thành liền tiến vào xã hội, thân tại giang hồ, đương nhiên không tránh khỏi việc bị thương, người trưởng thành là ai đao, cứ như vậy mà nhớ từ này rất nhanh. Cứ thế, Tào Tào dốc sức phát huy trí tưởng tượng mà học thuộc từ đơn, cũng không nhầm chán, thỉnh thoảng còn có thể tự làm mình vui vẻ mà cười trộm.

(*nguyên văn: 挨刀: chịu đao, bị thương)

Lúc Tiêu Dã đi tới phòng học xuyên đêm đã là đêm khuya, trong phòng học chỉ còn lại Tào Tào và một nam sinh khác, lúc Tiêu Dã đi vào phòng học liền nhìn thấy Tào Tào đang cười ngây ngô, anh đi tới bên người Tào Tào, gõ đầu cô, "Lại ngốc rồi?"

"Tiểu Dã?" Tào Tào ngạc nhiên ngẩng đầu, sờ sờ đầu bị anh gõ đau, không vừa lòng, "Còn không phải bị anh gõ cho ngốc sao."

Tiểu Dã phì cười, "Rốt cục em cũng thừa nhận mình ngốc."

Tào Tào trừng mắt lại trừng mắt, vẫn không nhìn được tò mò, hỏi, "Sao trẻ thể này anh vẫn không ngủ, đi dạo khắp nơi?"

"Anh cũng muốn ngủ, nhưng không ngủ được, dứt khoát đứng lên." Tiểu Dã thở dài, "Người ta đến phòng học xuyên đêm đều có bạn trai đi cùng, không có bạn trai cũng rủ bạn mà đi, em xem em đi, một chút ý thức an toàn cũng không có, một thân một mình sao trẻ thể này vẫn còn ở trong này, em có biết không, một tuần gần đây, trong trường chúng ta đã có hai nữ sinh bị xâm phạm trong phòng học, một người thì bị người ta rạch mặt khi ngủ gà ngủ gật trên bàn lúc đang ôn tập buổi trưa, một người thì bị đâm một dao khi đi toilet lúc ôn tập buổi tối."

"A." Tào Tào bắt đầu nghĩ mà sợ, ánh mắt quét về vị nam sinh ở trong góc phòng học sáng sủa kia, "Em không ngủ gà ngủ gật, nhưng vừa nãy em cũng đi WC, đèn bên trong còn bị hư mất, mà vừa rồi không biết, nếu không chắc em cũng không dám đi toilet."

"Trở về đi." Tiểu Dã bắt đầu thu thập sách vở giúp Tào Tào.

"Không được, sáng mai em phải thi rồi, vẫn chưa học thuộc hết từ đơn." Tào Tào mặt mày ủ ê nói, chẳng mấy chốc lại nhìn Tiểu Dã, "Nếu không, Tiểu Dã, anh ở lại giúp em đi, dù sao anh cũng không ngủ được, vậy giúp em đi."

Hiếm khi mới nhìn thấy vẻ sợ hãi lần cầu xin trên mặt Tào Tào, Tiểu Dã làm bộ như miễn cưỡng đồng ý, ha ha, chẳng phải là cảm giác an toàn thôi sao, sẽ có thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: WC kinh hồn

Edit: Loveyoumore3112

Đêm khuya, trong phòng học chỉ có 3 người, Tào Tào, Tiểu Dã và nam sinh không biết tên kia, đèn huỳnh quang yên lặng chiếu lên bức tường phòng học ảm đạm, bên ngoài gió bắc thổi vù vù, không biết cửa sổ phòng học nào không đóng chặt, theo cơn gió vang lên từng tiếng loảng xoảng, trong đêm đông vắng lặng nghe qua có chút dọa người.

Không biết có phải do nhân tố tâm lý gây trở ngại hay không, sau khi nghe lời Tiểu Dã nói, Tào Tào cảm thấy nam sinh ở góc tường vô cùng khả nghi, từ lúc cậu ta ngồi ở đó chưa từng ngẩng đầu, mái tóc dài che khuất gương mặt, toàn thân mặc đồ đen có vẻ cực kỳ u ám, thỉnh thoảng cô nhìn về chỗ cậu ta ngồi một chút, nam sinh này lại không chuyển động chút nào, cứ ngồi mãi tại chỗ đọc sách như vậy.

Càng là chuyện không muốn làm, lại hết lần này đến lần khác tìm tới, lúc Tào Tào học thuộc đến bài từ đơn cuối cùng, cô bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, cô cố nén tiếp tục học từ đơn, nhưng việc này là việc càng kìm nén lại càng gấp gáp, lúc gắng gượng học từ đơn, rốt cục cô không nhìn được nữa. Tào Tào đứng lên nhìn nhìn về phía hành lang, ngọn đèn lơ mờ chiếu trên hành lang tối đen, cô khẽ cắn môi, rời khỏi phòng học đi đến WC, tiếng bước chân cô vang vọng trên hành lang vắng lặng, cộp, cộp, cộp, một tiếng lại một tiếng lớn dần, cứ như là có người ở ngay phía sau cô, cảnh tượng trong mấy bộ phim kinh dị đã xem trước đây bắt đầu hiện lên lún quẩn trong đầu cô.

WC ở cuối hành lang, WC tối om tựa như cái miệng mở lớn của con quái vật đang lạnh lùng chờ cô đi vào, WC là nơi có tỷ lệ xảy ra chuyện tương đối cao trong phim kinh dị, nhất là toilet nữ, dù bình thường Tào Tào to gan lớn mật, nhưng vào lúc này trên người cũng cảm thấy rét căm căm, lúc cô đang chạy nhanh đến WC, Tào Tào nghe được một tiếng "Két..." rất nhỏ truyền ra từ trong WC, cô sợ tới mức hồn bay phách tán,////d!đ!lêquýđôn///, xoay người chạy về, quay người lại cô liền nhìn thấy một bóng dáng cao cao không rõ mặt đứng ngay sau lưng cô, cô không ngừng động tác lại được nên liền va vào.

"A..." Một tiếng kêu thảm thiết chói tai cắt qua đêm đông tĩnh lặng, hai chân Tào Tào mềm nhũn khuỵu xuống.

"Là anh, đừng sợ, là anh." Bên tai Tào Tào truyền đến giọng nói quen thuộc của Tiểu Dã, đôi cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy thân thể trượt xuống của cô. Tào Tào còn đang hết hồn tựa vào trước ngực Tiểu Dã thở hắt ra, cơ thể mềm mại áp sát vào Tiểu Dã, trong đầu Tiểu Dã âm một tiếng, trống rỗng, anh đã từng ôm rất nhiều cô gái, nhưng giờ phút này anh lại không nghĩ được chút gì, sững sờ mà vô vô lưng Tào Tào, chờ hồi phục lại mới nói: "Đừng sợ, Tào Tào."

Tào Tào phục hồi tinh thần, cô tức giận đẩy Tiểu Dã ra, "Tiểu Dã, anh làm cái trò gì vậy, im hơi lặng tiếng theo sát phía sau em, anh muốn hù chết em hả."

Mảng đỏ bừng trên mặt Tiểu Dã còn chưa biến mất, anh ngán ngạo mở miệng, "Tào Tào, anh..."

"Anh cái gì mà anh?" Tào Tào bức mình ngắt lời Tiểu Dã. "Em bị anh hù chết rồi."

"Một mình em đi ra, anh lo lắng, cho nên mới đi theo." Tiểu Dã thử giải thích.

"Vậy anh cũng phải nói với em một tiếng chứ, lén lút theo phía sau, thật sự dọa em hết hồn." Tào Tào vỗ vỗ lồng ngực, trái tim cô bây giờ vẫn đang đập thình thịch thình thịch.

"Biết rồi." Tiểu Dã khôi phục lại vẻ mặt bình thường, cười hi hi nói, "Tào Tào, em đi toilet nhanh đi, đừng nín quá hổng đấy."

Tào Tào nhìn sang WC vừa rồi phát ra âm thanh kỳ lạ, do dự hỏi, "Vừa nãy anh có nghe được âm thanh gì không?"

"Không có." Tiểu Dã nhếch mày thật cao, "Âm thanh gì, em đừng nghi thần nghi quỷ, anh đứng ngay trước cửa WC nữ chờ em, không sao đâu."

Tào Tào chủ động giữ chặt tay Tiểu Dã, thật cẩn thận đi vào trong WC tối om, vừa mới đi tới cửa, bên trong lại "Két..." một tiếng, Tào Tào thét chói tai nhảy dựng lên quay người ôm lấy Tiểu Dã, Tiểu Dã đuổi cổ ngo vào trong, trong WC tối om không thể nhìn ra gì.

WC không thể không đi, Tào Tào lại bị dọa, sống chết không chịu đi vào, Tiểu Dã không còn cách nào, đành phải kéo tay Tào Tào nói: "Không sao, anh đi vào với em."

Dù việc muốn một nam sinh cùng đi vào WC có chút xấu hổ, nhưng Tào Tào lập tức an ủi chính mình, ~dien~dan~le...quy...don..., Tiểu Dã có thể xem làm đàn ông sao, đối với cô, nhiều nhất cũng chỉ là chị em tốt, không cần phải ngại.

Tiểu Dã đi vào toilet nữ dò xét kiểm tra một vòng trước, xác định bên trong không có thứ gì nguy hiểm, mới để Tào Tào đi vào, còn mình thì coi giữ ở trước cửa, Tào Tào nom nớp lo sợ đi vào WC, ngồi trong buồng vệ sinh giải quyết nhu cầu, "Két...", bỗng nhiên sát vách lại truyền đến âm thanh kia.

"Tiểu Dã." Tào Tào kéo quần lên liền nhảy dựng, không biết nên chạy ra hay vẫn trốn tại chỗ.

"Tào Tào, sao vậy?" Tiểu Dã đã vọt vào toilet nữ, sốt ruột hỏi.

Tào Tào nghe được giọng của Tiểu Dã bình tĩnh lại, "Sát vách có người không vậy? Vừa rồi em nghe có tiếng mở cửa."

Tiểu Dã nhìn nhìn, nở nụ cười, "Tào Tào, em thật là dễ bị dọa, cửa sát vách hổng rồi, gió thổi qua là có tiếng."

Tào Tào tự mình ngẫm lại cũng hiểu được mình chuyện bé xé ra to, đây cũng không giống chuyện bình thường cô sẽ làm, trên mặt lộ ra nụ cười: "Thật là, mấy chuyện kiểu này sao có thể nói gấp là gấp ngay được chứ, hôm nay em thật sự là bị dọa đến choáng váng luôn rồi."

"Tào Tào, em vừa đến thời điểm then chốt liền ngăn người." Tiểu Dã bắt lấy thời cơ đã kích Tào Tào, "Lại sợ tới mức không hề chạy trốn, nếu quả thật có một tên biến thái trốn ở chỗ này, em đã sớm bị đâm một dao rồi."

"Xí xí xí, miệng quạ đen, anh đừng có trù em." Hiện giờ Tào Tào đã có thể vui vẻ mà ba hoa, "Có điều, nếu thật sự có tên biến thái, nói không chừng em còn có thể đánh vài cái, bắt biến thái cùng anh."

"Hãy hãy ha ha." Tào Tào duỗi chân đá đá vào không khí vài cái.

"Ha ha ha, cái kiểu khoa chân múa tay của em." Tiểu Dã chỉ vào Tào Tào cười nghiêng ngả, "Em còn chưa kịp xuất chiêu, đã bị người ta bắt được rồi."

"Chẳng phải anh hay nói sao, nói em ra tay mạnh, không giống con gái mà giống con trai." Tào Tào không phục dẫu môi.

Tào Tào và Tiểu Dã nói nói cười cười quay về phòng học, lúc bước vào phòng, vừa lúc nam sinh trong góc kia ngẩng đầu lên, một đôi mắt lạnh lùng trông rất được, trong lòng Tào Tào hiện lên suy nghĩ này, vị nam sinh kia chột cúi đầu, tóc thật dài vừa che khuất cả khuôn mặt, nổi bất an trong lòng Tào Tào lại bắt đầu nổi lên, không có việc gì, còn có Tiểu Dã ở đây, Tiểu Dã cao cao lớn lớn nên rất khỏe, Tào Tào nhanh chóng so sánh đáng người của nam sinh kia và Tiểu Dã, vẫn là Tiểu Dã lợi hại hơn một chút, trong lòng cô thoáng yên ổn hơn, lại bắt đầu ôn tập.

Lúc Tào Tào cảm thấy lạnh đã là 4 giờ sáng, là khoảng thời gian lạnh nhất trong ngày, mặt trời còn chưa xuất hiện, một chút hơi ấm còn dư lại của ngày hôm qua trải qua một buổi tối cũng không còn. ~diễn///đàn,,,lê;;;quý đôn... Tào Tào lạnh đến nỗi không ngồi yên, cô sờ sờ túi chườm nóng, túi chườm nóng đã lạnh từ lâu, bụng của cô đã bắt đầu réo lên, trải qua một buổi tối ôn tập, chút đồ ăn vặt trong bụng cô đã tiêu hóa xong từ lâu rồi. Tào Tào đứng lên, dậm chân thình thịch, hà hơi vào lòng bàn tay, động tác của cô ồn ào làm Tiểu Dã đang gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật tỉnh dậy, Tiểu Dã ngẩng đầu, vẫn còn buồn ngủ, đôi mắt đen láy phát sáng lúc trước giờ phủ sương mù, mơ mơ màng màng nhìn cô, trông có vẻ thật đáng yêu.

"Làm gì vậy, Tào Tào?" Tiểu Dã mơ màng hỏi.

"Em lạnh." Tào Tào tiếp tục nhảy, không ngừng hà hơi vào tay, "Bụng cũng đói nữa."

Tiểu Dã đuổi tay ra, Tào Tào còn chưa kịp phản ứng, tay cô đã bị Tiểu Dã cầm, bàn tay anh rất ấm áp, "Chịu thêm chút nữa, chỗ chợ ở cổng sau 4 rưỡi sẽ bán điểm tâm sáng, chờ anh đi mua, ăn vào sẽ không lạnh nữa."

"Tiểu Dã, anh đối xử với em thật sự là quá tốt." Tào Tào vỗ mông ngửa, cô nhìn đồng hồ, 4 giờ 10, đi đến đó có lẽ mất khoảng chừng 20 phút, vừa khéo, cô cười hi hi lay lay tay Tiểu Dã, "Bây giờ anh đi đi, em chết đói mất."

Dù Tiểu Dã không tình nguyện buông tay Tào Tào ra, nhưng không chịu được giọng nói mềm mại nhòe và của cô, anh nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài vẫn

còn tối lắm, "Được, anh đi một chút sẽ quay lại."

Tiểu Dã vừa đi không lâu, Tào Tào lại muốn đi toilet, cô bắt đầu hối hận không đi cùng Tiểu Dã, đi theo ăn điểm tâm cùng lắm cũng chỉ mất một tiếng, dù sao cô cũng thấy không có gì khác biệt, qua môn hửn là không thành vấn đề. Tào Tào nhìn đồng hồ, hiện giờ hửn là Tiểu Dã đã đi đến cổng sau, nửa tiếng nữa là có thể trở lại, nhin một chút đi.

Thời gian chờ đợi cảm giác dài đằng đẵng, Tào Tào ngồi trên ghế quay tới quay lui, nam sinh kia đứng lên, thu dọn giáo trình rồi đi ra ngoài. Tào Tào nhìn hướng nam sinh kia đi, là hướng ra ngoài tòa nhà, chắc là quay về, cô đứng lên, nhìn cậu ta đi ra khỏi tòa nhà. Thật tốt quá, Tào Tào đã sớm không nhin được nữa, lần trước đi toilet chỉ là sợ bóng sợ gió một lúc, lần này hửn cũng sẽ không có việc gì, cô chạy vụt ra ngoài, bởi vì lao đi quá vội, đến cửa phòng học còn vấp phải một quyển sách trên mặt đất.

Vẫn là hành lang u ám thật dài, vẫn là WC tối om, Tào Tào nhớ tới sự việc đen tối lần trước, "Người dọa người sẽ dọa chết người", lần trước hoàn toàn là bản thân tự dọa mình, suy nghĩ như vậy bỗng chốc liền thả lỏng không ít, cô bước đi nhẹ nhàng mà đi vào WC. Lúc ngồi trong buồng vệ sinh, cô chợt nghe có âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng quần áo ma sát, lại giống tiếng bước chân khe khẽ cố gắng không để lộ ra, cô căng thẳng, cúi người nhìn ra ngoài từ tấm ngăn phía dưới, lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Rất cục bên ngoài có người hay không, nếu có, có phải là nam sinh kia không, nán lại ở trong này có an toàn không, chỉ một lúc, trong đầu Tào Tào đã nhanh chóng xoay quanh mất vấn đề này, cô không biết từ lúc nào đầu óc mình lại có thể hoạt động với tốc độ cao như vậy.

Nếu không có ai là tốt nhất, nếu thật sự có người, dù cô không đi ra người ta cũng sẽ tiến vào, Tào Tào quyết định ra ngoài đánh cuộc vận may, đánh bất ngờ rồi nhanh chóng chạy trốn.

Cô khẽ khàng đứng lên, kéo lại quần không một tiếng động, thuận tay cởi áo khoác, cảm ơn Lâm Tâm, ngày hôm qua làm đổ nước trái cây lên quần bò của cô, nên hôm nay cô mới mặc quần thể thao bình thường, dễ dàng trốn chạy.

Tào Tào cố ý không xả nước, đột nhiên kéo tấm ngăn cửa ra, ở chỗ rửa tay quả thực có một cái bóng đen, trong nháy mắt cô cảm giác toàn bộ máu trên người cô đều xông lên đầu, sau khi ngẩn ra, bóng đen kia liền đánh về phía cô, Tào Tào quyết đoán vung tay lên, ném áo khoác lên trước, ngăn trở tầm mắt người nọ, cô nhanh chóng vòng qua người kia, nhanh chân bỏ chạy, tiếng gió bên tai vù vù, chưa bao giờ cô lại cảm thấy hành lang này dài đến thế, quả thực chạy mãi không đến nơi.

Cánh tay bị kéo chặt, trong lòng Tào Tào chợt lạnh, bị túm rồi. Cô hạ quyết tâm, mượn lực người nọ đang kéo mình, mặc kệ sau lưng có dao hay không, xoay người, cúi đầu, vung nắm tay về phía bóng đen, người nọ không đề phòng, bị Tào Tào mạnh mẽ phản kháng, loạng choạng lui ra sau vài bước.

Trên cánh tay buông lỏng, Tào Tào xoay người tiếp tục chạy, gần rồi, gần rồi, phía trước chính là phòng học đèn điện sáng trưng. Trên cánh tay lại bị kéo chặt, xong rồi, trong lòng Tào Tào than khóc. Cô vừa mới xoay người liền thấy một tia sáng sắc bén đập vào mặt, lúc này thân thủ nhanh nhẹn được luyện thành từ lúc còn bé phát huy tác dụng, cô cúi đầu, nhanh chóng ngồi thụp xuống, tia sáng lạnh lẽo kia đi sát qua da đầu cô.

Lúc Tào Tào ngẩng đầu lên, bóng đen biến thành hai cái, không chờ cô phản ứng kịp, một trong hai bóng đen kia nhanh chóng chạy vượt qua cô, người còn lại ngăn người, đuổi theo nữa, phía trước đã không còn ai rồi. Chân Tào Tào mềm nhũn, tê liệt ngã trên mặt đất, cô vẫn không nhúc nhích, dựa vào vách tường hành lang, hốt hoảng giống như đang mơ, mạch máu bên cạnh huyết thái dương vẫn còn đang đập thình thịch, trong đầu có đủ thứ âm thanh phức tạp rồi rầm rầm kêu gào, trong lòng lại trống rỗng không nghĩ nổi điều gì.

"Cậu có ổn không?" Một bàn tay mạnh mẽ đỡ cô đứng dậy, nhờ ngọn đèn từ trong phòng học, Tào Tào thấy được một đôi mắt lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nghỉ đông ở lại trường

Edit: Loveyoumore3112

Người anh hùng kịp thời tới cứu mỹ nhân kia tên là Hạ Thần, lúc Tiểu Dã xách một túi lớn điểm tâm sáng chạy hồng học về phòng học, đập vào mắt đầu tiên chính là cảnh Hạ Thần đang đỡ Tào Tào đã bị dọa mất hồn trở lại trên chỗ ngồi. Sắc mặt Tào Tào trắng xanh, tóc tai lộn xộn, vẻ mặt uest oải ngồi trên ghế, lập tức khiến anh sợ hết hồn.

Sau khi biết rõ đầu đuôi, Tiểu Dã bắt đầu nghĩ lại mà sợ, nếu không phải Hạ Thần phát hiện bị mất giáo trình mà quay lại kịp, nếu không phải lá gan và sức lực Tào Tào tương đối lớn, Tào Tào đã trở thành người thứ ba trong trường bị hại rồi, anh không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng kia, sao anh có thể sợ ý để cô ở lại một mình như vậy.

Nhìn Tào Tào trước mặt vẫn còn đang sợ đến ngẩn người, 40 phút trước cô vẫn còn vui vẻ là thế, trong lòng Tiểu Dã không kìm nổi đau lòng lẫn tức giận, anh chưa từng cảm giận tên biến thái kia giống như lúc này, nếu khi đó anh ở đây, sao Tào Tào của anh có thể trở thành như vậy.

Anh ngồi xồm xuống trước Tào Tào, đau lòng nhìn cô, "Sao anh lại không nghĩ tới chứ, cứ thế mà để em ở lại chỗ này một mình."

Tào Tào vẫn đang ngơ ngác, Tiểu Dã nắm lấy tay cô, "Đừng sợ, Tào Tào, anh sẽ bên em, sẽ không bỏ em lại nữa."

Buổi sáng Tào Tào và Hạ Thần đều phải đi thi, trong lúc vội vàng, ba người hoàn toàn quên chuyện đi báo án, ăn qua loa mấy món điểm tâm, Tào Tào tỉnh thần ngẩn ngơ cứ thế mà đi thi.

Tào Tào không biết cô đã làm bài thi như thế nào, cô lờ mờ làm xong bài thi, còn chưa hết giờ đã nộp bài, lại ngơ ngẩn bước ra ngoài tòa nhà Số học, Tiểu Dã vẫn đứng ở nơi đưa cô tới hồi sáng, cô nhớ lúc sáng anh nói, "Đừng sợ, Tào Tào, anh sẽ luôn bên em, sẽ không bỏ em lại nữa."

"Cảm ơn anh, Tiểu Dã." Tào Tào mệt mỏi đứng trước mặt Tiểu Dã, trong lòng có phần ấm áp, "Em không sao, anh đừng lo lắng."

Lúc Tào Tào quay lại phòng ký túc, trong phòng không một bóng người, chắc đám Lâm Tâm vẫn đang còn vật vã trong phòng thi. Tào Tào mệt mỏi không chịu nổi nữa, ngã xuống giường, hành lý về nhà vẫn chưa thu dọn, nhưng hiện giờ thật sự là cô muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích nổi, mỗi một bắp thịt lẫn xương cốt trên người cô đều mỏi nhừ, ê ẩm, đầu cô lại tỉnh táo vô cùng. Cô cứ như vậy, nằm xụi lơ trên giường, mãi đến khi điện thoại vang lên.

Là cuộc gọi của mẹ, hỏi cô nghỉ đông có đi đến nhà chị gái cô ăn Tết cùng bố mẹ không. Năm trước chị gái Tào Tào lấy chồng xa đến Quảng Châu, tháng trước vừa mới sinh một em bé mập mạp, theo tập tục ở quê Tào Tào, con gái đã lấy chồng tháng thứ hai sau khi sinh con phải mang đứa bé về nhà mẹ đẻ, để nhà mẹ đẻ chăm sóc một tháng, chị gái Tào Tào lấy chồng xa nên không thể về nhà, mẹ Tào Tào lại thương con gái, dứt khoát đi cùng bố Tào Tào đến nhà con gái ở Quảng Châu chăm sóc con gái lẫn cháu ngoại.

Tào Tào nghĩ đến căn nhà hai phòng đã chứa một nhà ba người của chị gái, giờ lại thêm bố mẹ cô, còn có mẹ chồng của chị gái nữa, cô lập tức đau đầu, nhưng nếu cô về nhà mình, lại không có ai nấu cơm cho cô ăn, bởi vì mẹ Tào Tào rất cưng chiều hai đứa con gái, việc nhà đều không để họ làm, đến bây giờ ngay cả rau họ với hành lá Tào Tào cũng không phân biệt được, đừng nói tới việc nấu cơm tự lo bữa ăn cho mình.

Vẫn nên ở lại trường thôi, ít ra còn có canteen có thể đối phó qua ngày được, nếu thật sự không được nữa thì đến nhà anh họ xin cơm, Tào Tào quyết định. Vậy nên hành lý cũng không cần soạn sửa nữa, Tào Tào lại trèo lên giường mình, dù sao cũng đã không ngủ cả một buổi tối, cô mơ mơ màng màng tiến vào giấc ngủ.

Tào Tào mơ một giấc mơ đáng sợ, ở trong mơ, cô đứng ở nơi hành lang dài không thấy điểm đầu, dưới ngọn đèn âm u, bóng dáng quỷ quái lay động trên hành lang, phía sau cô là bóng tối ngập tràn, trong bóng đêm, không biết là thứ gì đang đuổi theo cô, cô cảm thấy được hơi thở nguy hiểm cận kề, liều mạng chạy về phía trước, chạy rồi lại chạy, vẫn không hề chạy ra khỏi hành lang, cô đã mệt lử, nhưng nguy hiểm phía sau vẫn còn đuổi theo cô, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cô tuyệt vọng lẫn mệt mỏi mà tiếp tục chạy về phía trước không có tận cùng.

"Àm". Tiếng đóng cửa lẫn tiếng ồn ào cười nói kéo Tào Tào ra khỏi cảnh đáng sợ trong mơ kia, sau khi mở to mắt Tào Tào vẫn nằm trong chăn không nhúc nhích, cảnh tượng khủng khiếp trong mơ kia lẫn cảm giác tuyệt vọng rõ ràng đến thế, giữa mùa đông giá rét, cô nằm tở trong chiếc chăn thật dày lại hoàn toàn bị dọa đổ một thân mồ hôi lạnh.

Lâm Tâm lớn giọng thảo luận đề thi với Hồng Nhan, cô nàng đã đặt vé xe lửa vào ngày mai, cho nên không vội sửa soạn hành lý. A Y một bên vừa luống cuống chân tay thu dọn đồ đạc, vừa tán gẫu với Cổ Lệ bằng tiếng Duy tộc, giữa trưa bọn họ sẽ đi, thỉnh thoảng lại có một cô gái Duy tộc ở khoa khác chạy vào thúc giục bọn họ. Trong phòng là tình cảnh náo nhiệt lộn xộn, không khí ồn ào này xua đuổi sự sợ hãi của Tào Tào, cô bắt đầu cảm thấy đói bụng, buổi sáng cô không yên lòng nên chỉ ăn được chút ít đồ.

Tào Tào bò ra khỏi ổ chăn, tự mình sửa soạn một phen, đứng ở trước gương, cô bị bản thân ở trong gương làm giật nảy mình, vành mắt xanh xao, hai mắt vô hồn, sắc mặt vàng như nến, càng nổi lên lông mi thưa nhàn nhạt lẫn đôi môi tái nhợt, lần này ngay cả Cô bé Lọ Lem cũng không làm nổi rồi.

Lâm Tâm cũng nhận ra Tào Tào khác thường, "Tào Tào, mới chịu đựng một đêm, sao cậu lại thành bộ dạng quỷ quái này rồi?"

Tào Tào thở dài, "Các chị em, tớ còn thực sự gặp quỷ ấy, thiếu chút nữa đã không còn được gặp các cậu."

Lời Tào Tào nói kinh người, thành công thu hút sự chú ý của mọi người, ngay cả A Y cũng dừng việc trong tay tới nghe cô kể chuyện kinh hồn đêm qua.

Tào Tào kể sinh động như thật, kể hết việc nguy hiểm mình đã trải qua, kể xong trong phòng liền bùng nổ. Nếu như bình thường, dù nghe được lời đồn kinh khủng thế nào tất cả mọi người cũng sẽ không sợ, cảm thấy những việc đó cách mình rất xa xôi, nhưng khi nguy hiểm xảy ra bên mình, cảm giác lại hoàn toàn khác, lúc bắt đầu những nữ sinh này còn không tin, sau đó trong lòng sợ hãi, cuối cùng tất cả chỉ hận không thể rời khỏi trường ngay lập tức, lủi rủ thảo luận không ngừng.

Vẫn là Hồng Nhan còn tương đối bình tĩnh, cô hỏi một vấn đề thực tế, "Các cậu không đi báo án?"

Tào Tào ngơ ra, lúc ấy ba người bọn họ người thì bị dọa đến ngây ngốc, người thì tự trách, người thì sốt ruột đi thi, cũng không ai nghĩ đến việc này, "Giờ tới đi báo."

"Cậu ngốc à, giờ mới báo thì có tác dụng gì nữa, sáng nay không biết đã có biết bao người ra vào toilet kia rồi, càng không nói đến cái hành lang kia." Ánh mắt khinh bỉ của Hồng Nhan khiến Tào Tào rất không thoải mái, chị hai à, tớ là người bị hại đó, có thể thông cảm chút hay không~

Hồng Nhan vẫn còn tiếp tục thể hiện sự thông minh khôn khéo đặc biệt của người Thượng Hải bọn họ, "Hơn nữa, trong trường xảy ra loại chuyện này, nếu cậu bắt chấp báo nguy, truyền ra ngoài không xuôi tai, đến lúc đó không biết sẽ còn sinh ra những phiền phức gì nữa."

"Vậy tớ cứ để mặc vậy sao?" Tào Tào buồn bực hỏi, cô không thể không thừa nhận lời Hồng Nhan nói cũng có vài phần đạo lý.

"Đi đến chỗ bảo vệ trường nói đi." Hồng Nhan khoác áo khoác, theo sau Tào Tào ra cửa, đi theo cô dọc đường.

"Cậu đi đâu?" Tào Tào buồn bực.

Hồng Nhan liếc nhìn Tào Tào, "Đề cậu đi một mình, ai biết lỡ cậu lại xảy ra chuyện gì, đi tự học còn có thể gặp phải loại chuyện này, tớ thực sự phục cậu luôn."

"Tên Tiểu Dã kia làm ăn kiểu gì thế không biết, bình thường nhìn cũng là người thông minh lanh lợi, lại để cậu xảy ra chuyện." Hồng Nhan tiếp tục phát biểu ý kiến, "À, đúng rồi, Tiểu Dã cứ luôn đi theo cậu, Tào Tào, phải chăng hai người...?"

"Không phải, không phải." Tào Tào cười tí mắt tiến lên khoác vai Hồng Nhan, người này, cứ luôn thích luận điệu này, rõ ràng là quan tâm cô, thế nhưng lúc nào cũng phải dùng phương thức nói móc dả kích để diễn tả, "Tiểu Dã cũng giống cậu, là chị em, Hồng Nhan à, tớ phát hiện cậu rất giống mẹ tớ nhá."

Hồng Nhan nổi giận, "Giống mẹ cậu? Được, xem bà mẹ này trừng phạt cậu thế nào."

Tào Tào và Hồng Nhan ồn ào âm ỉ, tinh thần cũng hồi phục không tệ, đây là một điểm rất tốt ở cô, có nhiều chuyện cũng không quá để trong lòng, dù tối hôm qua bị dọa gần chết, trải qua nửa ngày cũng đã khôi phục tám, chín phần, thế nên lúc đến chỗ bảo vệ, nhân viên ở đó đều cho rằng người bị hại là Hồng Nhan nhỏ nhắn mảnh khảnh, hoàn toàn không ngờ nữ sinh vui vẻ lớn giọng này mới đúng là người bị hại.

Sau khi trở về từ chỗ bảo vệ, ở dưới ký túc xá, gặp được Tiêu Dương đã rất lâu rồi không thấy. Tiêu Dương mặc áo gió ngắn sẫm màu, vẫn là bộ dáng nghiêng người dựa lan can, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên sườn mặt anh tuấn của anh, nhìn qua gầy gò một chút, nhưng không còn vẻ chán chường như lần gặp trước nữa.

Tiêu Dương nhìn thấy Tào Tào, trong mắt sáng lên, sải bước đi tới trước mặt cô, anh nở một nụ cười lâu ngày không thấy, hàm răng trắng tinh làm Tào Tào hoa cả mắt, dù là mùa đông, nhưng trong phút chốc Tào Tào chỉ cảm thấy cảnh xuân rực rỡ trăm hoa đua nở, Tiêu Dương vẫn đẹp trai rạng ngời như trước.

"Tiêu Dương, anh tìm em có việc gì sao?" Tào Tào thoải mái nói, bỗng nhiên cô cảm thấy khi đối diện với Tiêu Dương, tâm tình của cô không còn kích động, hồi hộp giống như trước kia nữa rồi.

Nghe Tào Tào lại bắt đầu gọi mình là Tiểu Dương, trong đôi mắt Tiêu Dương hiện lên một tia vui sướng, nụ cười càng thêm sáng ngời, "Em định khi nào thì về nhà?"

Tiêu Dương muốn về nhà cùng cô sao? Tào Tào ngẩn ngơ, sau đó cười nói, "Kỳ nghỉ đông này em không về, bố mẹ em đến nhà chị em ăn Tết, trong nhà không có ai."

"Vậy à." Tiêu Dương thoáng chút thất vọng, cũng có chút thương xót, "Chẳng lẽ Tết Âm lịch cũng chỉ có mình em ở lại trong trường?"

"Đúng vậy." Tào Tào phát phát tay ra vẻ không để ý chút nào, "Em đã nghĩ kỹ rồi, kỳ nghỉ đông này có thể giết thời gian trong thư viện, mỗi ngày còn có thể ngủ một mạch đến giữa trưa mới dậy, chẳng phải rất đã sao..."

Giữa gió lạnh, Tào Tào hít hít cái mũi đỏ hồng, nhảy nhảy, hà hơi vào lòng bàn tay, tràn ngập mong chờ đối với cuộc sống trong kỳ nghỉ đông sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Họa vô đơn chí

Kỳ nghỉ đông sung sướng bắt đầu, Lâm Tâm và A Y, Cổ Lệ đi rồi, Hồng Nhan cũng về nhà, trong phòng chỉ còn lại Tào Tào, Lưu Lâm và Nghiêm Bình. Lưu Lâm đang đợi đồng hương bên khoa Sinh vật cùng về quê, còn Nghiêm Bình thì về Vân Nam cực kỳ hiếm, thật không dễ dàng gì cô nàng mới mua được vé của tuần sau, cho nên vẫn phải ở lại phòng một tuần.

Ban ngày ba cô gái không có việc gì liền ngủ nướng, ăn cơm trưa xong thì cùng nhau ra ngoài đi dạo phố, thời điểm đó, các cô gái ở Thượng Hải cực kỳ thích đi dạo trên đường Hoài Hải và đường Hoa Đình, trên đường Hoàn Hải đều là những sản phẩm tinh mỹ, không mua nổi thì xem thử cũng rất vui rồi, mà trên đường Hoa Đình có một vài cửa hàng nhỏ thường có bán quần áo và đồ trang sức rất độc đáo, thỉnh thoảng không lưu tâm lại có thể kiếm được một vài thứ giá cả phải chăng, chiếc áo khoác đỏ thẫm có mũ trùm đầu màu trắng Tào Tào đang mặc cũng được mua ở một cửa hàng nhỏ trên đường Hoa Đình, chỉ mất 148 đồng, mặc vào lại trông rất xinh xắn, màu đỏ tươi đẹp tôn lên chiếc mũ trắng tinh, có vẻ hết sức hoạt bát nhanh nhẹn, Tào Tào chải đầu thành hai bím tóc buông xuống trước ngực thoáng lay động, trên đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, chỉ trang điểm sơ một chút, Tào Tào cũng giống như Lọ Lem đi giày thủy tinh vào, chuyển người biến thành một cô gái thành thị xinh đẹp hoạt bát. Cả một tuần, đường Hoàn Hải đã bị các cô quét qua ba lần, đường Hoa Đình cũng vậy.

Buổi tối trở lại trường, ba cô gái đã đi dạo một vòng đến cổng sau của trường thuê tiểu thuyết ngôn tình, chen chúc trên một cái giường vừa chia nhau đồ ăn vặt, vừa than ngán thở dài với tình yêu trong tiểu thuyết, trao đổi mấy chi tiết tâm đắc với nhau, đọc đến chỗ thương tâm cảm động thì thoáng còn chảy nước mắt.

Ngày trôi qua thực sự là vô cùng thoải mái dễ chịu, đáng tiếc ngày vui chóng tàn, một tuần qua đi rất nhanh, Lưu Lâm và Nghiêm Bình người trước kẻ sau về nhà. Hôm nay Tào Tào giúp Nghiêm Bình xách hành lý lên xe buýt xong, rốt cuộc cô chỉ còn lại một mình, ban ngày còn đỡ, cô chạy tới thư viện đọc sách cứ vậy mà trôi qua, đến buổi tối, ký túc xá lớn như vậy chỉ thừa thớt được hai, ba ngọn đèn, tầng ba của đám Tào Tào chỉ còn lại một mình cô, Tào Tào lại bắt đầu sợ hãi, mỗi lần cô ra ngoài đi toilet đều nhớ lại đêm đáng sợ ở phòng học xuyên đêm, cũng là hành lang tối mịt như vậy, cũng là một tòa nhà không một bóng người, nhớ đi nhớ lại càng lúc càng sợ.

Tắt đèn, trong phòng ngủ một mảnh tối đen, trong bóng đêm, Tào Tào mở to hai mắt nằm trên giường suy nghĩ miên man, cảnh đáng sợ trong mơ kia cũng xuất hiện rõ nét trong đầu cô, cô cuộn mình trong ổ chăn không dám cử động, nhìn chằm chằm cửa phòng ký túc và cái bóng mờ ở góc cái tủ cạnh cửa, luôn cảm thấy dường như có người ẩn nấp trong cái bóng ấy. Ngoài cửa sổ gió bắc gào rít, ánh trăng lạnh lẽo phản chiếu bóng cây đứ tợn lên trên bức tường trắng trước mặt, bóng cây lay động, hình chiếu trên tường lại càng đứ tợn.

Một, hai, ba...510,... Trong bóng đêm, Tào Tào đếm rồi lại đếm, đôi mắt mở to, trong lòng càng nghĩ càng sợ, không có chút cảm giác buồn ngủ nào, có lẽ ngày mai nên đến ở tạm trong ký túc xá của anh họ thôi, dù chỗ anh họ chỉ có một phòng, nhưng ngủ phòng khách hay ngủ sofa cũng tốt hơn ở nơi này.

Cả một buổi tối Tào Tào đều ngủ không yên, mãi đến lúc trời sắp sáng mới nhắm mắt lại, chờ tới lúc cô mở mắt ra lần nữa đã là buổi chiều, cô nhảy xuống giường, canteen đã qua giờ, cô úp một bát mì ăn liền, bỏ thêm xúc xích vào, ăn đến là ngon lành, đã đói bụng thì ăn gì cũng ngon.

Lấp đầy bụng xong, Tào Tào liền đi tìm anh họ, cô chạy chậm một mạch đến ký túc xá của anh họ. Tào Tào gõ cửa lâu thật lâu, anh họ không mở cửa, ngược lại lại khiến hàng xóm của anh họ mở cửa đi ra.

"Thầy Vương đi đến nhà bạn gái ăn Tết rồi." Một giọng nói ôn hòa dễ nghe vang lên, tựa như nắng ấm giữa trời đông khiến người ta thoải mái.

Tào Tào xoay người nhìn, là một thanh niên tuấn tú nhã nhặn, đi ra từ cửa phòng đối diện, vóc dáng cao cao, đội mũ lưỡi trai, dưới mũ là một đôi kính râm, dù là mùa đông, nhưng anh đội mũ mang mắt kính không có vẻ khác thường chút nào, càng làm nổi bật được khí chất ưu việt hơn người, trong nháy mắt lại có chút kiêu ngạo, hai loại khí chất hoàn toàn khác biệt lại hòa trộn vô cùng hài hòa trên người anh.

Thấy Tào Tào nhìn mình, anh nhìn cô cười cười, "Thầy Vương ở phòng đối diện đi Đại Liên, qua Tết Âm lịch mới trở về."

Lúc này Tào Tào mới phục hồi lại tinh thần, trong lòng cô thầm ngưỡng mộ hào sảng, vừa gặp được soái ca liền ngăn người, nhưng anh chàng đẹp trai này khiến cô cảm giác quá đặc biệt, tuyệt đối không phải cảm giác kinh diễm như lúc vừa mới nhìn thấy Tiểu Dương, mà cô lại một mực không lý giải nổi loại cảm giác này là gì.

"A, cảm ơn anh." Tào Tào vội vàng nói lời cảm ơn.

"Không có gì." Soái ca nhếch miệng đi qua bên người Tào Tào, Tào Tào dõi theo bóng lưng anh, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, rốt cuộc là gì vậy chứ.

Soái ca rẽ xuống cầu thang thì không nhìn thấy nữa, lúc này Tào Tào mới thu hồi tầm mắt, chán nản nhìn cánh cửa đóng chặt của phòng anh họ, lần này cô thật sự không còn chỗ nào để đi rồi, chỉ có thể ở trong phòng ký túc thôi.

Tào Tào trở lại phòng, chưa từ bỏ ý định mà chạy đến chỗ di quản lý ký túc xá hỏi danh sách những người ở lại trường Tết Âm lịch, muốn tìm một người quen thuộc để làm bạn, di quản lý không nề tình mà đập tan ảo tưởng của cô, lại hai ngày nữa trôi qua, hai người duy nhất còn lại của tầng 4 và tầng 5 cũng phải về nhà, cả ký túc xá chỉ còn một mình cô ở lại. Lần này thật sự là Tào Tào khóc không ra nước mắt.

Cô ở trong phòng cứ lo lắng hốt hoảng mà qua một tuần, thật không dễ dàng gì mới quen được việc một người trong đêm tối. Hôm nay cô rảnh rỗi không có việc gì làm, còn một tuần nữa mới qua Tết Âm lịch, cô chuẩn bị khao bản thân chút gì đó, đi siêu thị mua ít đồ ăn vặt, đã một người cô đơn lạnh lẽo, dù sao đêm Giao thừa cũng phải ăn ngon một chút. Lúc đi ngang qua chỗ di quản lý, cô nghe được hai di đang nói chuyện phiếm.

"Ồi, cô có nghe nói không, tối hôm qua có người leo vào ký túc xá số 6 đó?" Dường như di quản lý mập mạp này rất nhanh nhạy với tin tức.

Trong lòng Tào Tào sợ hãi, dừng bước lại, vênh tai lắng nghe.

"A? Không nghe ai nói hết, đã xảy ra chuyện gì thế?" Di quản lý nhỏ bé cực kỳ giật mình.

"Nghe nói là trèo cửa sổ vào, ở phòng ký túc tầng 1, trèo giỏi lắm, phòng đó có một nữ sinh không về nhà." Di mập mạp tiếp tục nói.

"Có ai bị thương không, tên kia có chạy mất không?"

"May mà nữ sinh kia không ngủ, kêu to lên, tên kia liền trèo cửa sổ chạy."

"Không ai bị thương là tốt rồi, chứ như nữ sinh bị hủy dung trong phòng học kia thì quá thảm luôn." Các di bắt đầu cảm thán.

Tiếp đó Tào Tào không nghe nổi điều gì nữa, trái tim cô bắt đầu đập thình thịch, cái đêm đáng sợ kia lại bắt đầu lặp lại trước mắt cô, toàn bộ vẫn chưa kết thúc, âm hồn trong bóng đêm kia vẫn còn du dương trong sân trường.

Tào Tào hoảng hốt đi ra ngoài phòng, bên ngoài lại đang có trận tuyết lớn hiếm thấy ở Thượng Hải, từng bông tuyết lớn nhẹ nhàng rơi xuống, chỉ chốc lát sau trên mặt đất đã tích tụ một đồng tuyết, Tào Tào đã không còn tâm trạng mà đi mua đồ ăn vặt, cô quay về phòng, ôm túi chườm nóng Tiểu Dã để lại, chuyện gì cũng không muốn làm, cô ngồi ngây ngẩn cả ngày trong phòng, giờ cơm trưa cũng không đến canteen, một gói mì ăn liền là xong bữa.

Căn phòng thường ngày luôn âm ỉ hiện tại yên tĩnh vắng lặng, bốn phía trống rỗng khiến lòng người yếu đuối, thật lạnh, lúc Tào Tào đổ nước nóng vào túi chườm nóng lần thứ năm, phích nước trống không, hết nước, cô chỉ có thể khoác áo vào đội gió đội tuyết mà đi đến canteen xách nước ấm.

Chạng vạng mùa đông, 5 giờ rưỡi trời cũng đã có phần tối sẫm, xung quanh không một bóng người, mỗi ngày đều đi lại không biết bao lần trên con đường này, giữa những bông tuyết rơi liên tục mù mịt khắp bầu trời, cảnh sắc hằng ngày quen thuộc nhất trong mắt Tào Tào bỗng chốc thay đổi, trong tầm mắt của cô hoàn toàn là một mảnh tuyết trắng, đất màu trắng, cây màu trắng, mấy tòa nhà lại càng trắng, khắp trời đất đều dày đặc những bông tuyết, Tào Tào cảm giác như bản thân đang tiến vào một thế giới huyền ảo, cứ như bước vào trong một đường hầm thời không đang hiện ra, mọi thứ đều mang vẻ rất không chân thực.

Phòng nước nóng trước đây lúc nào cũng kín người hết chỗ xếp hàng để lấy nước nóng giờ đây không một bóng người, cả một hàng vòi nước lằng lằng chờ ở đó, Tào Tào tiến vào, tùy tiện để hai phích nước vào vòi lấy nước, mở van, nhưng nước sôi lại không chảy ra. Cô ngạc nhiên đổi sang vòi nước khác, vẫn không có nước, đây là chuyện gì vậy? Tào Tào đổi đi đổi lại, mãi đến chỗ cái van đầu tiên trong phòng nước nóng, mới nhìn thấy một tờ giấy trắng có dòng thông báo được viết ngoáy bằng bút lông, "Thông báo khẩn, nồi đun nước bị đông lạnh hư hỏng, đang được sửa chữa, ngừng cung cấp nước nóng hai ngày."

Đây đây đây, đây chẳng phải là họa vô đơn chí, là nóc nhà đột còn gặp mưa suốt đêm sao. Tào Tào trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm tờ thông báo, không có nước nóng, vậy làm sao trải qua đêm nay đây?

Đang lúc cô ngăn người nhìn tờ thông báo, một bàn tay từ phía sau lặng lẽ duỗi ra đặt trên vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vượt qua khó khăn

Edit: Loveyoumore3112

Bỗng nhiên trên vai xuất hiện thêm một bàn tay, phích chốc Tào Tào cảm thấy da đầu tê dại, từng sợi tóc đều dựng đứng cả lên, cô vớ lấy cái phích ở dưới vòi nước lên theo bản năng, xoay người định đánh.

"Tào Tào." Một giọng nói kinh ngạc xen lẫn vui mừng kịp thời lọt vào tai cô, "Không phải em về quê với Tiêu Dương sao?"

Lại là anh, rốt cuộc người này muốn dọa cô bao nhiêu lần mới chịu thôi, Tào Tào xoay người, trừng mắt, "Tiểu Dã, anh làm sao thế hả, lần nào cũng âm thầm xuất hiện dọa người, sớm muộn gì em cũng bị anh dọa đến đau tim."

"Tốt quá, em không đi." Tiểu Dã mặt mày rạng rỡ cười hi hi lại gần cô, "Đừng giận, thấy em thật mừng quá, cảm lòng không nổi."

"Cách em xa một chút." Tào Tào vẫn thờ phỉ phò, không tức giận mới lạ, thần kinh vốn đang căng thẳng cực độ, anh còn tới sau cô như vậy, trái tim nhỏ bé này còn chưa hết run rẩy sợ hãi đây.

Tiểu Dã không bị ảnh hưởng chút nào, vô cùng vui vẻ bên cô, "Hôm đó Tiêu Dương nói đi mua vé về nhà giúp em, sao em không về."

"Là vậy à?" Tào Tào nhớ tới hôm Tiêu Dương đến tìm cô, "Bố mẹ em đến nhà chị gái ăn Tết, nhà không có ai, cho nên em không về."

Tào Tào đau khổ khóc không ra nước mắt, biết vậy cô đã về nhà, còn hơn ở đây lo lắng sợ hãi, ít nhất ở nhà cũng có nước nóng, "Phải làm sao giờ, ngay cả chút nước nóng cũng không có, phòng tắm cũng không mở, muốn tắm cũng không được."

"Không sao." Tiểu Dã giúp Tào Tào xách hai phích nước nóng ra ngoài, "Đi thôi, đến chỗ anh, em muốn dùng bao nhiêu nước nóng cũng có hết, muốn tắm thế nào thì tắm."

"Phòng bọn anh nấu nước được à?" Tào Tào hoài nghi đi theo sau Tiểu Dã.

Tiểu Dã cười thần bí, "Em đi thì biết."

"Sao anh cũng không về nhà?" Lúc này Tào Tào mới nhớ ra, hỏi Tiểu Dã.

"Anh làm giúp giáo viên hướng dẫn của bọn anh chút chuyện, kỳ nghỉ đông này không về được." Tiểu Dã xách phích nước, tâm trạng vui vẻ đi bên cạnh Tào Tào, "Nếu biết em ở lại, anh đã đến tìm em rồi."

Tào Tào cũng thật vui vẻ, nhiều ngày trôi qua chỉ có một mình cô quá yên lặng, thật vất vả mới gặp được người quen, cô có loại cảm giác như tha hương gặp cố tri, đáng tiếc Tiểu Dã là một nam sinh, nếu không vấn đề phòng ngủ buổi tối cũng đã được giải quyết rồi.

"Haiz, nếu anh là nữ sinh thì tốt rồi." Tào Tào nói ra suy nghĩ trong lòng lúc nào không hay.

"Hả?" Mặt Tiểu Dã nhanh chóng biến thành màu đen, mơ hồ có dấu hiệu chuẩn bị nổi bão, "Nữ sinh?"

"Đừng tức giận, đừng tức giận." Tào Tào vội vàng vỗ về anh, "Tiểu Dã anh đương nhiên rất đàn ông, tuyệt đối không giống nữ sinh. Chỉ là mấy hôm nay em chịu giày vò quá, nói năng linh tinh, nói năng linh tinh."

Về mặt Tiểu Dã hòa hoãn một chút, "Chuyện gì giày vò em?"

Nhắc tới việc này, Tào Tào liền than thở, "Còn không phải do di chứng của chuyện lần đó sao, bây giờ chỉ có mình em ở lại em liền sợ hãi, tối nào cũng sợ không dám ngủ."

Tào Tào nhìn xung quanh, nhón chân lên sát gần Tiểu Dã, nhẹ giọng nói như sợ người khác nghe thấy, "Anh nghe nói không, đêm hôm qua có người xông vào ký túc xá số 6 đó. Làm sao giờ, Tiểu Dã, em sợ chết mất."

"Cho nên em mới muốn tìm nữ sinh ngủ chung." Tiểu Dã bưng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó trên mặt anh xuất hiện nụ cười không chút ý tốt, "Chuyện này quá dễ, anh chịu thiệt một chút, giúp em ngủ ngon."

"Anh." Tào Tào nổi đóa, "Em nghiêm túc đấy."

"Anh cũng nói thật." Tiểu Dã lộ ra dáng vẻ không đứng đắn, ánh mắt nhìn Tào Tào sáng lấp lánh, "Thế nào, cân nhắc một chút, người khác muốn ngủ cũng không có cửa đâu."

"Anh đi tìm người khác đó mà ngủ đi." Tào Tào đẩy Tiểu Dã ra, "Người ta nói chuyện nghiêm túc với anh, anh lại cứ giỡn vậy, mệt em còn coi anh là anh em tốt."

"Thì ra chỉ là anh em." Tiểu Dã lẩm nhẩm nói, trong đôi mắt đen nhánh sáng ngời hiện lên chút khổ sở.

"Cái gì?" Tào Tào không nghe rõ, nghi hoặc nhìn Tiểu Dã.

"Không có gì." Tiểu Dã nhanh chóng khôi phục dáng vẻ tươi cười trước kia, "Đi, anh dẫn em cùng đi tắm."

Sao lời này nghe kỳ quặc quá vậy, trong lòng Tào Tào thầm nhủ, bước nhanh đuổi theo Tiểu Dã, Tào Tào vừa đi vừa cảm thấy không đúng, "Tiểu Dã, không phải chúng ta đi đến ký túc xá của anh à, sao lại đi đến cửa sau rồi?"

Tiểu Dã vẫn không trả lời, tầm mắt Tào Tào lại bị một người ven đường hấp dẫn, là người hàng xóm đẹp trai của anh họ, mặc dù sắc trời đã tối, những bông tuyết bay đầy trời ảnh hưởng tới tầm nhìn, nhưng loại đặc biệt mãnh liệt khiến Tào Tào nhận ra anh ta ngay lập tức, Tào Tào cau mày dừng lại, nhìn anh ta không chớp mắt, rốt cuộc loại cảm giác này là gì chứ.

"Sao thế?" Tiểu Dã mất hứng kéo Tào Tào về phía trước mấy bước, "Tào Tào, em cũng thật là, thấy trai đẹp liền biến thành vẻ si mê như vậy, đẹp đến vậy hả?"

"Đừng quấy rầy em." Tào Tào bỏ mặc Tiểu Dã quay lại, chỉ một nháy mắt, đã không thấy tăm hơi người nọ đâu, Tào Tào quay đầu lại oán trách, "Đều tại anh, bây giờ hay rồi, người ra đi rồi."

"Người kia cũng thường thôi mà." Tiểu Dã oan ức nháy mắt, lộ ra dáng vẻ vô tội vô cùng, "Có một người đẹp trai như anh đi bên cạnh em, em lại còn ngăn người nhìn người khác, thật quá mất mặt mà."

"Anh lộn xộn cái gì." Tào Tào buồn bực, "Tiểu Dã, chuyện gì vào miệng anh rồi cũng sẽ bị biến đổi hết, em đâu có si mê, chỉ là người kia cho em cảm giác rất đặc biệt."

Rất đặc biệt? Vậy chẳng phải càng hỏng bét sao? Tâm trạng Tiểu Dã xuống dốc không phanh, tức giận vỗ ót Tào Tào, "Đi nhanh lên."

Tuyệt rồi cả ngày, không có dấu hiệu sẽ dừng lại, trên đường không một bóng người, những bông tuyết bay múa đầy trời, Tào Tào và Tiểu Dã đạp trên tuyết động đi về phía trước, hai cặp dấu chân một lớn một bé in rõ trên mặt đất.

Tào Tào đi theo Tiểu Dã đến một căn hộ, là kiểu căn hộ tự xây, thật không ngờ ở Thượng Hải vẫn còn có loại nhà này, Tiểu Dã đi lên tầng 2, móc chìa khóa ra mở cửa, Tào Tào đi vào nhìn một lượt, bên trong còn có hai phòng nữa. Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ, trong phòng có phòng khách phòng bếp nhà vệ sinh đầy đủ, dường như sự tính toán tỉ mỉ của người Thượng Hải đã được thể hiện trọn vẹn ở nơi này, một nơi nhỏ bé được chia thành hai căn phòng, một nhà vệ sinh, một phòng khách, bố cục lại vô cùng hợp lý.

Tiểu Dã hài lòng nhìn miệng Tào Tào dần biến thành hình chữ O, "Thế nào?"

Tào Tào đông nhìn một chút tây sờ một cái, "Tiểu Dã, phòng này là anh thuê hả, người có tiền nha, sao anh không ở phòng ký túc? À em biết rồi, có phải

là dẫn bạn gái qua đêm không tiện không?"

Chưa đợi cô nói xong, sau ót lại bị đánh một cái, Tiểu Dã tức giận tròn mắt nhìn cô, "Em nói gì vậy?"

Tào Tào bĩu môi, khinh thường nói, "Nội tình của anh Hồng Nhan đã kể cho bọn em từ lâu rồi, chẳng phải là thường xuyên dẫn nữ sinh ra ngoài qua đêm sao, anh cho là em không biết hả, hơn nữa trước kia em cũng hay gặp anh lúc tắt đèn còn ôm nữ sinh ra ngoài mà, khi đó cũng không thấy anh ngại, bây giờ giả bộ thanh khiết gì chứ."

"Em" Tiểu Dã lúng túng khó xử nhìn Tào Tào, một lúc lâu mới tức giận nói, "Không cho phép em nói anh như vậy."

Tào Tào không phục, "Dựa vào đâu chứ, em mới chỉ nói một chút, lại không vu oan cho anh, hơn nữa không phải anh vẫn luôn tự hào về chuyện đó sao. Thật là, anh tức gì chứ."

Tiểu Dã tròn mắt nhìn Tào Tào hồi lâu, thờ dài, kéo cô ngồi xuống trên ghế sofa, "Tào Tào, trước kia, anh quả đúng như vậy, có chút, bừa bãi. Nhưng mà, em xem, thời gian gần đây, anh vẫn luôn bên em, không tìm cô gái khác. Anh đã thay đổi, em không muốn nhìn anh như vậy nữa, nói anh."

Tào Tào suy nghĩ một chút, "Đúng vậy, gần đây anh vẫn luôn giúp em học tập, ngay cả lần đó bạn gái anh có chuyện, anh cũng chỉ vội vàng đi một chút đã trở lại."

Tiểu Dã vội vàng gật đầu, "Đúng vậy, đúng vậy, em nhìn xem anh đột ngột với em như vậy?"

Tào Tào áy náy nhìn Tiểu Dã, "Tiểu Dã, thật xin lỗi, thật sự không phải em cố ý, chỉ là em không ngờ anh có nhiều bạn gái như vậy, những người bạn gái kia của anh sẽ không trách em chứ?"

Tiểu Dã nhìn trân trân người trước mắt, nghẹn lời, cô là người ngoài hành tinh hả, sao khai sáng cho cô lại khó khăn như vậy.

Tào Tào không có chút cảm giác nào, tiếp tục đi xem căn phòng, hứng thú rẽ vào phòng bếp, "Òa, Tiểu Dã, anh còn nấu ăn nữa hả."

Tào Tào thò đầu từ phòng bếp ra, "Tiểu Dã, em đói, em còn chưa ăn cơm tối, anh ăn chưa?"

Tiểu Dã thờ phỉ phỉ không muốn đề ý đến cô, Tào Tào cảm giác không khí không đúng, từ phòng bếp nhảy ra ngoài, cười hi hi, "Có vậy đã không vui rồi, thật là hẹp hòi."

Đôi mắt Tiểu Dã lại trừng lớn, Tào Tào vội vàng lấy lòng, "Được rồi được rồi, sau này em không nói anh vậy nữa, đừng tức giận mà."

Thế này còn được, sắc mặt Tiểu Dã dịu đi một chút, chuẩn bị vào phòng bếp nấu chút gì đó cho cô, anh vừa quay người, Tào Tào phía bên kia lại khề lăm bầm một câu, "Nói hay không nói có khác gì nhau đâu, sự thật chính là sự thật."

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đêm tuyết kinh hãi

Editor: Lam Anh

Thì ra căn phòng mà Tiểu Dã ở là của Bánh Nướng thuê chung với một nam sinh khác, Bánh Nướng là anh trai của Hồng Nhan, tên là Hồng Bình, ngày thường luôn ở chung cùng Tiểu Dã và Tiêu Dương, Tào Tào quả thật nói không sai, trước kia Tiểu Dã hay chạy tới đây qua đêm, sau kỳ nghỉ, Bánh Nướng về nhà ăn Tết, Tiểu Dã đã chuyển tới rồi.

Tiểu Dã đặt một nồi mì lớn xuống, múc ra một cái bát thật to, hầm hừ đặt trước mặt Tào Tào, Tào Tào vừa nhìn thấy mì vẻ mặt lập tức đau khổ nói: "Lại là mì, em đã ăn mì hai ngày rồi."

Tiểu Dã bung bát mì lên, hừ lạnh một tiếng: "Không thích ăn thì đồ đi."

Tào Tào lập tức đầu hàng, cười hi hi lại gần Tiểu Dã: "Em ăn, em ăn, mì này người thôi đã thấy rất ngon rồi."

Tào Tào ăn một miếng, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lên nhìn Tiểu Dã: "Tiểu Dã, ngon thật đấy, anh siêu thật, từ trước đến giờ em chưa từng ăn mì nào ngon như vậy."

Tiểu Dã nhìn Tào Tào hiềm khi ồn ào trước mặt bới bới sợi mì, nghĩ đến việc cô một mình ở trong phòng ngủ ăn mì, sự bức bối dieenddanlequydon trong lòng đã thay bằng thương xót, anh đứng lên, đi vào phòng bếp: "Em ăn chậm một chút, không phải còn có canteen hay sao, sao lại phải ăn mì chứ."

Tào Tào vừa ăn mì, vừa âm ờ nói: "Buổi sáng lỡ dậy muộn một chút, buổi trưa với buổi tối thì quá lạnh, em lười đi ăn."

Tiểu Dã loạt xoạt trong bếp một lúc, bung lên một quả trứng ốp, bỏ vào trong bát của Tào Tào, “Ăn đi, thật là từ trước tới giờ anh chưa thấy cô gái nào lười như em, Tào Tào, em tự nhìn lại mình chút đi, vừa lười biếng vừa tham ăn lại vừa ngốc nghếch, tương lai em tốt nghiệp rồi thì sống một mình thế nào, không phải là đói chết à.”

Tào Tào đảo mắt: “Không phải còn có anh sao? Ngày ngày em đều đến chỗ anh ăn trực, Tiểu Dã, anh sẽ không bỏ mặc em đâu đúng không. Nếu không thì em sẽ tìm một người bạn trai biết nấu ăn, để anh ấy nấu cho em ăn.”

Tiểu Dã cũng cầm một đôi đũa ngồi xuống cạnh Tào Tào, gấp mì trong bát của Tào Tào ăn, “Tào Tào, vừa lười lại vừa ngốc giống em, đáng trách thì chẳng ra cái gì, muốn tìm bạn trai ưu tú khó khăn lắm đấy.”

Tào Tào tức giận đẩy đũa của Tiểu Dã ra, “Đúng vậy đúng vậy, anh cứ nguyên rửa em đi, em mà thật sự không tìm được bạn trai thì sẽ ddld/lamanh tính sổ với anh đấy. Anh ăn mì của em làm gì, không phải trong nồi vẫn còn sao?”

“Cái gì mà anh ăn mì của em, đây rõ ràng là mì anh nấu, phải nói là em ăn mì của anh mới đúng”, Tiểu Dã lại gấp một đũa mì lớn trong bát, cười hi hi nói: “Tào Tào em cũng không cần lo lắng quá đâu, nếu thật sự không tìm được bạn trai, anh đây hi sinh một chút, làm bạn trai của em trước, cho dù ngốc nghếch cũng có thể nuôi sống em.”

“Đừng, anh ngàn lần không cần hy sinh, em treo cao không nổi.” Tào Tào uống một ngụm nước mì, “Em còn muốn sống thêm mấy năm nữa, để anh làm bạn trai, không phải buồn muốn chết hay sao, cả ngày đều lo lắng liệu có phải anh đang ở cùng cô gái khác hay không, chỉ bằng ngày ngày ăn mì còn đỡ phải lo.”

Sắc mặt Tiểu Dã lập tức u ám, đặt chiếc đũa xuống bàn cái bộp, “Tào Tào, em nói thế nào vậy, em vừa đồng ý với anh cái gì?”

Tào Tào le lưỡi: “Đừng nóng đừng nóng, em nhất thời quên mất, em nói này Tiểu Dã, ở đây chỉ có hai người em và anh, nói một chút cũng có sao đâu, để ý như vậy làm gì, em đảm bảo không nói với người khác.”

“Anh làm sao...” Tiểu Dã bắt đầu nhìn Tào Tào, trên mặt thoáng qua một tia tự giễu, lẩm bẩm trong miệng: “Không ngờ Tiểu Dã anh cũng có ngày như thế này.”

“Anh không sao chứ?” Tào Tào nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Tiểu Dã, có chút lo lắng, “Tiểu Dã, những lời này tác động đến anh nhiều như vậy sao? Không đến mức ấy chứ, anh cũng thật yếu đuối đấy. Được rồi được rồi, sau này em không nói nữa là được.”

Ăn cơm tối xong, tắm rửa xong, Tào Tào không để ý đến lời khuyên bảo của Tiểu Dã, kiên quyết muốn trở về phòng ngủ. Chuyện cười, ở lại chỗ này không phải thành ở chung sao, nhưng cô là một cô gái ngoan d/đ.Đq#đ trong sạch, không thể cùng Tiểu Dã làm bậy được. Dĩ nhiên tối nay đã trải qua hai lần Tiểu Dã nổi giận, những lời này Tào Tào cũng chỉ dám nghĩ trong lòng một chút mà thôi.

Tào Tào đang định ra cửa, Tiểu Dã đã cầm một chiếc áo bông ra, khoác lên người Tào Tào, “Bên ngoài lạnh lắm, mau mặc vào đi.”

Tào Tào nghe lời cầm lấy cái áo, chợt phát hiện ống tay áo có chút rách ra, “Ồ, chỗ này sao lại bị rách vậy?”

Tiểu Dã nhìn ống tay áo một cái, vô tình nói, “À, đó là bị Tiêu Dương xé ra, lần trước tên nhóc này trở về từ hội đồng hương, không biết dây thần kinh nào có vấn đề, mang về một xâu thịt sườn sụn chiên, quý như vàng, quý đến mức thịt biến thành thịt bò khô rồi cũng không ăn, lần trước lúc tổng kiểm tra vệ sinh phòng ký túc bị anh vứt đi hết, cậu ta liền lên cơn động kinh, thiếu chút nữa là muốn đánh anh một trận, tay áo này là bị cậu ta xé đó.”

Thịt sườn sụn chiên? Là xâu thịt cô mua đó sao? Tào Tào ngăn người, trong đầu cô hiện lên hình ảnh Tiêu Dương cúi đầu nhai xâu thịt sườn, anh ấy vậy mà lại, nổi khở tâm trong lòng cô dâng trào, ngay cả đầu lưỡi cũng thấy hơi tê dại, không phải cô tự mình đa tình, quả nhiên anh cũng có ý với cô, nhưng mà sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì cần gì như trước chứ, sao anh ấy không nhận ra tình cảm của bản thân sớm một chút, sao giữa bọn họ lại có thêm một Vi Từ kia nữa chứ.

“Này, này, tỉnh lại đi.” Tiểu Dã bắt đầu gõ đầu cô một cái, “Cứ nhắc tới Tiêu Dương là em lại như vậy, em thích cậu ta đến thế sao?”

“Không biết nữa.” Tào Tào mơ màng trả lời.

Tiểu Dã đã xách phích nước nóng ra tới cửa, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, màu trắng bạc phủ khắp nơi, hai người lặng lẽ bước đi, chỉ có tiếng chân loạt xoạt giẫm trên tuyết, trong đêm tuyết yên tĩnh lại nghe vô cùng rõ ràng.

Rất nhanh đã tới cổng trường, Tiểu Dã nhìn Tào Tào một cái rồi lại cúi đầu, dè dặt nói khẽ, “Nếu như, anh chỉ nói là nếu như, Tiêu Dương cũng có tình cảm với em, cũng chia tay với Vi Từ, Tào Tào em có chấp nhận cậu ta không?”

Nụ cười rạng rỡ nhanh chóng xuất hiện trước mắt Tào Tào, sẽ chấp nhận sao? Đây chẳng phải là mối tình cô luôn mong ước sao? Bỗng nhiên cô không thể chắc chắn rằng rốt cuộc mình có thể thích Tiêu Dương lần nữa hay không.

Tiểu Dã dừng bước, đứng lên phía đối diện, đôi mắt sáng ngời nhìn cô, trong mắt anh đang có hai ngọn lửa bùng cháy, “Tào Tào, em do dự, thật ra thì trong lòng em đã dao động đúng không?”

Tào Tào mơ hồ lắc đầu, “Nhưng mà, em nhớ đến anh ấy vẫn sẽ...”

“Sẽ khó chịu, phải không? Nha đầu ngốc, quên một người đầu dễ dàng như vậy, cứ từ từ.” Tiểu Dã ngắt lời cô, xoay người thở dài, nói một câu nhỏ đến mức chẳng thể nghe thấy, “Nếu người đầu tiên em gặp không phải cậu ta thì thật tốt biết bao.”

Tào Tào trở về phòng, âm ỉ với Tiểu Dã một trận như vậy, cũng không sợ nữa, sau khi tắt đèn, cô nằm trên giường trần trọc không ngủ được, trong đầu lúc thì thấy nụ cười rạng rỡ của anh khi mới gặp nhau, lúc lại là bóng lưng cô đơn của anh khi nhặt xương thịt, cả ánh mắt buồn thương của anh khi nhìn cô.

Tào Tào dậy đi rót nước, đứng trước cửa sổ đóng chặt nhìn vô định ra bên ngoài, đêm đông sân trường yên tĩnh vắng vẻ, ánh đèn phản chiếu nơi tuyết đọng sáng chói, con đường nhỏ dưới tầng sáng hơn bình thường mấy phần, có bóng ai thoáng qua chỗ lối đi cạnh sân bóng rổ. Thành thật, trái tim Tào Tào đập mạnh một cái, bóng đen kia, bóng đen kia chính là anh ta.

Tào Tào dụi mắt, nhìn lại lần nữa, trên sân bóng rổ lại không có một bóng người, cô vô cùng chắc chắn vừa nãy mình không hề hoa mắt, rõ ràng có một bóng đen, anh ta, anh ta đi đâu rồi? Trái tim nhảy lên thành thật, Tào Tào run rẩy sờ băng ghế ngồi xuống, cả người cô đều phát run, bình tĩnh, phải bình tĩnh, cô phải nhắc nhở mình phải bình tĩnh, nhưng trong đầu cô lại chẳng nghĩ ra được cách gì hết.

Cô muốn xuống lầu báo cho dì quản lý lại không dám mở cửa, cầu thang và hành lang dài tối mịt khiến cô nhớ tới lần kinh hoàng trước đó.

Lòng Tào Tào như trên chảo lửa, vô cùng nóng ruột, vẫn chưa có cách nào khả thi, cô cầm điện thoại thử gọi lên phòng Tiểu Dã, lúc sắp đi hình như Tiểu Dã nói muốn về phòng lấy gì đó, cầu trời phù hộ anh vẫn chưa đi.

Loa truyền đến tiếng tí tí rất dài, cứ từng hồi dài như vậy, Tào Tào lòng như lửa đốt, lúc cô sắp tuyệt vọng, giọng lười biếng của Tiểu Dã truyền đến như tiếng của ông trời vậy, “Ai vậy?”

“Tiểu Dã, em nhìn thấy anh ta, em phải làm sao đây, làm sao bây giờ?” Tào Tào nôn nóng đến mức muốn khóc, nói năng không đầu không đuôi, “Không thấy anh ta nữa, nếu như anh ta lên đây thì phải làm thế nào?”

“Tào Tào, em nhìn thấy ai?” Tiểu Dã phản ứng lại ngay lập tức, hít một hơi, “Tên biến thái đó, Tào Tào đừng sợ, anh sẽ tới ngay, em xuống chỗ dì dưới lầu trước đi.”

“Em không dám,” Tào Tào đáng thương nói, “Bên ngoài vừa tối vừa rét, em sợ.”

“Em đợi trong phòng, anh đến ngay đây.” Tiểu Dã quả quyết cúp điện thoại.

Tào Tào đứng thần thờ trong bóng tối, vẫn nắm chặt điện thoại trong tay, thành thật, thành thật, thành thật, cô nghe thấy tiếng tim mình nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Giày Thủy Tinh Của Cô bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.